

Pas dyerve të mbyllura

PAS DYERVE TË MBYLLURA

B. A. PARIS

Përktheu: Pranvera Palushi

BOTIMET
LIVING®

Titulli i origjinalit:
BEHIND CLOSED DOORS

Titulli i botimit në gjuhën shqipe:
PAS DYERVE TË MBYLLURA

Copyright 2017 Botimet Living
Tiranë, 2017
Shtypur në Shqipëri
ISBN: 978-9928-216-25-0

Botuese: Ridvana Dulaku

Përktheu: Pranvera Palushi
Redaktoi: Bledar Çepele, Edvina Sojati
Design & Layout: Dritan Lleshi

Kryeredaktore: Etleva Çepele

Të gjitha të drejtat e këtij libri janë të rezervuara.
Ndalohej kopjimi apo riprodhimi i pjesshëm apo i plotë me çdo lloj mjeti e forme.

Adresa

Rruga e Qelqit, Kombinat
Tiranë, Shqipëri
Tel: +35544800008
Fax: +35544800001
email: info@living.al

Living online:

www.living.al
facebook/Living
instagram/Living_Albania
youtube.com/TringDigital
twitter.com/TringDigital

*Këtë libër ua kushtoj vajzave të mia,
Sofias, Kloes, Selinës, Eloisës dhe Margosë*

FALËNDERIME

Dua të falënderoj shumë njerëz dhe po e filloj me agjenten time të mrekullueshme, Kamila Rein. Ndihej me fat që të kam ty! Dua të falënderoj nga thellësia e zemrës edhe Naomin, Merin, Emën, Rozanën dhe gjithë punonjësit e tjerë të agjencisë “Darely Anderson”.

I jam shumë mirënjohëse botuesit tim në Angli, Seli Uilliamsonit dhe Elizonës, Xheniferit, Klios, Karës dhe pjesës tjetër të stafit, si dhe stafit të shtëpisë botuese “St Martin’s Press” në Shtetet e Bashkuara të Amerikës: Xhenifer Uejisit, Liza Senzit, Xhesika Prigut dhe Salivan Krikmorit.

Një mirënjohje të thellë për Gerard Rudin, i cili pati besim tek unë që në fillim, madje edhe para se unë të kisha besim te vetja, dhe për Jan Majkëllin për ndihmën e paçmuar. Ju falënderoj të dyve nga thellësia e zemrës.

Dua të falënderoj vajzat e mia të mrekullueshme për ndihmën e tyre, si dhe tim shoq për kurajën dhe hapësirën që më ka krijuar për të shkruar. Falënderoj prindërit e mi për vendosmërinë që kanë treguar kur kanë hyrë në një librari dhe kanë blerë librin tim, shoqet e mia të dashura, Luizën dhe Domenikën, që nuk reshtën së më pyeturi se si po më ecte puna me librin. Një tjetër falënderim shkon për Karenin dhe Filipin, po për të njëjtën arsye, si dhe motrën time, Kristin, që ka lexuar çdo fjalë që kam shkruar.

PAS DYERVE TË MBYLLURA

E TASHMJA

Shishja e shampanjës përplasët pas banakut prej mermeri të kuzhinës dhe unë kërcej përpjetë. I hedh një shikim Xhekut, me shpresën se nuk e vuri re se sa u tremba. Ai më shikon dhe buzëqesh.

- Shkëlqyeshëm! - thotë qetësisht.

Më pas, më kap për dore dhe më tërheq drejt të ftuarve që po na presin. Teksa kalojmë mespërmes hollit, shoh zambakun që Diana dhe Adami kanë sjellë për kopshtin. Ai ka një ngjyrë rozë të bukur dhe shpresoj që Xheku ta mbjellë në një vend të dukshëm që nga dritarja e dhomës sime të gjumit. Vetëm kur mendoj për kopshtin, më mbushen sytë me lot, por i kapërdij shpejt. Duhet të tregohem e kujdesshme e të mos e djalloj.

Në oxhakun antik të dhomës së ndenjjes, digjet një zjarr bubulak. Marsi ka hyrë mirë, por bën ende pak ftohtë, ndaj Xheku donte që të ftuarit të ndiheshin sa më rehat.

- Paskë shtëpi shumë të bukur, Xhek! - thotë Rufusi me admirim. - Apo jo, Ester?

Rufusin dhe Esterin nuk i njoh. Ata janë të rinj në lagjen tonë dhe, meqë i takoj për herë të parë, ndihem dyfish në siklet. Por nuk dua ta zhgënjej Xhekun, kështu që sajoj një buzëqeshje, duke shpresuar që ata të më pëlqejnë. Esteri nuk ma kthen buzëqeshjen dhe mendoj se po më peshon mirë, por nuk i vë faj. Meqenëse nuk ka as një muaj që ka ardhur këtu, jam e sigurt se, gjatë kësaj kohe, do të ketë dëgjuar shpesh se Grejs Ejnxeëlli, e shoqja e avokatit të shkëlqyer, Xhek Ejnxeëllit, përfaqëson femrën që ka gjithçka: një shtëpi të shkëlqyer, një bashkëshort të shkëlqyer, një jetë të shkëlqyer. Edhe unë po të isha në vend të saj, do të kisha dyshimet e mia.

Sytë më shkojnë te kutia e shtrenjtë me çokollata që ajo nxjerr nga çanta, dhe më kapin emocionet. Nuk pres që t'ia japë Xhekut, ndaj lëviz ngadalë drejt saj, e cila, instinktivisht, e zgjat drejt meje.

- Faleminderit! Duhet të jenë të mrekullueshme, - i them mirënjohëse dhe e vendos kutinë në tavolinë, për ta hapur më vonë, kur të pimë kafe.

Ka diçka tek Esteri që më ngjall kureshtje. Ajo është e kundërta e Dianës: e gjatë, bionde, elegante, e vetëpërmbajtur, por nuk më pëlqen, sepse është personi i parë që hyn në shtëpinë tonë dhe nuk thotë se sa e bukur është ajo. Xheku këmbënguli ta zgjidhte vetë shtëpinë, duke më thënë se do të ishte dhurata e tij për martesë, kështu që unë e pashë atë për herë të parë kur u kthyem nga muaji i mjalitit. Edhe pse më kishte thënë se ishte shtëpia e përsosur për ne, nuk e besova derisa e pashë me sytë e mi. E ndërtuar në mes të një lëndine të madhe, në fund të fshatit, ajo i jepte Xhekut privatësinë që dëshironte dhe privilegjin e zotërimit të shtëpisë më të bukur në "Spring Eaton". Si dhe më të sigurtës. Ajo ka një sistem alarmi të koklavitur dhe kanata prej çeliku për të mbrojtur dritaret në katin përdhes. Ndonjëherë, mund të duket edhe e çuditshme, sepse, pjesën më të madhe të ditës, ato rrinë mbyllur, por siç i thanë edhe Xhekut të gjithë ata që pyeti, me një punë si e tija, siguria është kryesorja.

Në dhomën e ndenjjes, kemi shumë piktura të varura nëpër mure, por njerëzve u bën përshtypje kanavaca e madhe e kuqe e vendosur mbi oxhak. Diana dhe Adami, që e kanë parë edhe më parë, nuk mund të rrinë pa ia hedhur sytë dhe të njëjtën gjë bën edhe Rufusi, ndërsa Esteri qëndron pa lëvizur në një nga divanet prej lëkure në ngjyrë kremi.

- Qenka shumë e bukur! - thotë Rufusi teksa sheh i mahnitur qindra shenjat e vogla që mbushin pjesën më të madhe të pikturës.

- Titullohet “Xixëllonjat”, - ia kthen Xheku, duke u munduar të hapë shishen e shampanjës.

- Nuk kam parë kurrë një të tillë.

- E ka bërë Grejsi, - ia pret Diana. - Të besohet?

- Duhet të shohësh pikturat e tjera të saj, - hidhet Xheku dhe një tingull i lehtë shoqëron hapjen e tapës. - Janë shumë të bukura.

Rufusi i hedh dhomës një vështrim gjithë kureshtje dhe pyet:

- I keni këtu pikturat?

- Jo, janë diku tjetër nëpër shtëpi.

- Janë vetëm për sytë e Xhekut, - bën shaka Adami.

- Dhe të Grejsit, apo jo, e dashur? - më pyet Xheku dhe më buzëqesh.

- Vetëm për sytë tanë.

- Po, ashtu është, - pohoj dhe kthej kokën mënjane.

Zëmë vend pranë Esterit në divan, ndërsa Diana lëshon një britmë hareje kur Xheku mbush gotat me shampanjë.

- Ndiheh më mirë tani? - më pyet ajo dhe më pas, duke u kthyer nga Esteri, shton: - Grejsi nuk drekoi dot me mua dje, sepse ishte sëmurë.

- Më dhembte pak koka, - ia prita.

- Fatkeqësisht, Grejsit i dhemb shpesh koka, - ndërhyjnë Xheku dhe më sheh gjithë ëmbëlsi. - Por falë Zotit, nuk i zgjat shumë.

- Është hera e dytë që më lë kështu, - vë në dukje Diana.

- Më fal, - i kërkoj ndjesë si e zënë në faj.

- Të paktën kësaj radhe nuk të doli nga mendja, - më ngacmon ajo.

- Pse të mos takohemi të premten tjetër dhe ta kompensojmë atë drekë? Je e lirë? Nuk besoj të kesh ndonjë orar te dentisti dhe të kujtohesh në çastin e fundit.

- Shpresoj të mos kem as dhimbje koke.

Fill pas kësaj, Diana i drejtohet Esterit:

- Do të vish edhe ti? Por duhet të shkojmë në ndonjë restorant në qytet, sepse unë jam në punë.

- Faleminderit! Do të vij me shumë kënaqësi! - përgjigjet ajo dhe m'i ngul sytë një copë herë, si për të vërtetuar nëse do të shkoj vërtet. Ndërkohë, unë ndihem tmerrësisht në faj kur i buzëqesh, sepse e di që nuk do të shkoj.

Duke kërkuar vëmendjen e të gjithëve, Xheku ngre një doli për Esterin dhe Rufusin dhe u uron mirëseardhjen në lagje. Unë ngre gotën

dhe gjerb një gllënjë shampanjë, fluskat e së cilës fillojnë të vallëzojnë mbi gjuhën time dhe, papritur, më përshkon një ndjenjë lumturie, të cilën mundohem ta fsheh. Gjithsesi, ajo u zhduk po aq shpejt sa erdhi.

I hedh sytë nga Xheku, i cili po flet me këmbë e duar me Rufusin. Disa javë më parë, ai dhe Adami e takuan Rufusin në klubin e golfit dhe e ftuan të bënte një lojë me ta. Kur Xheku pa se Rufusi ishte lojtar i shkëlqyer, por jo aq sa për ta mundur, e ftoi atë dhe Esterin për darkë. Teksa i shoh, kuptoj se Xheku do që t'i bëjë përshtypje Rufusit, që nënkupton se unë duhet t'i prish mendjen Esterit. Por kjo nuk është e lehtë; është e thjeshtë ta bësh Dianën të të admirojë, por Esteri më duket tip i vështirë.

Duke kërkuar ndjesë, nisem për në kuzhinë të marr brusketat që kam përgatitur më parë, dhe t'i jap dorën e fundit gatimeve. Xheku është i fiksuar pas korrektësisë, që do të thotë se nuk duhet të humbas asnjë minutë kot, ndaj marr të bardhat e vezëve që i kam lënë në një enë, dhe ia hedh bazës së suflesë që kam përgatitur më parë.

Pasi e shpërndaj masën nëpër pjata, ashtu e nervozuar, i hedh sytë nga ora. Më pas, i vendos racionet në banjëmari, i fus në furrë dhe e gradoj. Në çast, më kaplon paniku se nuk do t'i përfundoj dot gjërat në kohë, por, duke i kujtuar vetes se frika është armiku im më i madh, përpiqem të ruaj qetësinë e të kthehem në dhomën e ndenjjes me tabakanë me brusketa në dorë. Kaloj pranë tyre dhe mirëpres komplimentet që më bëjnë, që ma merr mendja se Xheku duhet t'i ketë dëgjuar tashmë. Ai është dakord me Dianën që unë jam kuzhinierë e shkëlqyer dhe më puth në kokë, kurse unë marr frymë e lehtësuar.

E vendosur për të ecur përpara me Esterin, shkoj dhe ulem pranë saj. Sapo më sheh, Xheku vjen e ma merr tabakanë nga dora.

- Sot ke bërë shumë punë, e dashur. Pusho pak, - thotë dhe e mbështet tabakanë mbi gishtat e tij të gjatë dhe elegantë.

- Nuk ishte ndonjë punë e madhe, - kundërshtoj, por kjo është një gënjeshtër dhe Xheku e di mirë, sepse menunë e zgjodhi ai.

Më pas, filloj t'i bëj Esterit pyetjet e duhura: nëse ka vendosur të qëndrojë përherë në lagjen tonë, nëse i vjen keq që e ka lënë pas Kentin dhe nëse i ka regjistruar fëmijët në shkollën e re. Nuk e di pse, por fakti që jam e mirinformuar, më duket sikur e bezdis, ndaj nis ta pyes për emrat e fëmijëve, paçka se e di që quhen Sebastian dhe Ajsling. Madje di

edhe në ç'moshë janë - shtatë dhe pesë - por hiqem sikur nuk e di. Jam e sigurt se Xheku është tërë sy e veshë ndaj çdo fjale që unë nxjerr nga goja dhe po vret mendjen se ç'lojë po kurdis.

- Ju nuk keni fëmijë, apo jo? - pyet Esteri, mirëpo kjo tingëllon më shumë si deklaratë, sesa si pyetje.

- Jo, ende jo. Mendojmë të shijojmë ca vite vetëm.

- Pse, sa kohë keni të martuar? - pyet ajo dhe në zërin e saj dallohet një nuancë habie.

- Një vit, - përgjigjem unë.

- Javën që shkoi, kishin përvjetorin, - hidhet Diana.

- Dhe nuk jam ende gati ta ndaj gruan time të bukur me dikë tjetër, - vazhdon Xheku duke mbushur sërish gotën e tij.

Për një çast, shoh si e hutuar se si një pikë shampanje pikon nga gota dhe bie mbi gju, mbi pantallonat e tij prej teritali.

- Shpresoj të mos e keni problem nëse ju pyes, - fillon Esteri, ndërkohë që kureshtja po e gërryen përbrenda, - por ka qenë ndonjëri prej jush i martuar më parë?

Kjo pyetje tingëllon sikur Esteri po vlon nga dëshira të dëgjojë një "po", sikur është në kërkim të një ish-burri të pakënaqur apo të një ish-gruaje të mbajtur fshehur, që të mund të provojë se ne nuk jemi aq të përsosur.

- Jo, asnjëri prej nesh, - ia kthej.

Ajo ia hedh sytë Xhekut dhe jam e bindur se po pyet veten se si është e mundur që një mashkull aq i pashëm të ketë mbetur beqar për aq kohë. Ndërsa Xheku, që e ndien vështirimin e saj, buzëqesh natyrshëm.

- Duhet ta pranoj se, në moshën dyzetvjeçare, fillova të shqetësohesha për të gjetur femrën e duhur. Por sapo pashë Grejsin, e dija që ajo ishte gruaja që kisha pritur deri atë çast.

- Sa romantik! - u hodh Diana, e cila e di historinë se si jemi takuar ne të dy. - Nuk e mbaj mend se sa femra i kam prezantuar Xhekut, por asnjëra nuk ia mbushte syrin, derisa takoi Grejsin.

- Po ti, Grejs? - pyet Esteri. - Ishte dashuri me shikim të parë edhe për ty?

- Po, - i them duke u ndërmendur. - Ashtu ishte.

E pushtuar nga kujtimet, ngrihem vrik dhe Xheku kthen menjëherë kokën nga unë.

- Sufleja, - them me qetësi. - Tashmë duhet të jetë bërë. Do të uleni në tryezë?

Të nxitur nga Diana, që thotë se sufleja nuk mund të presë, ata kthejnë gotat me fund dhe nisen drejt tryezës. Esteri ndalon pak para pikturës “Xixëllonjat”, kurse Xheku i afrohet dhe e fton të ulet me të tjerët. Ndërkohë, unë hyj në kuzhinë dhe psherëtim e çliruar që sufleja është thuajse gati. Sikur gjërat të mos ishin bërë, do t’ia kisha plasur së qarës nga stresi, sidomos kur ai filloi të shpjegonte disa nga teknikat që përdorja unë për të pikturuar.

Pesë minuta më vonë, pasi ata janë rehatuar në tryezë, nxjerr nga furra suflenë, e cila është pjekur për bukuri. Diana habitet me aftësinë time në gatim, kurse Xheku më buzëqesh nga cepi tjetër i tryezës dhe u thotë të gjithëve se jam mjaft e zonja.

Gjatë netëve të tilla, më bie ndër mend arsyeja pse jam dashuruar me Xhekun: ai është kaq simpatik, argëtues, inteligjent dhe thotë gjithnjë atë që duhet e në çastin e duhur. Meqenëse Esteri dhe Rufusi sapo kanë ardhur, ai përpiket t’ua tregojë edhe atyre mënyrën se si e gatujmë ne suflenë, se ndoshta mund t’u hyjë në punë. Më pas, nxit Adamin dhe Dianën të tregojnë sa më shumë gjëra, të cilat mund t’i ndihmojnë sadopak miqtë tanë të rinj, si për shembull, ku e bëjnë pazarin apo me çfarë sporti merren. Ndonëse Esteri dëgjon me vëmendje listën e aktiviteteve të tyre, emrat e kopshtarëve dhe dadove apo vendin ku shitet peshku më i mirë, unë e di se vazhdon ta ketë mendjen tek unë dhe jam e bindur se do t’i rikthehet bisedës se pse unë e Xheku jemi martuar relativisht vonë, me shpresën se do të gjejë diçka, çfarëdo qoftë, që t’i lërë të kuptojë se nuk jam aq e përkryer sa dukem. Por, fatkeqësisht për të, do të dalë e zhgënjyer.

Ajo pret derisa Xheku pret roston e mbushur, të cilën e shërben me patate të furrës dhe karota të gatuar me mjaltë. Kam përgatitur edhe bizele të ëmbla, të cilave u dhashë një valë para se të nxirrja roston nga furra. Diana mahnitet se si arrita t’i përgatisja të gjitha këto njëkohësisht dhe thotë se ajo vetë, në raste të tilla, zgjedh të gatujë gjithnjë të njëjtën gjë: mish me erëza, i cili mund të përgatitet më parë dhe të ngrohet në çastin e fundit. Ah, sa doja t’i thosha se edhe mua ma ka ënda të bëj si ajo, se një darkë të tillë të përkryer e paguaj me pagjumësi dhe kokëçarje për llogaritjen e çdo detaji! Por, “të nxjerrim diçka të zakonshme”, nuk bën për ne.

Esteri m'i ka ngulur sytë që nga ana tjetër e tryezës dhe, më në fund, më pyet:

- Pra, ku je takuar me Xhekun?

- Në parkun "Regent". Një të diel pasdite.

- Tregoja historinë, - më shtyn Diana, e cila është përflakur në fytyrë nga shampanja.

Ngurroj një çast, sepse këtë histori e kam treguar sa e sa herë, por Xhekut i pëlqen shumë kur e tregoj, ndaj bëj mirë të filloj. Fatmirësisht, duke e marrë ngurrimin tim për "jo", Esteri më vjen në ndihmë dhe më nxit.

- Të lutem, tregojë, - më thotë.

- E po, të më falin ata që e kanë dëgjuar më parë, - ia nis duke kërkuar falje me një buzëqeshje të lehtë në buzë. - Kisha dalë në park me time motër, Milin. Ne shkojmë shpesh në park të dielave pasdite dhe, atë ditë, rastisi që atje të luante një bandë muzikore. Mili është shumë e pasionuar pas muzikës dhe po argëtohej aq shumë, sa u ngrit nga karrigia dhe filloi të kërcente përballë bandës muzikore. Nuk kishte shumë që kishte mësuar vals dhe teksa vallëzonte, e zgjaste krahun anash sikur po kërcente me dikë, - them dhe filloj të qesh me ato kujtime. Sa mirë do të ishte sikur jeta të ishte ende aq e thjeshtë dhe e pafajshme sa më parë! - Edhe pse një pjesë e njerëzve nuk u ankuan, por po kënaqeshin me Milin që argëtohej, - vazhdoj unë, - vura re se disa u bezdisën dhe duhej të bëja diçka, ndoshta ta ulja në karrige. Mirëpo një pjesë imja nuk donte, sepse....

- Sa vjeçe është jot motër? - më pyet Esteri.

- Shtatëmbëdhjetë, - them dhe ndaloj një çast, duke mos dashur ta tregoj gjithë të vërtetën. - Thujse tetëmbëdhjetë.

Esteri ngre vetullat përpjetë dhe vazhdon:

- Pra, ajo po kërkonte vëmendje?

- Jo, nuk është ashtu, vetëm se...

- E po, nuk ka mundësi tjetër. Nuk ngrihet njeriu të kërcëjë në mes të parkut, apo jo?

Ajo hedh një vështrim triumfues në tryezë dhe kur të gjithë i shmangen shikimit të saj, më vjen keq për të.

- Mili vuan nga sindroma "down", - hidhet befas Xheku, duke thyer heshtjen e sikletshme që zuri vend në tavolinë. - Shpeshherë, ajo është mjaft spontane.

Esteri duket ashiqare që është hutuar, ndërsa mua më kaplon mërzia se pse njerëzit që i kanë treguar gjithçka për mua, nuk e kanë përmendur Milin.

- Gjithsesi, përpara se të vendosja çfarë të bëja, - vazhdoj dhe duket sikur po përpiqem ta nxjerr atë nga situata, - ky zotëria i sjellshëm u ngrit, shkoi te Mili që po kërcente, u përkul dhe kapi dorën që ajo kishte zgjatur anash. Mili ishte shumë e kënaqur dhe kur filluan të kërcenin, të gjithë duartrokitën. Më pas, u ngritën edhe çiftet e tjera. Ai ishte një çast shumë i veçantë. Unë rashë menjëherë në dashuri me Xhekun, që e bëri atë të lumtur.

- Por Grejsi nuk e dinte që unë i kisha parë atë dhe Milin javë më parë në park dhe kisha rënë në dashuri me të. Ajo ishte aq e vëmendshme ndaj Milit, aq altruiste! Atë lloj përkushtimi nuk e kisha parë tek askush tjetër dhe e kisha ndarë mendjen ta takoja.

- Por Xheku nuk e kishte kuptuar se edhe unë e kisha vënë re atë javë më parë, por nuk kisha menduar kurrë se mund t'i hynte në sy një vajzë si unë.

Pas këtyre fjalëve, çuditërisht kur të gjithë pohojnë njëherazi me kokë. Edhe pse jam tërheqëse, njerëzit mendojnë se jam me fat që jam martuar me një burrë që duket si aktor, por unë nuk doja të thosha atë.

- Duke mos pasur motër apo vëlla tjetër, Grejsi mendonte se do të dekurajohesha që një ditë e gjithë përgjegjësia për Milin do t'i mbetej asaj, - shpjegon Xheku.

- Ah, sikur të kisha të tjerë! - them unë.

Xheku tund kokën dhe më pas vazhdon:

- Përkundrazi, fakti që Grejsi do të bënte çdo gjë për Milin, vërtetonte se ajo ishte gruaja që kisha kërkuar prej kohësh. Me punën që bëj unë, ndodh që të mërzitesh lehtë me njerëzit.

- Urime! E lexova dje në gazetë, - thotë Rufusi dhe ngre gotën në drejtim të Xhekut.

- Po, të lumtë, - hidhet Adami, i cili është avokat në të njëjtën firmë me Xhekun. - Një fitore tjetër për ty.

- Ishte një rast shumë i vështirë, - vazhdon Xheku me modesti. - Edhe pse provat tregonin se klientja ime nuk i kishte shkaktuar vetë plagët në trup, fakti se shfaqte shenja të kësaj natyre, e vështirësonte edhe më shumë rastin.

- Le të flasim në përgjithësi: janë të lehta për t'u provuar rastet e abuzimeve? - pyet Rufusi, ndërsa Diana po i tregon Esterit, sikur ajo nuk e di tashmë, që edhe pse nuk pritej, Xheku e fitoi çështjen, që kishte të bënte për dhunën ndaj grave. - Nuk dua të dukem mosbesues, por shpesh ka prova fizike apo edhe dëshmitarë, apo jo?

- Pika e fortë e Xhekut është se arrin të fitojë besimin e viktimës, aq sa ajo i tregon gjithë ç'ka ndodhur, - u hodh Diana. Ka ca kohë që dyshoj se atë e ka zënë qymyri me Xhekun. - Shumë gra nuk kanë asnjë mbështetje dhe kanë frikë se askush nuk do t'i besojë.

- Ai sigurohet gjithashtu që autorët e krimit të prangosen për një kohë të gjatë, - shton Adami.

- Nuk i honeps dot burrat që janë të dhunshëm me gratë, - thotë Xheku me vendosmëri. - E meritojnë dënimin që marrin.

- Një dollari për Xhekun! - hidhet Rufusi dhe ngre gotën.

- Deri tani nuk ke humbur asnjë çështje, apo jo, Xhek? - e pyet Diana.

- Jo, dhe as që kam ndër mend.

- Një rekord që nuk mund të thyhet lehtë. Të lumtë! - thotë Rufusi i befasuar.

Ndërkohë, Esteri hedh vështrimin nga unë dhe thotë:

- Motra jote, Mili, qenka shumë më e vogël se ty, - dhe kështu, e kthen sërish bisedën aty ku ishim në fillim.

- Po, kemi shtatëmbëdhjetë vjet diferencë. Ime më e lindi kur ishte dyzet e gjashtë vjeçe. Nuk ia mori mendja se mund të mbetej shtatzënë, ndaj u trondit pak kur mori vesh se do të bëhej sërish nënë.

- Me prindërit jeton ajo?

- Jo, jeton në një shkollë të shkëlqyer në veri të Londrës. Por në prill do të mbushë tetëmbëdhjetë vjeçe, kështu që, këtë verë, mund të shkëputet dhe kam frikë se do ta përjetojë keq, pasi është lidhur shumë me atë vend.

- E ku do të shkojë më pas? Te prindërit e tu?

- Jo, - përgjigjem dhe më pas hesht një çast, sepse e di se fjalët që do të dëgjojë, do ta habisin. - Ata jetojnë në Zelandën e Re.

Esteri, që nuk po e mbledh dot veten, përsërit pas meje:

- Në Zelandën e Re?!

- Po. Vitin e kaluar, menjëherë pas dasmës sonë, shkuan t'i kalojnë atje vitet e pensionit.

- E kuptoj, - thotë ajo, por unë e di mirë se nuk ka kuptuar gjë prej gjëje.

- Mili do të vijë të jetojë me ne, - shpjegon Xheku dhe më dhuron një buzëqeshje. - E dija që duhej të plotësoja një kusht që Grejsi të martohej me mua dhe isha më se i kënaqur për këtë.

- Qenke treguar shumë bujar, - ia kthen Esteri.

- Aspak. Jam i kënaqur që Mili do të jetojë me ne. Ajo do t'i japë kuptim tjetër jetës sonë, apo jo, e dashur?

Sapo dëgjoj këto fjalë, ngre gotën dhe gjerb një gllënjë verë, një arsye e mirë kjo për të mos kthyer përgjigje.

- Besoj se ti i shkon pas avazit vajzës, - thekson Esteri.

- E po, shpresoj që të më dojë po aq sa e dua dhe unë, edhe pse e pati pak të vështirë ta pranonte martesën tonë.

- Pse?

- Besoj se martesë jonë ishte një tronditje për të, - ndërhyj unë. - Ajo e kishte pëlqyer Xhekun që në fillim, por kur u kthyem nga muaji i mjaltit dhe kuptoi se ai do të qëndronte gjithë kohën me mua, u bë xheloze. Por tani është më mirë. Xheku është sërish i pëlqyeri i saj.

- Fatmirësisht, vendin tim si njeri i padëshirueshëm, e zuri Xhorxh Kluni, - thotë Xheku duke qeshur.

- Xhorxh Kluni? - pyet Esteri me dyshim.

- Po, - tund kokën unë, e kënaqur që Xheku e përmendi këtë gjë. - Mua më pëlqen ai...

- Si të gjithave ne, - mërmërit Diana.

- ...dhe Mili ishte kaq xheloze, sa që njëherë, kur disa miq më dhuruan për Krishtlindje një kalendar të Xhorxh Klunit, ajo shkarraviti sipër duke shkruar "Nuk më pëlqen". Ngaqë ka vështirësi në t'u shprehur, ajo i thotë: "XH-O-XH- K-U-N-I", - them unë. - O Zot, sa e mirë është!

Të gjithë qeshën.

- Kurse tani nuk resht së thëni se mua më pëlqen, por atë jo. Është kthyer në mantër "Ti Xhek më pëlqen, po Xhoxh Kuni jo", - thotë Xheku duke qeshur. - Të them të drejtën, ndihem pak i lajkatur nga ky krahasim, - shton me modesti.

Esteri hedh sytë nga ai dhe thotë:

- Në fakt, ti ngjan pak me të.

- Vetëm se Xheku është më i pashëm, - thotë Adami duke u zgërdhirë.

Nuk e ke idenë se sa u lehtësuam kur u martua me Grejsin. Edhe femrat në zyrë reshtën së fantazuari për të, - shton ai me të qeshur.

- Mjaft tani, Adam, - ia pret fjalën Xheku i sikletosur.

- Ti nuk punon, apo jo? - më pyet Esteri duke u kthyer sërish nga unë. Nuk e di pse, por në zërin e saj, vura re njëfarë përcmimi që e kanë zakonisht këto femrat në karrierë për shtëpiaket dhe ndiej se duhet të mbrohem.

- Kam punuar më parë, por, para se të martoheshim, dhashë dorëheqjen.

- Vërtet? - pyet dhe ngrys vetullat. - E pse?

- Ajo nuk donte, - ndërhyjnë Xheku. - Por kishte një punë aq të lodhshme, saqë nuk doja që të kthehesha në shtëpi e ta gjeja po aq të lodhur sa isha edhe vetë. Ndoshta jam treguar egoist që i kam kërkuar ta lërë, por kur vij nga puna, dua të çlirohem nga stresi e jo të ngarkohem më shumë. Herë pas here, i duhej edhe të udhëtonte. Unë nuk doja që, kur të kthehesha, të gjeja një shtëpi të zbrazët, njësoj si para martese.

- Çfarë pune ke bërë më parë, Grejs? - pyet Esteri, duke më parë ngultas me ata sytë blu e pa jetë.

- Kam qenë furnitore në qendrën "Harrods"¹.

Befas, sytë i shkrepin dhe kuptova se u habit. Nuk më pyeti për hollësira të tjera, çka tregonte se nuk donte të dinte më shumë.

- I ka rënë botës kryq e tërthor me klasin e parë, - hidhet Diana me një frymë.

- Jo gjithë botës, - e korrigjoj. - Kam udhëtuar vetëm në Amerikën e Jugut. Merresha me nënshkrimin e kontratave për furnizimin me fruta, kryesisht nga Kili dhe Argjentina, - shtoj duke i dhënë ca informacione Esterit.

Rufusi më vështron gjithë admirim dhe thotë:

- Duhet të ketë qenë interesante.

- Ashtu ka qenë, vërtet, - pohoj me kokë. - E kam adhuruar çdo minutë që kam kaluar në atë punë.

- Pra, të paska marrë malli, - hidhet Esteri, që duket sikur mezi pret të gjejë diçka.

- Jo shumë, - e gënjej. - Kam kaq punë në shtëpi, saqë kam me çfarë ta mbush ditën.

¹ Qendër tregtare luksoze në Londër.

- Së shpejti, do të merresh edhe me Milin.

- Ajo është shumë e pavarur dhe shumicën e kohës, do të jetë duke punuar në "Meadow Gate".

- Në qendrën e kopshtarisë?

- Po. Mili i do shumë lulet e bimët dhe është shumë me fat që i kanë ofruar një punë të tillë.

- Po ti me se do të merresh, atëherë?

- Pak a shumë me atë që merrem edhe tani: gatim, pastrim dhe ndoshta me kopshtari, kur të kem kohë, sigurisht.

- Duhet të vish një të diel për drekë dhe të shohësh kopshtin, - thotë Xheku. - Grejsi është e prerë për këtë punë.

- O Zot i madh, sa shumë talente! Ndërsa unë mezi po pres të filloj punë në shkollë. Mërzitem duke ndenjur gjithë ditën në shtëpi.

- Kur do të fillosh?

- Muajin tjetër. Do të zëvendësoj një mësuese që ka marrë lejen e lindjes.

- Xheku më ka thënë se keni një kopsht gjigant, - i them Rufusit, duke dashur të ndërroj temë, teksa nxjerr ca biftekë, të cilët i kisha mbajtur të ngrohtë bashkë me perimet. Pas kësaj, duket se biseda në tryezë po vërtitet më tepër rreth peizazhit, sesa rreth meje. Të gjithë qeshin dhe bisedojnë, ndërsa unë ua kam ngulur sytë grave e pyes veten se si është të jesh Diana ose Esteri e të mos kesh dikë si Mili për t'u kujdesur, por ndihem menjëherë në faj, sepse e dua Milin më shumë se veten dhe nuk do ta ndërroja me asgjë në botë. Vetëm kur mendoj për të, më shtohen fuqitë dhe ngrihem vrik në këmbë.

- Të nxjerrim ëmbëlsirën? - pyes.

Pastrojmë tavolinën me Xhekun dhe kur shkoj në kuzhinë, vendos me kujdes pjatat mbi lavaman, që t'i laj më vonë, kurse ai merr thikën. Ëmbëlsira që kam përgatitur, ka dalë e përkryer: është një marengë e lëmuar në formë foleje, shtatë centimetra e trashë dhe e mbushur me krem pastiçerie. Marr frutat që i kam bërë gati që më parë, dhe vendos me kujdes mbi krem ca copa mangoje, ananasi, papaje dhe kivi, më pas, shtoj luleshtrydhe, mjedër dhe boronica.

Kur preka shegën dhe e mora në dorë, ndjesia e saj më ktheu pas, në një kohë tjetër, kur nuk i kisha vlerësuar aq sa duhej ngrohtësinë e diellit dhe zërat e hareshëm. Për një çast, mbyll sytë dhe sjell ndër mend të kaluarën.

E ndërgjegjshme se Xheku po pret dhe ka zgjatur dorën drejt meje, ia jap atij frutën. Ai e ndan në pjesë dhe unë nxjerr kokrrat, të cilat ia hedh ëmbëlsirës sipër. Kur mbaroj, e çoj në dhomën e ngrënies. Pasthirrmat e habisë konfirmuan se Xheku kishte pasur të drejtë që kishte zgjedhur këtë, në vend të tortës me çokollatë e lajthi që doja të bëja unë.

- E beson dot që Grejsi nuk ka bërë kurrë një kurs gatimi? - pyet Diana Esterin teksa ngre pirunin. - Është për t'u çuditur, apo jo? Kështu si e kam nisur me të ngrënë, kam frikë se rrobat e banjës që kam blerë, nuk do të më bëjnë, - shton duke qeshur dhe fërkon barkun mbi fustanin blu. - Në më pak se dy javë, do të nisemi për në plazh dhe e di se nuk duhet ta ha këtë, por është kaq e mirë, sa nuk mund t'i rezistoj.

- Ku do të shkoni? - pyet Rufusi.

- Në Tajlandë, - ia kthen Adami. - Do të shkonim në Vietnam, por kur pamë fotot e pushimeve të Xhekut dhe Grejsit në Tajlandë, vendosëm ta linim Vietnamin për vitin tjetër, - shton dhe vështron Dianën, duke buzëqeshur. - Kur Diana pa edhe fotot e hotelit, e ndamë përfundimisht mendjen.

- Pra, do të shkoni në të njëjtin hotel?

- Jo, ai nuk kishte asnjë dhomë të lirë në këtë periudhë. Fatkeqësisht, nuk kemi mundësi të shkojmë me pushime kur të duam.

- Atëherë, bëjini kur të keni mundësi, - hidhet Esteri dhe kthehet nga unë.

- Kështu them edhe unë, - ia mbështes fjalën dhe i buzëqesh.

- Po ju do të shkoni sërish në Tajlandë këtë vit? - na pyet Adami.

- Vetëm nëse shkojmë para qershorit, gjë që është e pamundur me çështjen "Tomasin" që kam në dorë, - përgjigjet Xheku. Teksa e shikoja nga ana tjetër e tryezës, më dukej aq energjik. - Pas kësaj, do të vijë edhe Mili të jetojë me ne.

Sapo dëgjoj ato fjalë, mbaj frymën, me shpresën se askujt nuk do t'i shkojë mendja të sugjerojë që, nëse presim edhe ca, mund të marrim edhe Milin me vete.

- Çështja "Tomasin"? - pyet Rufusi dhe ngre vetullat. - Kam dëgjuar diçka për të. E shoqja është klientja jote?

- Po, ashtu është.

- Dena Anderson, - vazhdon Rufusi mendueshem. - Duhet të jetë një çështje interesante.

- Në fakt, po, - pohon Xheku dhe kthehet nga unë. - Zemër, nëse të gjithë kanë mbaruar, pse nuk i tregon Esterit fotot e pushimeve tona të fundit në Tajlandë?

Befas, m'u drodh zemra.

- Nuk besoj se ajo ka dëshirë t'i shohë, - them me zë të butë dhe Esterit kaq i duhet që të mendojë se po debatojmë.

- Jo, jo, dua t'i shoh! - ngre zërin ajo.

Xheku shtyn pas karrigen, ngrihet, merr albumin e fotografive nga sirtari dhe ia jep Esterit.

- Sa të përgatisim kafën ne, ju hidhuni një sy fotove. Pse nuk shkoni në dhomën e ndenjjes më mirë? Do të jeni më rahat atje.

Pasi mbarojmë dhe dalim nga kuzhina me tabakanë me filxhanë në duar, shkojmë në dhomën e ndenjjes. Diana m'u duk shumë entuziaste për fotografitë, ndërsa Esteri jo dhe aq.

Për hir të së vërtetës, fotot janë të mahnitshme dhe aty kam qenë në formën time më të mirë: e nxirë, më elegante nga ç'kam qenë edhe në të njëzetat, ndërsa në trup, kisha një palë rroba banje shumë të bukura, ndër të shumtat që kam. Në shumicën e fotove, kam qenë ose duke pozuar para një hoteli luksoz, ose e shtrirë në një plazh privat, ose në një bar apo restorant me një koktej shumëngjyrësh dhe një pjatë me ushqim ekzotik përpara. Në çdonjërin prej tyre, kam dalë duke buzëqeshur. Isha mishërimi i femrës së çlodhur, të llastuar e shumë të dashuruar me të shoqin. Kur bëhet fjalë për fotografitë, Xheku nuk kënaqet lehtë dhe e shkrep aparatën me qindra herë, derisa të marrë atë që kërkon, ndaj më është dashur të mësoj të dal mirë që me shkrepjen e parë. Në album, ka edhe fotografi ku kemi dalë të dy bashkë, të cilat na i kanë bërë njerëz të panjohur, kalimtarë të rastit. Diana thotë se, në njërin prej fotografive, unë dhe Xheku, më shumë sesa nga kamera, ia kemi ngulur sytë gjithë adhurim njëri-tjetrit.

Ndërkohë, Xheku mbush filxhanët me kafe.

- Dëshiron ndokush çokollata? - pyes dhe zgjatem të marr kutinë që ka sjellë Esteri.

- Ah, sot e kemi tepruar në të ngrënë, - ma kthen Xheku dhe u hedh të gjithëve një vështrim si për ta konfirmuar.

- Që ç'ke me të! - hidhet Rufusi.

- Unë nuk mund të ha më asgjë, - thotë Adami duke shfryrë.

- Atëherë, po i lë mënjanë për një herë tjetër, - u them. Kur Xheku zgjat dorën për të ma marrë kutinë dhe unë mendoj se i humba shpresat për t'i provuar, Diana më vjen në ndihmë si me porosi.

- As mos guxo. Jam e sigurt se mund t'i përballoj edhe nja dy çokollata.

- Tani i mori lumi rrobat e banjës, - psherëtin Adami dhe tund kokën gjoja i dëshpëruar, duke e vënë në lojë të shoqen.

- Mos ma kujto, - thotë Diana, por, gjithsesi, merr një çokollatë nga kutia dhe më pas Xheku ma kalon mua. Sapo më bie në dorë, rrëmbej edhe unë një dhe e fut menjëherë në gojë. Më pas, ia zgjat kutinë Esterit. Pak më vonë, marr edhe një çokollatë tjetër para se t'ia kaloj sërish kutinë Dianës.

- Si ia del? - më pyet Diana duke parë nga unë.

- Si the?

- Që ha kaq shumë e nuk shton kurrë në peshë.

- Jam thjesht me fat, - i them dhe zgjatem të marr edhe një çokollatë tjetër. - Por edhe mundohem ta kontrolloj nga pak.

Vetëm kur ora shënon dymbëdhjetë e gjysmë, Esteri propozon që të ngrihen. Xheku nxjerr palltot në holl dhe ndërsa ndihmon Dianën dhe Esterin t'i veshin, unë bie dakord që, të premten e ardhshme, të drekoj me to në restorantin "Chez Louis", në orën dymbëdhjetë e gjysmë. Diana më përqafton dhe kur i shtrëngoj dorën Esterit, i them se mezi pres ta takoj sërish. Para se të largohen, ata na falënderojnë edhe një herë për darkën e këndshme. Në fakt, unë e di që kam triumfuar, por dua të sigurohem që edhe Xheku e di, ndaj, pasi ai mbyll derën, i them:

- Nesër duhet të nisemi në njëmbëdhjetë, - dhe kthehem nga ai, - që të mbërrijmë në kohë për të drekuar me Milin.

E SHKUARA

Tetë muaj më parë, ditën kur Xheku kërceu me Milin në park, jeta ime mori një kthesë të shkëlqyer. Disa nga gjërat që i thashë Esterit atë natë, ishin të vërteta. Xhekun e pashë në park një ditë të diele, por nuk mendova se do t'i hynte në sy një femër si unë. Së pari, ai ishte shumë i hijshëm dhe unë nuk isha aq e pashme sa jam tani. Pastaj ishte dhe Mili.

Ndonjëherë, të dashurve të mi u tregoja që në fillim për të. Nëse dikush më pëlqente shumë, i thosha se kisha një motër më të vogël që vazhdonte shkollën diku tjetër dhe vetëm pas disa javësh lidhjeje, i tregoja se ajo vuante nga sindroma “down”. Kur u tregoja, disa prej tyre nuk dinin ç'të thoshin, por, në fakt, nuk qëndronin aq gjatë me mua sa për të më thënë ndonjë gjë me mend. Disa të tjerë, që mund të ishin më të dhënë pas meje, tregoheshin mirëkuptues derisa takonin Milin, por nuk u dukej e mrekullueshme natyra e saj spontane, ashtu siç i dukej Xhekut. Vetëm dy prej tyre qëndruan pak më gjatë se të tjerët pasi takuan Milin, por edhe këta e patën të vështirë ta pranonin se sa e rëndësishme ishte ajo për mua.

Gjithmonë, unë përsërisja të njëjtën fjalë: “I kam thënë Milit se, kur të mbarojë shkollën, mund të vijë të jetojë me mua”, dhe nuk kisha ndër mend ta braktisja. Kështu, gjashtë muaj më parë, u ndava nga Aleksi, njeriu me të cilin mendoja se do të kaloja jetën. Bashkë kaluam dy vjet shumë të lumtur. Kur Mili mbushi gjashtëmbëdhjetë vjeç, ai u ndje i kërcënuar nga ardhja e saj. Kështu, në moshën tridhjetedyjeçare, isha sërish beqare dhe besoja se vështirë se mund të gjendej dikush që të na pranonte të dyjave.

Atë ditë në park, unë nuk isha e vetmja që e pikasa Xhekun. Disa femra, sidomos ca më të reja se unë, i buzëqeshnin hapur, duke u përpjekur t'i tërhiqnin vëmendjen, ndërsa disa adoleshente qeshnin nën hundë dhe pëshpëritnin se ai duhej të ishte një yll kinemaje. Të tjera, më të pjekura në moshë, i hidhnin vështrime të ëmbla kur u kalonte pranë, sikur, më në fund, e kishin gjetur atë që kërkonin. Madje edhe meshkujt e vështronin kur kalonte përmes parkut, pasi pamja e tij e hijshme nuk mund të mos tërhiqte vëmendjen. E vetmja që nuk i kushtoi rëndësi atij, ishte Mili. Tepër e përfshirë në lojën me letra që po luanim, ajo mendonte veç për një gjë: të fitonte.

Edhe ne të dyja, si shumë të tjerë atë ditë fundgushti, ishim ulur për piknik në bar jo shumë larg grupit që luante muzikë. Në një stol aty pranë, më zuri syri Xhekun, por kur pashë se nxori një libër nga xhepi, u përqendrova sërish te Mili, që të mos e kuptonte se po e vështroja. Teksa Mili shpërndante letrat për një lojë tjetër, mendova se mund të ishte i huaj, ndoshta një italian që kishte ardhur për fundjavë në Londër me familjen. Ndoshta e shoqja dhe fëmijët mund të ishin duke vizituar muzetë apo diçka tjetër dhe e kishin lënë të takoheshin më vonë.

Me sa vura re, atë pasdite, ai as që m'i hodhi sytë dhe dukej se nuk e shqetësonin as të bërtiturat e Milit. Pastaj u larguam, sepse, në orën gjashtë, duhej ta ktheja Milin në shkollë, që të ishte në kohë për të ngrënë darkën në shtatë. Edhe pse mendoja se nuk do ta shihja më burrin e parkut, e kujtoja herë pas here dhe ëndërroja sikur ishte beqar, sikur më kishte parë atë pasdite dhe ishte dashuruar me mua. Kështu, e ndava mendjen që, edhe të dielën e ardhshme, të shkoja në park me shpresën se do ta shihja sërish. Nuk kisha ëndërruar kurrë ashtu për dikë, ndoshta që kur kisha qenë adoleshente. Aty kuptova se sa shumë dëshiroja të martohesha e të krijoja familje. Edhe pse i isha përkushtuar Milit, gjithnjë

kisha imagjinuar se, kur ajo të vinte e të jetonte me mua, do të isha bërë me fëmijë, kështu, edhe ajo do të bëhej pjesë e familjes sime dhe nuk do të ishte familja e vetme për mua. E doja me gjithë shpirt, por mendimi se vitet do të iknin dhe do të mbeteshim fillikat të dyja, më tmerronte.

Javën tjetër, ditën kur banda luante në park, nuk e vura re Xhekun derisa u ngrit dhe shkoi pranë Milit që po kërcente me duart rreth partnerit imagjinar, të cilin vetëm ajo mund ta shihte. Emocionet që më falte ajo në të tilla raste, ishin të mëdha. Ndonëse ndihesha krenare që i mbante mend shumë mirë hapat që kishte mësuar, duhej të bëja diçka, sepse dëgjova pas shpine disa të qeshura aspak dashamirëse, në të kundërt, nuk do ta kisha vrarë mendjen për to. Atë çast, ndjeva një dëshirë aq të fortë që të ngrihesha, ta kapja për dore e ta ulja në vendin e saj, sa urreve veten. Ishte hera e parë që dëshirova që Mili të ishte normale. Në mendje, më regëtinë imazhe se si mund të kishte qenë jeta jonë, jeta ime. Pikërisht atë çast, kur sytë më ishin mbushur me lot nga dëshpërimi, pashë Xhekun që u nis drejt saj.

Në fillim, nuk e njoha dhe mendova se po shkonte t'i thoshte që të ulej, ndaj u ngrita në këmbë gati që të ndërhyja. Vetëm kur e pashë që u përkul para saj dhe i kapi dorën që kishte zgjatur anash, kuptova se ai ishte njeriu për të cilin kisha ëndërruar gjatë gjithë javës. Gjatë dy vallëzimeve të tyre e derisa ai, e solli Milin sërish në vendin e saj, unë rashë në dashuri me të.

- Mund të ulem? - më pyeti duke bërë me shenjë nga karrigia pranë meje.

- Sigurisht, - thashë dhe i buzëqesha me mirënjohje. - Faleminderit që vallëzuat me Milin. U treguat shumë i sjellshëm!

- Kënaqësia ishte imja, - ma ktheu ai rëndë. - Mili vallëzon shumë mirë.

- Je shumë i sjellshëm, - i tha Mili duke i buzëqeshur.

- Unë quhem Xhek.

- Xheku i sjellshëm.

- Që të prezantohem si duhet, - tha ai dhe zgjati dorën. - Xhek Ejnxejll.

- Grejs Herrington, - i thashë dhe i rroka dorën. - Mili është ime motër. Po ju keni ardhur me pushime?

- Jo, jetoj këtu, - ma ktheu ai, ndërsa po prisja që të shtonte "me time

shoqe dhe fëmijët”. Kur nuk shtoi gjë tjetër, i hodha një sy dorës së tij të majtë dhe, kur pashë se nuk kishte unazë, u çlirova. Gjithsesi, i thosha vetes se kjo nuk do të thoshte asgjë. - Po ju? Keni ardhur me Milin të vizitoni Londrën?

- Pak a shumë. Unë jetoj në Uimbëldon, por e sjell shpesh Milin këtu në fundjavë.

- Ajo jeton me ju?

- Jo. Gjatë javës, rri në shkollë. Përpiqem ta takoj më shumë fundjavave, por duke qenë se udhëtoj shpesh për punë, nuk kam gjithnjë mundësi. Fatmirësisht, gjatë kohës që nuk jam unë, atje kujdesen shumë për të. Po ashtu edhe prindërit tanë.

- Më duket se paskeni një punë interesante. Me çfarë merreni?

- Blej fruta, - i thashë, kurse ai po më shihte i habitur. - Për “Harrods”-in.

- Po udhëtimet?

- Frutat i sjell nga Argjentina dhe Kili.

- Ah, qenka vërtet interesante.

- Ashtu është, - pranova. - Po ju me se merreni?

- Jam avokat.

Ndërkohë, Mili, e mërzhitur nga biseda jonë, po më tërhiqte për krahu.

- Dua pije, Grejs. Edhe akulllore. Kam vapë.

I buzëqesha Xhekut si për t'i kërkuar ndjesë dhe i thashë:

- Duhet të iki. Edhe një herë, faleminderit që kërcyhet me Milin.

- Mund të vini të pimë ndonjë çaj? - më pyeti dhe bëri mënjanë që të shihte edhe time motër prej aty ku ishte. - Si thua, Mili? Do të pish çaj?

- Lëng, - tha ajo duke i buzëqeshur. - Lëng, jo çaj. Nuk më pëlqen çaji.

- Atëherë, do të pimë lëng, - ia ktheu ai dhe u ngrit. - Shkojmë?

- Më mirë jo. Jeni treguar mjaft i sjellshëm.

- Ju lutem. Është kënaqësi, - shtoi dhe iu kthye Milit. - Të pëlqejnë kekët, Mili?

Mili pohoi me kokë dhe ia ktheu gjithë entuziazëm:

- Po, më pëlqejnë kekët.

- Atëherë, u vendos.

Duke ecur mepërmes parkut, u drejtuam për te restoranti: unë

dhe Mili ishim kapur për dore, ndërsa Xheku ecte përkrah nesh. Kur u ndamë, një orë më vonë, pranova që të takoheshim të enjten e ardhshme për darkë; shumë shpejt, ai u bë pjesë e pandarë e jetës sime. Nuk qe e vështirë të bije në dashuri me të. Kishte diçka të veçantë në sjelljen dhe vëmendjen e tij, që nuk e gjen lehtë te djemtë e sotëm: më hapte derën, më ndihmonte të vishja pallton dhe më dërgonte lule. Më bënte të ndihesha e veçantë, e sigurt dhe, mbi të gjitha, e donte shumë Milin.

Kur kishim rreth tre muaj të lidhur, më pyeti nëse mund ta prezantoja me prindërit. Mbete paksa e befasuar, sepse i kisha thënë se nuk kisha marrëdhënie shumë të mira me ta. Gjatë darkës me miqtë, e gënjeva Esterin: në të vërtetë, prindërit e mi nuk donin fëmijë tjetër dhe kur Mili erdhi në jetë, e braktisën. Si çdo fëmijë, edhe unë u kërkoja gjithnjë një motër ose vëlla. Një ditë, u ulën me mua dhe ma thanë troç se nuk donin fëmijë tjetër. Kështu, dhjetë vjet më vonë, kur ime më mori vesh se ishte shtatzënë, u tmerrua. Unë e mora vesh se ajo priste një fëmijë vetëm kur dëgjova bisedën e tyre për rreziqet që kishte një abort i vonë, dhe u zemërova shumë, sepse donin t'i merrnin jetën vëllait apo motrës që kisha ëndërruar gjithnjë.

Diskutuaam gjërë e gjatë: duke qenë se ime më ishte thujse dyzet e gjashtë vjeçe, ata pretendonin se një shtatzëni në atë moshë mund të ishte e rrezikshme, ndërsa unë u thosha se ajo ishte thujse pesëmuajshe shtatzënë dhe aborti ishte jo vetëm i jashtëligjshëm, por po bënin një mëkat që donin ta hiqnin fëmijën. Me ndjenjën e fajit dhe Zotin në anën time, meqenëse ata ishin katolikë të devotshëm, fitova dhe ime më, qejfprishur, e mbajti fëmijën.

Kur lindi Mili dhe u zbulua se kishte sindromën “down”, nuk i kuptoja dot se si patën kurajën të mos e donin. Unë rashë në dashuri sapo e pashë dhe më dukej njësoj si foshnjat e tjera. Kështu, kur nëna u zhyt në dëshpërim, u kujdesa vetë për Milin, duke e ushqyer para se të shkoja në shkollë dhe kur kthehesha në drekë. Kur Mili ishte vetëm tremuajshe, prindërit më thanë se do ta jepnin për adoptim dhe pastaj do të shpërnguleshin në Zelandën e Re, aty ku ishin edhe gjyshërit nga ime më. Ata kishin kohë që mendonin të largoheshin në atë vend të largët. Unë bëra namin që të mos iknin, u thashë se do ta lija shkollën e do të kujdesesha vetë për Milin, por nuk më dëgjuan dhe nisën procedurat e adoptimit. Në atë kohë, bëra budallallëkun më të madh në jetë: mora

një mbidozë. Ishte një përpjekje fëmijërore për t'i bërë të kuptonin se e kisha seriozisht. Gjithsesi, në njëfarë mënyre, funksionoi. Asokohe, isha vetëm tetëmbëdhjetë vjeçe, por me ndihmën e disa punonjësve socialë, unë do të isha kujdestarja kryesore e Milit, ndërsa prindërit do të më mbështesnin financiarisht.

Kështu, i mora gjërat me radhë. Kur Milin e sistemuam në një qendër për fëmijët me probleme, fillova punë me kohë të pjesshme. Puna ime e parë ka qenë në një rrjet supermarketesh, në departamentin e furnizimit të frutave. Në moshën njëmbëdhjetëvjeçare, Milit iu dha mundësia të shkonte në një shkollë, por mua nuk m'u duk i përshtatshëm ai vend dhe, e tmerruar, u thashë prindërve se do të gjeja një më të mirë për të. Kalova shumë kohë me të, duke punuar që të ishte e pavarur, por nuk isha e sigurt nëse mund t'ia dilte. Pikërisht atëherë kuptova se nuk ishte mungesa e inteligjencës që e pengonte të integrohej në shoqëri, por vështirësitë në komunikim.

Gjetja e një shkolle të përshtatshme që ta pranonte Milin, që një betejë e gjatë dhe e vështirë. Milin e pranuan në atë shkollë vetëm se drejtoresha ishte femër optimiste, mendjehapur, por mbi të gjitha, kishte një vëlla më të vogël me sindromën "down". Shkolla me konvikt për vajza ishte e përkryer për Milin, por e kushtueshme dhe, meqë prindërit nuk mund ta përballonin, u thashë se do t'i mbuloja unë shpenzimet. Dërgova CV-në në disa kompani, së bashku me një letër ku shpjegoja qartë arsyen pse më duhej një pagë e mirë dhe u pranua në punë në qendrën tregtare "Harrods".

Liria më kishte munguar gjithnjë dhe kur udhëtimet u bënë pjesë e punës sime, e rroka menjëherë si mundësi, por prindërit nuk pranuan ta mbanin Milin fundjavave pa qenë edhe unë e pranishme. Ata do ta vizitonin në shkollë dhe, gjatë mungesës sime, për të, do të kujdesej Xhanisa, kujdestarja e Milit. Kur filluan të dilnin në skenë probleme të tjera, si atëherë kur Mili iku nga shkolla, u premtova prindërve se do ta merrja të jetonte me mua, kështu që ata ishin të lirë të shpërnguleshin në Zelandë. Që prej asaj dite, ata filluan të numëronin orët. Në fakt, nuk u vija faj: prindërit na donin - sipas mënyrës së tyre - por ishin nga ata lloj njerëzish që nuk ishin të prerë për të qenë prindër.

Meqë Xheku këmbëngulte t'i takonte, i telefonova nënës dhe e pyeta nëse mund të shkonim tek ata të dielën e ardhshme. Ishte thujse

fundi i nëntorit dhe morëm edhe Milin me vete. Edhe pse nuk na pritën krahëhapur, vura re se ime më u befasua nga sjellja e patëmetë e Xhekut dhe tim eti iu bë qejfi që ai tregoi interes për koleksionin e tij të botimeve të para të librave. Ikëm prej andej menjëherë pasdreke dhe, pasdite vonë, e kthyem sërish Milin në shkollë. Pas vizitës te prindërit, kisha ndër mend të shkoja drejt e në shtëpi, sepse duhej të mbaroja ca punë para se të nisesha po atë javë në Argjentinë, por Xheku më kërkoi të bënim një shëtitje në parkun “Regent”. Pranova menjëherë, edhe pse ishte errur. Nuk më bënin këmbët të shkoja askund; që kur kisha takuar Xhekun, puna, udhëtimet që duhej të bëja, më ishin kthyer në bezdi dhe më dukej sikur nuk kishim mjaftueshëm kohë për të qëndruar me njëri-tjetrin. Edhe atëherë kur dëlnim, ishim ose me ndonjë grup shokësh, ose me Milin.

- Si t’u dukën prindërit e mi? - e pyeta teksa po ecnim më këmbë.

- Të përsosur, - tha dhe qeshi.

Rrudha vetullat me fjalën që zgjodhi, dhe vazhdova:

- Ç’do të thuash?

- Që ishin pikërisht ashtu si kisha shpresuar.

Ja ngula sytë dhe po pyesja veten nëse po tallej, sepse, ç’është e vërteta, prindërit dolën nga vetja, që na pritën për vizitë. Pastaj, u kujtova se, njëherë, më kishte thënë se prindërit e tij, të cilët kishin vdekur disa vjet më parë, kishin qenë shumë të ftohtë dhe mendova se ndoshta prandaj e kishte vlerësuar aq shumë pritjen e vakët të të mive.

Vazhduam të ecnim edhe pak dhe kur mbërritëm përballë platformës ku kishte kërcyer me Milin atë ditë në park, Xheku ndaloi.

- Grejs, do të martohesh me mua? - më pyeti.

Propozimi ishte aq i papritur, saqë njëherë mendova se po bënte shaka. Edhe pse lutesha që një ditë të lidhnim kurorë, kisha menduar se kjo mund të ndodhte pas një apo dy vjetësh. Duke parë që ngurrova, më tërhoqi në krahët e tij.

- Që kur të pashë për herë të parë të ulur me Milin atje në bar, e kuptova se ti ishe gruaja të cilën kam pritur gjithë jetën. Nuk dua të pres më gjatë që ti të bëhesh imja. Doja të takoja prindërit e tu, me qëllim që babai yt të na jepte bekimin dhe jam i lumtur të të them se na e dha me kënaqësi.

U lumturova që im atë kishte pranuar të martohesha me dikë që ai

sapo e kishte njohur, por ngazëllimi sikur u zbeh kur më shkoi mendja te Mili. Pikërisht atë çast, Xheku nisi të fliste sërish:

- Para se të përgjigjesh, dua të të them diçka, - dhe zëri i tij u bë aq serioz, saqë thashë se do të më rrëfente për ndonjë ish-grua, fëmijë apo ndonjë sëmundje. - Dua që ta kesh të qartë se, kudo që të jetojmë ne, do të ketë gjithnjë vend edhe për Milin.

- Ti nuk e di se sa e rëndësishme është për mua kjo që sapo the, - i thashë me lot në sy.

- Pra, pranon të martohesh me mua? - më pyeti.

- Sigurisht që po.

Ai nxori nga xhepi një unazë, ma mori dorën në pëllëmbën e tij dhe më vendosi unazën.

- Kur? - pyeti gati duke mërmëritur.

- Kur të duash, - i thashë dhe i hodha një vështrim unazës me diamant. - Xhek, është e mrekullueshme!

- Më bëhet qejfi që të pëlqen. Atëherë, si thua për në mars?

Ia plasa së qeshurës.

- Si mund të organizojmë një dasmë në kaq pak kohë?

- Nuk do të jetë edhe aq e vështirë. E kam një ide për vendin ku do të zhvillojmë ceremoninë: në parkun “Cranleigh” në Hekleskomb. Aty ndodhet një shtëpi private ku organizohen dasma dhe është e një shokut tim. Ç’është e vërteta, ai ka organizuar vetëm ceremonitë e martesave të familjarëve aty, por besoj se do të pranojë.

- Po kjo është e mrekullueshme, - thashë e lumturuar.

- Gjithmonë, nëse nuk ke ndër mend të ftosh shumë nga të tutë.

- Jo, vetëm prindërit dhe disa miq.

- Atëherë, u vendos.

Më vonë, kur po më shoqëronte për në shtëpi, më pyeti nëse mund të takoheshim sërish të nesërmen, sepse donte të diskutonte edhe disa gjëra para se të nisesha për në Argjentinë.

- Mund të vish tani tek unë, nëse do, - i propozova.

- Më mirë jo, se nesër duhet të ngrihem herët, - tha, kurse unë u zhgënjeva sa s’ka. - Nuk e ke idenë se sa dëshirë kam ta kaloj natën me ty, - vazhdoi kur pa çehren time, - por kam disa çështje që duhet t’i rishikoj patjetër sonte.

- Nuk mund ta besoj se si pranova të martohem me dikë, me të cilin nuk kam fjetur ende, - mërmërita.

- Po mirë, si thua sikur të largohemi për disa ditë? Ndoshta pasi të kthehesh nga Argjentina? Marrim edhe Milin, dalim për drekë dhe pasi ta çojmë prapë në shkollë, shkojmë të shohim parkun "Cranleigh". Në fund, gjejmë edhe një hotel dhe e kalojmë natën atje. Si thua?

- Po, - ia ktheva dhe pohova me kokë. - Ku do të takohemi nesër?

- Je dakord për në barin e hotelit "Connaught"?

- Nëse nisem direkt nga puna, do të jem aty rreth orës shtatë.

- Shkëlqyeshëm.

Të nesërmen, pjesën më të madhe të ditës, e kalova duke pyetur veten se çfarë donte të diskutonte Xheku me mua para se të nisesha për rrugë. Nuk ma kishte marrë mendja kurrë se do të më kërkonte të lija punën ose që do të shpërngulej jashtë Londrës. Kisha menduar se, pasi të martoheshim, marrëdhënia jonë nuk do të ndryshonte, vetëm se do të jetonim të dy në apartamentin e tij, i cili ndodhej më afër qendrës. Propozimi i tij më turbulloi. Kur pa se u habita, tha se, që kur ishim njohur e përgjatë tre muajve në vazhdim, mezi gjenim kohë për njëri-tjetrin. Pikërisht këtë kisha menduar edhe unë një ditë më parë.

- Ç'kuptim ka të martohemi kur mezi takohemi? - më pyeti. - Nuk mund të vazhdojmë më kështu dhe, ç'është më kryesorja, nuk më pëlqen kjo jetë. Duhet të bëjmë diçka, sepse, herët a vonë, do të bëhemi me fëmijë dhe... - befaz ndaloj. - Ti do që të kemi fëmijë, apo jo?

- Sigurisht që po, Xhek, - ia ktheva duke buzëqeshur.

- Sa më lehtësove! - tha dhe ma mori dorën në të tijën. - Që herën e parë që të pashë me Milin, e dija që do të ishe një nënë e shkëlqyer. Shpresoj të mos pres shumë derisa të bëhem baba. - Befas, më pushtoi një dëshirë e papritur për të mbajtur fëmijën e tij dhe, atë çast, mbeta pa fjalë. - Por ndoshta ti do që të presësh disa vjet, - vazhdoi ai disi me ngurrim.

- Jo, nuk është puna aty, - thashë më në fund. - Vetëm se e kam të vështirë të heq dorë nga puna, të paktën derisa Mili të përfundojë shkollën. Ti e di sa më shkojnë faturat e saj dhe nuk mund ta lë punën për të paktën një vit e gjysmë.

- As që bëhet fjalë që të punosh edhe tetëmbëdhjetë muaj të tjerë, - tha me vendosmëri. - Mili mund të vijë të jetojë me ne sapo të kthehemi nga muaji i mjalitit.

I hodha një vështrim si e zënë në faj.

- E dua shumë Milin, por do të më pëlqente që të kalonim ca kohë

vetëm. Pastaj, ajo duket aq e kënaqur atje, saqë më vjen keq ta heq një vit më herët, - thashë dhe pasi u mendova një çast, vazhdova: - Mund të flasim me ata të shkollës dhe të shohim se ç'mund të na sugjerojnë?

- Sigurisht. Mund të pyesim edhe Milin se ç'mendon. Mua do të më bëhej shumë qejfi, nëse ajo do të vinte të jetonte me ne, por, nëse ata mendojnë se është më mirë që ta lëmë atje, të paktën hëpërhë, do t'i paguaj unë faturat e shkollës. Në fund të fundit, është njësoj si të jetë motra ime, - tha dhe më kapi dorën. - Më premto se do të më lejosh të të ndihmoj.

I hodha një vështrim krejt e pafuqishme.

- Nuk di çfarë të them.

- Mos thuaj asgjë, vetëm më premto se do ta mendosh këtë punën e dorëheqjes. Nuk dua që, pasi të martohemi, të mos kemi kohë për njëritjetrin. Tani më thuaj, si e do shtëpinë? Dëshiroj që si dhuratë martese, të të blej shtëpinë e ëndrrave.

- Në fakt, nuk e kam menduar kurrë këtë, - ia ktheva.

- E po, mendohu dhe më thuaj. Të pëlqen me oborr, pishinë, me shumë dhoma gjumi?

- Dua që të ketë oborr të madh. Nuk jam shumë e dhënë pas pishinave, ndërsa për dhomat e gjumit, kjo varet se sa fëmijë do të bëjmë.

- Do të bëjmë disa, - tha duke qeshur. - Mua më pëlqen të jetoj në *Surrey*, pranë Londrës, që të mos më shkojë dita udhëtim. Si thua?

- Kudo që të jetë, mjaft që ti të jesh i lumtur. Po ti si e do shtëpinë?

- Më pëlqen të jetoj pranë qytetit, por mjaftueshëm larg sa për të mos u shqetësuar nga zhurmat. Edhe mua më pëlqen një kopsht i madh, mundësisht i rrethuar me mure aq të larta, sa askush të mos shohë dot brenda tyre. Më pëlqen të kem edhe një studio e një bodrum për të mbajtur sende të ndryshme. Kështu e përfytyroj, pak a shumë.

- Me një kuzhinë të këndshme, - ia prita. - Më pëlqen një kuzhinë e këndshme me dalje në tarracë, ku mund të hamë mëngjes çdo ditë dhe një oxhak i madh në dhomën e ndenjjes, ku të ndezim një zjarr bubulak, si dhe një dhomë me ngjyrë të verdhë për Milin.

- Pse nuk bëjmë një skicë të shtëpisë sonë të ëndrrave? - pyeti ai dhe nxori një letër nga çanta. - Kështu, edhe unë e kam të qartë se çfarë do të kërkoj.

Gjatë kohës që qëndruam bashkë e derisa mora një taksì, dy orë më vonë, ai vizatoi një shtëpi të bukur, me një kopsht të mrekullueshëm,

me tarracë, tri dhoma pritjeje, një oxhak, një kuzhinë, një studio, pesë dhoma gjumi, përfshirë këtu edhe një me ngjyrë të verdhë për Milin, tri tualete dhe një dritare të vogël rrethore në çati.

- E gjen dot një shtëpi të tillë derisa të kthehem nga Argjentina? - e pyeta duke qeshur.

- Do të bëj të pamundurën, - më premtoi para se të më puthte.

Javët në vijim kaluan si në amulli. Kur u ktheva nga Argjentina, paraqita dorëheqjen dhe e nxora shtëpinë në shitje. Gjatë kohës që kisha qenë larg tij, u mendova mirë për atë që po bëja dhe nuk dyshova për asnjë çast se po gaboja. Isha e bindur se doja të martohesha me të dhe vetëm mendimi se, pranverën e ardhshme, do të jetoja në një shtëpi të bukur në fshat dhe ndoshta të prisja edhe fëmijën tonë të parë, më mbushte me emocione. Kisha trembëdhjetë vjet që punoja pa pushim dhe shpesh pyesja veten nëse do të shkëputesha ndonjëherë nga ajo rutinë. Meqë Mili do të jetonte me mua, e dija se nuk do të kisha mundësi të udhëtoja si më parë apo të punoja me orare të zgjatura, siç kisha bërë deri atëherë, madje vrisja mendjen se çfarë pune mund të bëja më vonë. Befas, të gjitha shqetësimet ikën dhe ja ku isha duke zgjedhur ftesat e dasmës për miqtë dhe familjarët. O Zot, isha më fatlumja në botë!

E TASHMJA

Xheku, i përpiktë si përherë, ngjitet në dhomën e gjumit në orën dhjetë e gjysmë të mëngjesit dhe më thotë se do të nisemi në njëmbëdhjetë fiks. Nuk shqetësohem aspak nëse do të bëhem gati në kohë, sepse tashmë jam larë dhe tridhjetë minuta më mjaftojnë për t'u veshur e për të bërë pak tualet. Nga emocionet që së shpejti do të takoj Milin, gjumi më ka dalë që në tetë. Dushi sikur më qetësoi pak. Herë pas here, i përsëris vetes se çdo gjë mund të ndodhë, por nuk e jap veten para Xhekut për ato që më shqetësojnë. Ai është i qetë e i përmbajtur dhe më hap rrugën që të kaloj, sikur po dalim shëtitje si një çift i zakonshëm.

Xheku vjen pas meje në dhomën e gjumit ngjitur, ku unë mbaj rrobat. Eci përmes gardërobës së madhe sa gjithë gjatësia e murit, tërheq derënpasqyrë, hap një nga sirtarët dhe zgjedh reçipetat ngjyrë kremi, të cilat kombinojnë me të brendshmet që Xheku më ka blerë një javë më parë. Në një sirtar tjetër, gjej një palë geta ngjyrë mishi, që më pëlqejnë shumë. Xheku është ulur në karrige dhe më sheh ngultas teksa heq pizhamet dhe vesh të brendshmet dhe getat. Pastaj, hap sërish derën e gardërobës dhe

shoh me vëmendje rrobat e varura sipas ngjyrave. Kam kohë pa e veshur fustanin blu, të cilin Mili e pëlqen shumë, sepse është si ngjyra e syve të mi, kështu që e nxjerr për ta veshur.

- Vish atë ngjyrë kremi, - më thotë ai. Xhekut i pëlqen kur unë vishem me ngjyra neutrale, kështu që e var sërish fustanin blu dhe marr atë ngjyrë kremi.

Këpucët i kam nëpër kuti të vendosura në një raft tjetër të gardërobës, të cilin e hap me kujdes dhe zgjedh një palë bezhë me taka të larta. Kur dalim zakonisht pasdreke, vesh të sheshta, sepse janë më praktike, por Xhekut i pëlqen kur vishem elegante gjatë gjithë kohës. Pak rëndësi ka nëse dalim shëtitje rreth liqenit apo darkojmë me miqtë. Vesh këpucët me taka, marr dhe një çantë që kombinohet me to dhe ia zgjat Xhekut të ma mbajë. Më pas, shkoj drejt tryezës së tualeteve dhe ulem. Nuk më duhet shumë kohë për të bërë grimin: pak laps sysh, një furçë faqeve dhe pak buzëkuq. Kam edhe pesëmbëdhjetë minuta kohë para se të nisemi, kështu që vendos të lyej edhe thonjtë. Mbi komo, nga shishet e shumta të renditura, zgjedh një ngjyrë rozë të bukur, të cilën mendoj ta marr me vete, që t'ia lyej edhe Milit, sepse e di që i pëlqen shumë. Pasi manikyri thahet, ngrihem, ia marr çantën Xhekut dhe zbres poshtë.

- Cilën pallto do të veshësh? - më pyet ai kur dalim në holl.

- Atë bezhë, besoj.

Ai shkon ta marrë nga gardëroba e vogël dhe më ndihmon ta vesh. Unë e mbërthej deri në fund, kurse Xheku nuk m'i heq sytë. Më pas, hap derën kryesore dhe nisem drejt makinës, ndërsa ai e tërheq derën pas nesh.

Edhe pse jemi thuajse në fund të marsit, temperaturat janë ende të ulëta. Kam nevojë të mbushem thellë me frymë, pastaj kujtohem se kam gjithë ditën përpara për ta bërë këtë. Mezi ia arrita kësaj dite dhe dua ta shijoj deri në fund. Sapo i afrohem makinës, Xheku shtyp pultin dhe porta e madhe prej hekuri e shtëpisë sonë, fillon të hapet. Teksa hipi në makinë, dikush që ka dalë për vrap e po kalon para shtëpisë, kthen kokën drejt nesh. Nuk e njoh, por Xheku e përshëndet. Burri ia kthen përshëndetjen me një të ngritur të dorës, ndoshta sepse është tepër i lodhur për të folur ose ndoshta dëshiron të ruajë energjitë për pjesën tjetër të rrugës që do të përshkojë. Pasi hipi, Xheku mbyll derën time dhe nisemi. Ndërkohë që porta prej hekuri mbyllet pas nesh, kthej kokën t'i

hedh një sy të shpejtë shtëpisë së bukur që Xheku më ka blerë, sepse dua ta shoh nga jashtë, ashtu siç e shohin të tjerët.

Kështu, nisemi drejt Londrës. Nuk më hiqet nga mendja darka që shtruar në një natë më parë. Ende nuk më besohet se si ia dola mbanë, pasi shumë gjëra edhe mund të ishin dreqosur.

- Sufleja ishte e mrekullueshme, - më thotë Xheku dhe më lë të kuptoj se nuk jam e vetmja që e kam ende mendjen te darka e djeshme. - U tregove shumë e zgjuar që parashikove njëfarë vonese për t'u ulur në tavolinë dhe që e llogarit si duhej. Vura re se Esteri sikur nuk të kishte shumë qejf dhe çuditë pse.

Unë e di se tani duhet t'i zgjedh mirë fjalët.

- Me sa duket, nuk i pëlqen përsosmëria, - them dhe atij i pëlqen përgjigjja. Më pas, fillon të këndojë nën zë një melodi, ndërsa unë, duke vështruar lëndinën ku po kalojmë, filloj të mendoj për Esterin. Në rrethana të tjera, ndoshta do ta pëlqeja, por ajo është shumë e zgjuar dhe, hëpërhë, kjo më vë në rrezik. Nuk mendoj vërtet se ajo nuk e vlerëson përsosmërinë, ashtu siç i thashë Xhekut, por besoj se për të, kjo përsosmëri të ngjall dyshime.

Rruga deri në shkollën e Milit mban gati një orë. Gjatë kësaj kohe, mendoj për Dena Andersonin, klienten e Xhekut. Nuk di shumë për të, përveçse që është martuar me filantropin e pasur e shumë të respektuar për punën e tij me shoqatat e ndryshme të bamirësisë. Është e vështirë të besosh se një burrë i tillë mund të ushtrojë dhunë ndaj së shoqes. Megjithatë, askush më mirë sesa unë nuk e di se pamja të gënjen dhe meqë Xheku ka pranuar ta mbrojë, duhet të ketë një arsye të fortë. Siç e përsërit edhe vetë shpesh, fjala "humbje" nuk bën pjesë në fjalorin e tij.

Kemi një muaj pa e parë Milin, kështu që ajo, nga padurimi për të na takuar, po na pret bashkë me Xhanisën, kujdestaren e saj, ulur në stolin jashtë derës kryesore. Është mbështjellë me shall dhe ka vënë edhe një kapelë të verdhë, sepse e verdha është ngjyra e saj e preferuar. Sapo më sheh që zbres nga makina, vrapon drejt meje me sytë e mbushur me lot gëzimi. E përqafoj fort dhe e di mirë se Xheku po na sheh me vëmendje. Xhanisa afrohet dhe dëgjoj Xhekun që i thotë se, edhe pse e dinim se Mili do të mërziej, nuk mund të vinim pa u shëruar unë plotësisht nga gripi që më kishte vënë poshtë. Xhanisa i thotë se kemi bërë gjënë e duhur dhe shton se ia ka shpjeguar Milit arsyen e mungesës sonë.

- Gjithsesi, për të ishte shumë e vështirë, - thotë ajo. - Ju do shumë, që të dyve.

- Edhe ne e duam, - ia pret Xheku duke i buzëqeshur Mili plot dashuri.

- Përshëndete edhe Xhekun, Mili, - i them dhe ajo shkëputet prej meje e kthehet nga ai.

- Ç'kemi, Xhek? - i thotë dhe buzëqesh vesh më vesh. - Gëzohem që të shoh.

- Edhe unë jam shumë i gëzuar që të shoh, - ia kthen ai dhe e puth në fage. - Ti e kupton se pse nuk kemi ardhur dot më parë, apo jo?

Mili tund kokën dhe ia kthen:

- Grejsi e gjorë sëmurë, por tani mirë.

- Shumë mirë, - i thotë Xheku. - Meqë je treguar kaq e duruar, kam sjellë diçka për ty, Mili, - dhe fut dorën në xhepin e xhaketes. - E gjen dot se çfarë është?

- Agata Kristi? - hidhet ajo dhe sytë kafe i shkëlqejnë nga gëzimi. Mili i adhuron historitë misterioze e me vrasje.

- Sa vajzë e zgjuar! - thotë ai dhe nxjerr një libër audio nga xhepi. - Nuk besoj se e ke librin "Atje nuk ishte askush", apo jo?

Ajo tund kokën në shenjë mohimi.

- Edhe mua më pëlqen shumë, - hidhet Xhanisa duke buzëqeshur. - Ta fillojmë që sonte, Mili?

- Po, - ia kthen ajo dhe tund kokën. - Faleminderit, Xhek!

- Ta gëzosh! - përgjigjet ai. - Kurse tani, do t'i nxjerr për drekë dy vajzat e mia të preferuara. Ku doni të shkojmë?

- Hotel, - thotë Mili me të shpejtë. Unë e di përse ajo zgjedh hotelin, ashtu siç di edhe se Xheku nuk do të pranojë.

- Pse nuk shkojmë te restoranti buzë liqenit? - pyet ai, kurse Mili hesht. - Ose tek ai që bën ata "pancake"-ët e shijshëm, - shton Xheku, kurse ajo var buzët. - Cili të pëlqen?

- Te liqeni, - mërmërit dhe flokët e errët i bien mbi sy.

Gjatë rrugës, Mili nuk flet shumë dhe do që unë të ulem pas me të, por Xheku i thotë se ashtu i duket vetja si shofer taksie.

Kur mbërrijmë në restorant, Xheku gjen një vendparkim dhe pasi zbresim nga makina, hyn mes nesh e na kap për dore. Stafi i restorantit na pret si miq të vjetër, sepse e çojmë shpesh Milin aty dhe na tregojnë tavolinën në qoshe, pranë dritares, atë që i pëlqen Xhekut. Zëmë vend

si gjithmonë, Xheku përballë dritares, ndërsa Mili dhe unë në dy krahët e tij. Teksa i hedhim një sy menusë, unë nxjerr këmbën jashtë tavolinës dhe prek të sajën, që është një shenjë sekrete jona.

Gjatë drekës, Xheku bisedon me Milin dhe e nxit të flasë, duke i bërë pyetje të tipit se ku e ka kaluar fundjavën që nuk shkuam dot ta takonim. Ajo thotë se Xhanisa e kishte marrë për drekë në shtëpinë e saj. Një ditë, kishin dalë për çaj pasdite dhe një ditë tjetër shoqja e Xhanisë, Pegi, i kishte ftuar të dyja në shtëpi. Nuk ishte hera e parë që falënderoja Zotin që ajo kishte pranë një njeri si Xhanisa, që e shoqëronte në çdo hap që unë nuk isha.

- Grejs, ecim? - më pyet Mili kur mbarojmë së ngrëni. - Përreth liqenit.

- Po, patjetër, - i them. Pastaj mbledh me kujdes pecetën dhe e vendos mbi tavolinë, duke lëvizur ngadalë qëllimisht. - Dalim?

Sakaq, Xheku shtyn karrigen e tij dhe ngrihet.

- Po vij edhe unë, - thotë ai.

Edhe pse e pres diçka të tillë, sërish zhgënjehem shumë.

- Po ne do të ecim rrotull liqenit, - e paralajmëron Mili.

- Jo rreth gjithë liqenit, - kundërshton Xheku. - Jashtë është shumë ftohtë për të qëndruar kaq gjatë.

- Mirë, Xhek, rri këtu, - i thotë Mili. - Po shkoj me Grejsin.

- Jo, - ia kthen ai. - Do të dalim të tre.

Mili e sheh ngultas që nga ana tjetër e tavolinës dhe vazhdon:

- Ti Xhek më pëlqen, po Xhoxh Kuni jo.

- E di, - ia kthen Xheku duke tundur kokën. - As mua nuk më pëlqen ai.

- Ai i shëmtuar, - shton Mili.

- Po, shumë i shëmtuar, - përsërit Xheku pas saj.

Kaq u desh dhe Mili shpërtheu në të qeshura.

Teksa ecim përgjatë rrugicës së vogël rreth liqenit, Xheku qëndron mes meje dhe Milit e i thotë se, në shtëpinë e re, po merret me dhomën e saj. Kur Mili e pyet nëse do të jetë e verdhë, Xheku pohon tërë qejf.

Në fakt, ai kishte të drejtë: jashtë bën shumë ftohtë dhe pas rreth njëzet minutash, hipim në makinë. Përgjatë rrugës së kthimit për në shkollë, Mili është edhe më e heshtur se në fillim dhe unë e di mirë se është po aq e mërzitur sa unë. Para se të ndahemi, na pyet nëse do të shkojmë sërish javën tjetër për ta takuar. Kur Xheku pohon, më bëhet qejfi që aty pranë është edhe Xhanisa dhe e dëgjon.

E SHKUARA

Kur unë dhe Xheku i thamë Milit se do të martoheshim, gjëja e parë që ajo më pyeti, ishte nëse mund të ishte ajo shoqëruesja e nuses.

- Patjetër, - i thashë dhe e përqafova. - Nuk ka asnjë problem, apo jo, Xhek? - pyeta dhe u trondita kur pashë fytyrën e tij.

- Mendova se do të bënim një ceremoni të vogël, - më tha ai prerë.

- Ashtu do ta bëjmë, por, gjithsesi, më duhet një shoqëruese.

- Vërtet?

- Po, sigurisht, - i thashë e shqetësuar. - Është zakon. Nuk besoj se e ke problem, apo jo?

- Nuk mendon se do të jetë e lodhshme për Milin? - pyeti ai me gjysmë zëri. Nëse do vërtet një shoqëruese, përse nuk pyet Ketin ose Emilinë?

- Sepse dua Milin, - këmbëngula e vetëdijshme se ajo po na dëgjonte.

Për një çast, mbizotëroi një heshtje e thellë.

- Atëherë, Mili, do të jesh shoqëruesja, - i tha Xheku duke buzëqeshur dhe i zgjati dorën. - Eja t'i japim lajmin e mirë drejtoreshës së shkollës.

Zonjës Gudrih dhe Xhanisës iu bë shumë qejfi që ne do të martoheshim. Pasi e dërguam Milin të lante duart para se të hante darkë, zonja Gudrih më tha se, për Milin, do të ishte më mirë që të qëndronte në shkollë edhe pesëmbëdhjetë muaj të tjerë, derisa të mbushte tetëmbëdhjetë vjeç, siç ishte planifikuar që në fillim, pavarësisht se Xheku përsëriste se do t'i bëhej shumë qejfi nëse ajo do të vinte të jetonte me ne. U lumturova kur zonja Gudrih na sugjeroi se, edhe për ne, do të ishte mirë sikur të rrinim ca kohë vetëm. Ndërkohë, pyesja veten nëse ajo mendonte se do të krijonim familje menjëherë sapo të martoheshim.

Pak më vonë, teksa po shkonim në Hekleskomb, ndalua në parkun “Cranleigh”, i cili ishte po aq i bukur sa ma kishte përshkruar Xheku. Ishte vendi i përkryer për një ceremoni martese dhe u isha shumë mirënjohëse Xhillit dhe Moirës, miqve të Xhekut, që po na linin shtëpinë e tyre të bukur për të zhvilluar ceremoninë. Besonim se askush prej miqve tanë nuk do ta kishte problem udhëtimin dyzetminutësh që nga Londra, për ta kaluar aty pasditen dhe darkën. Përveç kësaj, Xhilli dhe Moira u treguan dashamirës dhe u ofruan të shoqëronin për në Londër këdo që nuk mund ta ngiste më makinën pasdarke.

Pasi kaluam disa orë duke diskutuar për menunë për pesëdhjetë persona, e cila do të përgatitej dhe shërbehej nga një kompani katering londineze, u nisëm drejt hotelit që Xheku kishte rezervuar gjatë kohës që unë kisha qenë në Argjentinë.

Mezi po prisja të ngjiteshim në dhomë, por, fillimisht, duhej të hanim darkë, pasi kishim mbërritur në kohë. Gatimi ishte i shkëlqyer, por unë po prisja me padurim të shkoja në dhomë.

Hyra të bëja një dush dhe kur dola nga tualeti, e etur për të bërë dashuri, u lebetita kur e gjeta Xhekun në gjumë. Nuk më bëri zemra ta zgjoja, sepse e dija që ishte i rraskapitur. Edhe gjatë darkës e përmendi se për pak sa nuk e anuloi fundjavën tonë për shkak të punëve të shumta që kishte pasur, por nuk donte të më zhgënjente. Kur u zgjua pas disa orësh, ndihej i turpëruar që e kishte zënë gjumi dhe duke më pushtuar në krahët e tij, bëri dashuri me mua.

Pjesën më të madhe të paradites të së nesërme, e kaluam në shtrat dhe pas një vakti të gjatë dreke, u nisëm për në Londër. Edhe pse kjo do të thoshte se nuk do ta shihja Xhekun pothuajse gjatë gjithë javës,

isha mjaft e kënaqur që në atë rrëmuje përgatitjesh për martesën tonë të afërt, kishim gjetur pak kohë edhe për njëri-tjetrin. Gjatë kohës që nuk mundesha të takohesha me Xhekun, arrita ta përfundoja pikturën që kisha nisur të pikturoja për të dy muaj më parë. Ngaqë nuk kisha shumë kohë, në fillim, mendova se ajo do të ishte një dhuratë për martesë dhe jo për Krishtlindje, siç dëshiroja, por duke qenë se Xheku ishte shumë i zënë me punë mbrëmjeve, arrita ta përfundoja në kohë. Shpresoja që, nëse do ta pëlqente, ajo pikturë do të hijeshonte muret e shtëpisë sonë të re dhe e imagjinoja të varur mbi oxhakun që dëshironim të kishim.

Ajo ishte një pikturë e madhe dhe, në pamje të parë, dukej abstrakte, me tone të ndryshme të së kuqes dhe pika të argjendta që shkëlqenin mbi të. Por, po ta shihje nga afër, mbi sfondin e kuq, mund të dalloje qindra xixëllonja të vogla. Përveç nesh, askush tjetër nuk do ta dinte se ai sfond i kuq ishte bërë jo me bojë, por me buzëkuq, të cilit i kisha kaluar sipër një shtresë llak.

Nuk i kisha treguar kurrë Xhekut se më pëlqente të pikturoja. Madje edhe kur i pëlqeu një nga tablotë e varura në kuzhinën time, nuk i rrëfeva se artistja isha unë. Ditën e Krishtlindjes, kur i thashë - dhe isha e bindur se piktura i kishte pëlqyer - që “Xixëllonjat” jo vetëm që e kisha pikturuar unë, por e kisha krijuar duke e puthur kanavacën me qindra herë, për t’i dhënë tone të ndryshme të së kuqes, ai më komplimentoi aq shumë, saqë u lumturova pa masë që ia kisha dalë mbanë ta habisja. Ai dukej shumë i kënaqur që unë mund të pikturoja dhe më tha se, kur të shpërnguleshim në shtëpinë tonë, priste që t’i mbuloja muret e saj me punët e mia.

Shtëpia ime u shit shumë shpejt dhe i kërkova Xhekut që paratë që mora nga shitja e saj, t’i shpenzoja për shtëpinë që kishte gjetur për ne në “Spring Eaton”, por ai nuk pranoi, duke më thënë se ajo ishte dhurata e tij për martesë. Atë zonë të qetë e kishte zbuluar një të diel, teksa kthehej nga Diana dhe Adami. Ai vend, tridhjetë e dy kilometra larg Londrës, i qe dukur ideal për të jetuar. Meqenëse kishte ende disa punë të vogla për të përfunduar, nuk donte që ta shihja derisa të ktheheshim nga muaji i mjalit. Kur e lodha duke e pyetur se ç’pamje kishte, ai thjesht qeshi dhe më tha se ishte e përkryer. E pyeta nëse i ngjante asaj që kishim vizatuar bashkë dhe ai më siguroi se do të ishte ashtu. I thashë se paratë që kisha marrë nga shitja e shtëpisë, doja t’i

shpenzoja për mobiliat e reja, si dhuratë për të. Pas shumë mundimesh, më në fund, ia mbusha mendjen. Ishte paksa e çuditshme të zgjidhja mobilie për një shtëpi që nuk e kisha parë kurrë, por Xheku e dinte saktësisht se çfarë donte dhe nuk mund ta nënvlerësoja shijen e tij.

Një muaj para se të martoheshim, dhashë dorëheqjen nga puna dhe, një javë më vonë, pasi i isha ankuar Xhekut se ndihesha keq e se nuk kisha me ç'të merresha gjithë ditën, ai u shfaq në derë me një kuti me fongo të kuqe. Kur e hapa, brenda ishte një qenushe tremuajshe e racës "Labrador", e cila ngriti kokën dhe po më shihte me vëmendje.

- Xhek, është e mrekullueshme! - thirra duke e nxjerrë nga kutia. - Ku e ke marrë? Është jotja?

- Jo, është jotja, - tha ai. - Tani ke me se të merresh.

- Me këtë, sigurisht, - thashë duke qeshur. Më pas, e lëshova në dysheme dhe ajo vrapoi të eksploroje gjithçka. - Por ç'do të bëjmë me të kur të shkojmë në Tajlandë për muaj mjalti? Mund t'u themi prindërve të mi ta mbajnë, por nuk jam e sigurt nëse do të pranojnë.

- Mos u shqetëso, se kam menduar gjithçka. Kam gjetur një punëtoje, e cila do të kujdeset për shtëpinë gjatë kohës që ne nuk do të jemi. Nuk dua që ajo të mbetet bosh, pastaj duhen ende mobilie, kështu që, meqë ajo do të qëndrojë atje, do të kujdeset edhe për Molin.

- Moli? - pyeta duke parë nga qenushja. - Po, ky emër i shkon. Mili do të kënaqet shumë. Gjithnjë i ka pëlqyer të ketë një qen. Mili dhe Moli tingëllojnë shumë bukur bashkë.

- Këtë mendova edhe unë, - tha Xheku dhe tundi kokën.

- Mili do ta dojë shumë.

- Po ti? Do ta duash ti?

- Sigurisht, - thashë dhe e mora qenushen në krahë. - Unë e dua që tani, - dhe qesha kur ajo filloi të më lëpinte fytyrën. - Vetëm se më vjen keq që do ta lëmë vetëm kur të ikim në Tajlandë.

- Por mendo sa do të gëzohesh kur ta shohësh pasi të kthehem. Mund ta imagjinoj fare mirë atë çast, - tha dhe qeshi.

- Mezi po pres t'ia tregoj Milit. Sa i mirë je, Xhek! - thashë, u anova pak dhe e putha lehtë. - Moli është pikërisht ajo që kisha nevojë për të më bërë shoqëri ndërkohë që ti je në punë. Shpresoj që në "Spring Eaton" të ketë vend ku ta shëtis.

- Oh, sa të duash, sidomos përgjatë lumit.

- Mezi po pres, - i thashë e lumturuar. - Mezi po pres të shoh shtëpinë dhe të martohem me ty.

- Edhe unë, - tha dhe ma ktheu puthjen. - Edhe unë.

Me Molin që më mbushte ditët, javët e fundit m'u dukën sikur fluturuan. Një ditë para martesës, kur unë mora Milin nga shkolla, Xheku e hoqi Molin nga shtëpia dhe e çoi te punëtorja. Nuk më pëlqente që do ta linim atje, por Xheku më siguroi se zonja Xhons, punëtorja që kishte gjetur, ishte mjaft e këndshme dhe e kënaqur që do të kujdesej për Molin derisa të ktheheshim nga Tajlanda. Disa ditë më vonë, u shpërngula në një hotel aty pranë dhe pashë se si pasuria ime e vetme u transportua me furgon në "Spring Eaton", kështu, Mili dhe unë u përqendruam te përgatitjet për të nesërmen. Mbrëmjen e kaluam duke provuar fustanet, nëse na rrinin ashtu si duhej, dhe produktet e reja kozmetike që kisha blerë për dasmë. Nuk dëshiroja të vishja një fustan tradicional, ndaj kisha blerë një fustan mëndafshi ngjyrë kremi, që më arrinte thuajse deri te kyçet e këmbëve dhe më rrinte bukur. Edhe Mili kishte zgjedhur një fustan ngjyrë kremi, por me një shirit rozë, në ngjyrën e buqetës së luleve që do të mbante.

Kur vesha fustanin mëngjesin tjetër, m'u duk sikur nuk isha ndier kurrë më parë aq e bukur. Buqetat me lule kishin mbërritur që herët në hotel: trëndafila rozë për Milin dhe lule kacavjerrëse në ngjyrë të kuqe të ndezur për mua. Xheku kishte rezervuar një makinë që do të na çonte në gjendjen civile dhe kur dëgjova një trokitje në derë, dërgova Milin ta hapte.

- I thuaj që, për një minutë, jam gati, - i thashë dhe hyra në tualet, që të shihesha edhe një herë në pasqyrë. E kënaqur me pamjen time, hyra sërish në dhomën e gjumit dhe mora buqetën me lule.

- Dukesh mahnitëse! - u dëgjua një zë. Ngrita sytë e befasuar dhe pashë Xhekun te pragu i derës. Dukej aq i pashëm me kostum të zi dhe jelek të kuq, sa ndjeva një shtrëngim në kraharor. - E bukur thuajse sa Mili, - shtoi ai, kurse ajo, e cila po qëndronte pas tij, rrahu shuplakat nga gëzimi.

- Po ti, çne këtu? - pyeta e shqetësuar dhe e kënaqur njëkohësisht. - Ka ndodhur ndonjë gjë?

Ai erdhi drejt meje e më pushtoi me krahët e tij të fuqishëm.

- Mezi po prisja të të shihja, vetëm kaq. Prit, kam edhe diçka për ty, - tha dhe, pasi më lëshoi, futi dorën në xhepin e pantallonave dhe nxori prej andej një kuti të zezë. - Shkova në bankë sot që t'i merrja, - tha dhe hapi kutinë, brenda së cilës fshiheshin një varëse perlash, e vendosur me kujdes mbi një shtresë kadifeje të zezë, dhe një palë vëthë perle.

- Xhek, janë të mrekullueshëm!

- Kanë qenë të sime mëje dhe i kisha harruar fare deri natën e kaluar. Mendova se ndoshta do të kishe dëshirë t'i vije sot, ndaj kam ardhur. Nëse nuk do, nuk ka problem.

- Jam shumë e kënaqur që do t'i vë pikërisht sot, - i thashë teksa nxora varësen nga kutia dhe zbërtheva kapësen.

- Prit të ta vë unë, - tha dhe, sa hap e mbyll sytë, ma mori nga dora e ma vendosi në qafë. - Si të duket?

Unë u ktheva nga pasqyra.

- Nuk më besohet që shkon shumë me fustanin, - thashë dhe kalova gishtat mbi varëse. - Perlat kanë të njëjtën nuancë, - vazhdova dhe hoqa vëthët flori që kisha vënë, e i zëvendësova me vëthët perlë.

- Grejsi, bukur. Shumë, shumë bukur, - tha Mili duke qeshur.

- Ashtu them dhe unë, - foli rëndë Xheku. Më pas, futi dorën në xhepin tjetër dhe nxori një kuti më të vogël. - Kam edhe diçka për ty, Mili.

Kur pa perlat e vogla në formë pikë loti, që vareshin në një zinxhir të argjendtë, Mili gulçoi nga kënaqësia.

- Faleminderit, Xhek! - thirri teksa rrëzëllente e tëra. - Do ta vë tani.

- Je shumë i sjellshëm, Xhek, - i thashë teksa po ia vendosja Milit në qafë. - Por a e di se sjell ters nëse e shikon nusen para ceremonisë?

- E po, thashë ta provoj njëherë, - ma ktheu duke buzëqeshur.

- Si ka qenë Moli? A është përshtatur?

- Për bukuri. Shiko, - tha dhe nxori telefonin nga xhepi dhe na tregoi një fotografi të Molit duke fjetur në koshin e saj.

- Pra, dysHEMEJA qenka me pllaka, - mërmërita. - Të paktën di një gjë për shtëpinë time të ardhshme.

- Dhe nuk ke për të marrë vesh asgjë tjetër, - ma ktheu dhe e futi sërish telefonin në xhep. - Tani, mund të nisemi? Shoferi u habit shumë kur i thashë se do të vija edhe unë këtu, kështu që, nëse nuk zbresim shpejt,

do të mendojë se po e anulojmë dasmën, - tha dhe u fut mes nesh, që ta kapnim për krah. Pasi zbritëm poshtë, u nisëm për në gjendjen civile.

Kur mbërritëm, pamë se ishin mbledhur të gjithë dhe po na prisnin, përfshirë edhe prindërit e mi. Ata kishin filluar të bëheshin gati për t'u shpërngulur në Zelandën e Re dhe kishin vendosur të niseshin dy javë pasi ne të ktheheshim nga muaji i mjalitit. Për hir të së vërtetës, u habita pak kur më thanë se do të shpërnguleshin aq shpejt, por, kur e mendoja, kishin gjashtëmbëdhjetë vjet që e prisnin atë ditë.

Unë dhe Xheku ishim takuar vetëm një javë më parë me ta, kur u bëmë kujdestarët ligjorë të Milit. Të gjithë ishim të kënaqur nga ajo marrëveshje dhe prindërit e mi, ndoshta sepse ndiheshin fajtorë që Xheku do të mbante barrën financiare, na thanë se do të na ndihmonin me çfarë të mundeshin. Por Xheku ishte i bindur në atë që po bënte, dhe u premtoi se ajo nuk do të kishte nevojë për asgjë.

Miqte u habitën kur e panë Xhekun të zbriste nga makina përkrah meje dhe Milit. Teksa ngjitnim fluturimthi shkallët e gjendjes civile, nisën ta ngacmonin - pa të keq, natyrisht - që nuk i kishte bërë dot ballë dëshirës të hipte në një "Rolls-Royce". Mua më shoqëronte im atë, Xheku po shoqëronte Milin dhe daja im Leonardi, të cilin kisha vite pa e parë, ishte kapur për krah me time më. Isha thujse në krye të shkallëve kur dëgjova Milin të bërtiste dhe, kur u ktheva, e pashë tek rrokullisej shkallëve.

- Mili! - i thirra. Kur ajo u plandos në sheshpushim, isha në mes të shkallëve. Mezi çava mes turmës së njerëzve që u mblodhën përreth dhe u gjunjëzova pranë saj, pa e vrarë mendjen se fustani mund të më ndotej; isha shumë e shqetësuar për Milin, e cila ishte shtrirë sa gjatë gjerë e nuk jepte asnjë shenjë.

- Është mirë, Grejs. Po merr frymë, - tha Adami për të më qetësuar, ndërkohë që unë po mundohesha t'i matja pulsin. - Ke për ta parë që do të bëhet mirë. Diana njoftoi ambulancën dhe, për një minutë, do të jetë këtu.

- Çfarë ndodhi? - pyeta dhe zëri m'u drodh. Ia hoqa flokët Milit nga fytyra, por nuk kisha guxim ta lëvizja.

- Grejs, më vjen shumë keq! - dëgjova një zë. Ngrita sytë dhe pashë Xhekun që ishte bërë dyllë i verdhë. - Nuk e mora vesh si u pengua. Them se do të ketë kapur fustanin me takë dhe pa e kuptuar se ç'po ndodhte, u rrëzua. U përpoqa ta mbaja, por nuk e kapa dot.

- Nuk ka gjë, - ia ktheva me të shpejtë. - Nuk ishte faji yt.

- Duhej ta kisha mbajtur më fort, - vazhdonte ai i dëshpëruar, duke e kaluar dorën nëpër flokë. - Më doli nga mendja se ndonjëherë e ka të vështirë t'i ngjisë shkallët.

- Nuk më pëlqen mënyra se si po e mban këmbën, - tha im atë. - Duket sikur i është thyer.

- O Zot! - psherëtiva.

- Shikoni, po përmendet, - tha nëna dhe i kapi dorën.

- Çdo gjë është në rregull, Mili, - i mërmërita. - Çdo gjë është në rregull.

Ambulanca nuk vonoi. Doja të shkoja me të në spital, por prindërit nuk më lanë, duke thënë se do të shkonin ata, dhe më kujtuan se duhej të vazhdoja atë që kisha nisur.

- Nuk mund të martohem tani, - dënosa teksa Milin po e hipnin në ambulancë.

- Sigurisht që po, - tha ime më e vendosur. - Mili do të bëhet mirë.

- Por ajo ka thyer këmbën, - ia ktheva duke qarë. - Ndoshta edhe ndonjë gjë tjetër që ende nuk e dimë.

- Nëse do që ta anulojmë martesën, për mua nuk ka problem, - u hodh Xheku.

- Si mund të vazhdojmë kur nuk e dimë gjendjen e Milit?

Infermierët u treguan të mrekullueshëm. Ata e kuptuan fare mirë në ç'situatë të vështirë gjendesha, ndaj e kontrolluan Milin që në ambulancë dhe më thanë se, përveç këmbës, nuk dukej të kishte dëmtime të tjera. Gjithashtu thanë se, sapo ta çonin në spital, do t'i bënë një skaner, kështu që nuk do të mund t'i qëndroja afër. Pashë nga Xheku që po fliste me Adamin, dhe pamja e tij më bëri të ndërroja mendje. U zvarrita brenda ambulancës dhe e putha Milin në faqe. I premtova se do të shkoja ta shihja të nesërmen në mëngjes dhe u dhashë prindërve numrin e telefonit të Xhekut, sepse timin e kisha në çantë, e u thashë të më njoftonin sapo të kishin ndonjë të re.

- Je e sigurt se do që të vazhdojmë? - më pyeti Xheku gjithë ankth pasi ambulanca kishte ikur. - Nuk mendoj se ndokush ka dëshirë të festojë pas asaj që i ndodhi Milit. Ndoshta duhet të presim derisa të marrim vesh se do të bëhet më mirë.

U hodha një vështrim të ftuarve që ishin mbledhur e donin të dinin nëse ceremonia do të vazhdonte apo jo.

- Mendoj se, nëse ne ndihemi gati për këtë, për ata nuk ka problem, - thashë dhe u ktheva nga ai. - Xhek, dëshiron ende të martohesh me mua?

- Sigurisht, më shumë se gjithçka tjetër, por fjalën e fundit e thua ti.

- Atëherë, martohemi. Këtë do të dëshironte edhe Mili, - thashë, por, në fakt, gënjeva, sepse e dija që Mili nuk do ta kuptonte pse e vazhduam ceremoninë pa të. Ndihesha sikur po e tradhetoja dhe sytë m'u mbushën me lot, por i fshiva shpejt, pa më parë Xheku. Ndërkohë, po shpresoja që të mos më duhej të zgjidhja më mes atyre të dyve.

Të gjithë të ftuarve iu bë qejfi që, pavarësisht se si rrodhën gjërat, ne po martoheshim. Kur ime më telefonoi disa orë më vonë për të na thënë se Mili ishte mirë, përveç këmbës së thyer, u çlirova shumë. Doja të lija gjithçka në mes e të shkoja ta shihja që atë mbrëmje, por ajo më tha se ishte në gjumë dhe me qetësuesit që i kishte dhënë mjeku, do të flinte deri të nesërmen në mëngjes. Gjithashtu, më tha se, gjatë natës, do të qëndronte atje, kurse unë i premtova se do të shkonim ta shihnim në mëngjes bashkë me Xhekun, para se të niseshim për në aeroport.

Pjesën tjetër të mbrëmjes, u mundova të argëtohesha sadopak, por nuk ndihesha rehat, ndaj u lehtësova pa masë kur të ftuarit u larguan dhe, më në fund, u nisëm drejt hotelit që kishim rezervuar. Meqë makina e Xhekut ishte ende në Londër, Moira dhe Xhilli na dhanë një nga makinat e tyre, kështu që, të nesërmen, kishim me çfarë të shkonim në aeroport e me çfarë të ktheheshim në "Spring Eaton" pas muajit të mjaltit në Tajlandë. Ata kishin makina të tjera, ndaj këmbëngulën se nuk u duhej dhe mund t'ua kthenim kur të kishim kohë.

Kur mbërritëm në dhomën ku do të kalonim natën e parë të martesës, shkova drejt e në tualet dhe bëra një banjë të nxehtë, duke e lënë Xhekun vetëm teksa pinte një gotë uiski e priste që të dilja. Ashtu shtrirë në vaskë, mendja më shkonte vazhdimisht te Mili dhe ndihesha e kënaqur që asaj dite të vështirë po i vinte fundi.

E TASHMJA

Rrugës për në shtëpi, pas takimit me Milin, i them Xhekut se do t'i telefonoj Dianës e do t'i them se nuk mund të drekoj me të dhe Esterin.

- Përkundrazi, unë mendoj se duhet të shkosh, - më thotë ai. Edhe pse e kam dëgjuar edhe më parë këtë fjali, e di se asgjë nuk është e sigurt. - Pastaj, i ke thënë “jo” edhe dy herë të tjera, - vazhdon, por as ato fjalë nuk më bindin se kjo është mënyra e duhur për të arritur të kundërtën. Të premtën në mëngjes, kur më thotë të vesh fustanin më të bukur që kam, mendoj se, më në fund, çasti i shumëpritur ka ardhur, por në mendje më regëtojnë të gjitha herët kur jam zhgënjyer. Edhe pse hipi në makinë e ulem pranë Xhekut, nuk e besoj dot që po ndodh vërtet. Pasi përshkojmë gjithë rrugën që të çon në qytet, bindem dhe aty më kaplojnë ethet; kam frikë se edhe kjo mundësi do të më shkasë nga duart. Vetëm kur ai parkon makinën para restorantit dhe del jashtë, kuptoj se sa e zhgënjyer ndihem.

Esteri dhe Diana tashmë janë ulur dhe kjo e fundit lëviz e ma bën me shenjë nga të kaloj. E fsheh zhgënjimin e hidhur pas një buzëqeshjeje, ndërsa Xheku e ka mbështetur dorën pas shpinës sime.

- Më bëhet qejfi që erdhe, - thotë dhe më jep një përqafim të shpejtë.
- Përsëndetje, Xhek! Faleminderit që erdhe të na përshëndesësh. Ke orarin e pushimit?

- Sot punova në shtëpi, - ia kthen ai. - Meqë nuk do të shkoj në zyrë deri pasdite vonë, po shpresoja që të më pranoni edhe mua, me kusht që të qeras unë, meqë erdha pa ftuar.

- Meqë është kështu, mund të urdhërosh me gjithë qejf, - i thotë ajo duke qeshur. - Nuk do të jetë problem fare të shtojmë edhe një karrige, sidomos që tavolina është rrethore.

- Përveç faktit që nuk do të mund të flasim dot për ty tani, - hidhet Esteri duke qeshur, lëviz karrigen dhe afrohet pranë Dianës, që t'i bëjë vend Xhekut. Ai merr një karrige nga një tavolinë tjetër, kurse unë mendoj se, nëse ajo ka ndër mend të thotë diçka që do të më lëndojë, tani nuk ka mundësi.

- Jam i sigurt se keni gjëra më interesante për të diskutuar, sesa të flisni për mua, - thotë Xheku dhe qesh. Ndërkohë, më thotë të ulem pranë Esterit dhe ua bën me shenjë kamerierëve që të sjellin edhe një karrige tjetër.

- Gjithsesi, Grejsi do të ketë vetëm gjëra të mira për të thënë për ty, ndaj nuk besoj se do të ishte ndonjë bisedë interesante, - hidhet Diana dhe psherëtin.

- Oh, por unë jam e sigurt se mund të gjejë edhe ndonjë të metë të vogël, po të dojë, - ia pret Esteri, që më vështron sikur po më sfidon. - Apo jo, Grejs?

- Dyshoj për këtë, - ia kthej. - Siç mund ta kesh vënë re, Xheku është i përsosur.

- Oh, të lutem, nuk mund të jetë kaq i përsosur! Duhet të ketë patjetër diçka.

Unë ngre vetullat, bëj sikur vras mendjen e pastaj tund kokën me keqardhje.

- Jo, më vjen keq. Nuk mund të gjej asgjë, vetëm se më blen shumë lule dhe, ndonjëherë, nuk kam më vazo ku t'i fus.

Diana pranë meje psherëtin sërish.

- Por kjo nuk është e metë, Grejs, - thotë dhe i kthehet Xhekut. - Nuk mund t'i tregosh edhe Adamit se si trajtohet gruaja?

- Mos harro se Grejsi dhe Xheku janë çift i ri krahasuar me ne,

- thotë Esteri. - Pastaj, nuk kanë ende fëmijë. Pasi bëhesh me fëmijë, nuk të bie më radha për kësi gjërash, - shton dhe ndalon një çast. - Keni jetuar bashkë edhe para se të martoheshit?

- Nuk kishim kohë atëherë, - e sqaron Xheku. - Jemi martuar thuajse gjashtë muaj pasi u takuam.

Esteri ngre vetullat e habitur.

- O Zot, sa shpejt!

- Që kur njoha Grejsin, për mua nuk kishte më asnjë femër tjetër, - thotë Xheku dhe më kap dorën.

Esteri më hedh një vështrim dhe një buzëqeshje i luhartet në buzë.

- Dhe ti nuk ke zbuluar ende ndonjë sekret të tij që kur jeni martuar?

- As edhe një, - ia kthej dhe kap menjëherë që më zgjat kamerieri. Më pas, e hap me padurim dhe jo vetëm se dua t'i jap fund fjalëve të Esterit për marrëdhënien tonë, por edhe sepse jam e uritur. I hedh një sy menusë dhe fileta e mishit me kërpudha, qepë e patate të skuqura më duket e përkryer.

- Do të hamë sa të dendemi? - pyet Diana gjithë shpresë.

Esteri tund kokën në shenjë mohimi dhe thotë:

- Unë do të marr një sallatë.

- Kurse unë do të marr filetë mishi me patate të skuqura, - i them. - Dhe për ëmbëlsirë, tortë me çokollatë, - shtoj duke e ditur mirë se Xheku do që të dëgjojë pikërisht këto fjalë.

- Atëherë, po marr edhe unë një sallatë, si Esteri dhe tortë me çokollatë, si ty, - thotë Diana e kënaqur.

- Dëshiron ndokush verë? - pyet Xheku si një kamerier i zoti.

- Jo, faleminderit, - ia kthen Diana dhe, për fat të keq, as unë nuk do të pi, sepse Xheku nuk pi gjatë ditës.

- Unë dua pak, - hidhet Esteri. - Por vetëm nëse edhe ti e Grejsi do të pini.

- Unë nuk dua, - ia kthen Xheku. - Kam shumë punë pasdite.

- Dua unë, - i them Esterit. - Të pëlqen e kuqe apo e bardhë?

Teksa presim që të vijë ushqimi, biseda rrotullohet te festivali i muzikës që organizohet çdo qershor dhe mbledh njerëz nga shumë vende të largëta. Të gjithë mendojmë se aty ku jetojmë ne, jemi mjaft pranë për ta shijuar festivalin, por edhe mjaftueshëm larg për të mos u bezdisur nga mijëra njerëz që zbarkojnë në qytet. Edhe pse Diana dhe Adami marrin pjesë gjithnjë në këtë festival, unë e Xheku nuk kemi qenë asnjëherë. Si

pa e kuptuar, edhe ne bëhemi pjesë e planit të Dianës për të shkuar atje të gjithë së bashku. Duke folur për muzikën, marrim vesh se Esteri i bie pianos, kurse Rufusi kitarës dhe kur unë them se nuk marr vesh fare nga muzika, Esteri më pyet nëse më pëlqen të lexoj. I them se lexoj, por jo shumë dhe, atë çast, nisim të bisedojmë për librat që na pëlqejnë. Esteri përmend një bestseller të ri, i cili sapo ka dalë dhe na pyet nëse e kemi lexuar. Me sa duket, asnjëri prej nesh nuk e ka lexuar.

- Do që të ta jap ta lexosh? - më pyet ajo teksa kamerieri vendos pjatat mbi tavolinë.

- Sigurisht, - ia kthej dhe prekem shumë që ofrohet të ma japë mua dhe jo Dianës, saqë harroj një detaj jo dhe aq të vogël.

- Ta sjell sot pasdite, - shton ajo. - Të premteve, nuk jap mësim.

- Mund të ma lësh edhe te kutia postare. Nëse jam në kopsht, që ka shumë mundësi të jem, nuk e dëgjoj zilen e derës.

- Kam qejf ta shoh njëherë atë kopshtin tënd, - thotë ajo gjithë entuziazëm. - Sidomos pasi Xheku na tha se të vjen ndoresh me bimët.

- Oh, por nuk ke pse mundohesh, - thotë Xheku dhe përfshihet me shumë kujdes në atë bisedë. - Grejsi mund edhe ta blejë atë libër.

- Po nuk e kam problem, - hidhet Esteri, duke i hedhur një vështrim sallatës së saj. - O Zot, sa e mirë që duket!

- Në fakt, do ta blejmë një kopje sapo të dalim prej këtu. Libraria "Smith" është këtu afër, sapo merr kthesën.

- Ti nuk punon të premteve, apo jo? - e pyes duke dashur të ndërroj bisedë.

- Nuk punoj as të martave. Unë dhe një mësues tjetër punojmë me kohë të pjesshme.

- Edhe unë do të doja të punoja kështu, - thotë Diana. - Është e vështirë të punosh me orar të plotë kur ke edhe fëmijë. Por nuk më pëlqen që të heq dorë nga puna. Kompania ku punoj, nuk e njeh punën me orar të pjesshëm.

Esteri më hedh një vështrim.

- Besoj se të merr malli për punën, Grejs. Të themi të vërtetën, ke pasur një punë shumë të mirë para se të martoheshe.

Unë bëj sikur jam shumë e zënë duke prerë fileten e mishit, sepse nuk ndihem mirë kur më përmendin jetën që bëja më parë.

- Aspak, sepse kam aq punë në kopsht, saqë kam me çfarë ta mbush ditën.

- Çfarë pasionesh të tjera ke përveç pikturës, kopshtarisë dhe leximit?
 - Pak nga të gjitha, - them duke e kuptuar edhe vetë se sa e varfër tingëllon ajo fjali.

- Nuk të ka thënë Grejsi se shumicën e rrobave i qep vetë? - ndërhyh Xheku. - Jo më larg se para disa ditësh, qepi një fustan shumë të këndshëm për vete.

- Vërtet?! - pyet Esteri dhe kthen sytë nga unë me kërshtëri.

Pa e menduar gjatë dhe pa m'u dridhur qerpiku i them:

- Por ai nuk ishte kushedi se çfarë, një fustan i thjeshtë për në shtëpi. Nuk di të qep veshje për të dalë mbrëmjeve apo ndonjë gjë të sofistikuar.

- Nuk e dija që të jepej edhe për këtë, - thotë Diana dhe sytë i shkëlqejnë. - Edhe unë kam qepf të qep.

- Edhe unë, - hidhet Esteri. - Ndoshta mund të më mësosh diçka, Grejs.

- Pse të mos fillojmë një kurs e të shohim se ç'do të mësojmë? - propozon Diana.

- Nuk jam edhe aq e zonja, - kundërshtoj unë, - ndaj edhe nuk e kam përmendur më parë. Njerëzit më vënë në siklet kur më thonë t'u tregoj diçka nga ato që kam bërë.

- E po, nëse qep ashtu si edhe gatuan, jam e sigurt se fustani që ke bërë, është shumë i bukur!

- Do të na i tregosh ndonjëherë? - pyet Esteri.

- Në rregull, - u premtoj. - Me kusht që të mos më kërkoni të qep edhe për ju.

Dëshira e vazhdueshme për të mësuar më shumë për jetën time, po më vë shumë në siklet, aq sa më iku edhe oreksi për ëmbëlsirë, gjë që rrallë ndodh. Nëse unë nuk do të porosit, nuk do të marrë as Diana dhe, meqenëse Esteri tha se ishte shumë e ngopur për të porositur diçka tjetër, kjo do të thotë se, shumë shpejt, drekës do t'i vijë fundi. Kështu, peshoj të mirat e të këqijat e kësaj situatë dhe, në fund, fiton torta me çokollatë. Kthej edhe një gllënjë me verë me shpresën se do të shmang shumë pyetje të Esterit dhe se, për një çast, do ta kthejë vëmendjen nga Diana.

Sikur të më ketë lexuar mendjen, ajo e pyet Dianën për të birin. Oreksi i tij është një nga temat e preferuara të saj dhe teksa biseda rrotullohet rreth faktit se si t'i bindësh fëmijët të hanë perime, të cilat nuk i pëlqejnë, unë bëj disa minuta pushim. Xheku është tërë sy e veshë, a thua se i intereson shumë kjo lloj teme. Ndërkohë, më shkon mendja

te Mili dhe shqetësohem se si do ta përjetojë ajo, nëse nuk shkoj ta takoj fundjavave, pasi tashmë po bëhet gjithnjë e më e vështirë t'ia shpjegoj mungesat e mia. Nuk kam dëshiruar kurrë që ajo të jetë ndryshe nga ç'është, ndërsa tani më ndodh gjithnjë e më shpesh të dëshiroj që të mos vuante nga sindroma "down", që të mos jetë e varur prej meje, që ta jetojë jetën e saj, në vend që ta ndaj timen me të.

Befas, përmendem nga Diana që porosit ëmbëlsirën për mua dhe kur Esteri më pyet se pse jam përhumbur ashtu, i them se po mendoja për Milin. Ajo më pyet nëse e kemi takuar së afërmi dhe unë i tregoj se ishim tek ajo të dielën e kaluar dhe se Xheku na nxori për drekë. Ndërkohë që flas, pres që dikush të pyesë nëse do të shkojmë ta takojmë sërish këtë fundjavë, por askush nuk e bën, kështu që as vetë nuk e marr vesh nëse do të shkojmë.

- Besoj se ajo mezi po pret të vijë e të jetojë me ju, - thotë Esteri kur vjen ëmbëlsira.

- Po, ashtu është, - pohoj unë.

- Edhe ne mezi po presim, - hidhet Xheku duke buzëqeshur.

- Si i është dukur shtëpia?

- Në fakt, nuk e ka parë akoma, - them dhe zgjatem të kap gotën.

- Po a jeni shpërngulur para një viti?

- Po, por duam që kur ajo ta shohë, gjithçka të jetë e përkryer, - shpjegon Xheku.

- Mua m'u duk shumë në rregull kur e pashë, - vazhdon ajo.

- Nuk e kemi mbaruar ende dhomën e saj, por po kënaqem duke u marrë me të, apo jo, e dashur? - më pyet Xheku dhe, për një çast, ndiej sytë të më mbushen me lot dhe ul kokën, edhe pse e di shumë mirë se Esteri po më shikon.

- Çfarë ngjyre do ta lyeni? - pyet Diana.

- Të kuqe, - përgjigjet Xheku. - Është ngjyra e saj e preferuar, - thotë dhe bën me kokë nga torta ime me çokollatë. - Haje, e dashur.

Unë ngre pirunin duke pyetur veten se si ka mundësi që vazhdoj t'i bindem këtij njeriu.

- Duket shumë e shijshme, - hidhet Esteri. - Nuk besoj se do që ta ndajmë bashkë, apo jo?

Ngurroj një çast dhe bëj sikur nuk dua, ndërkohë që i përsëris vetes se nuk mund ta lë Xhekun të më manipulojë kështu.

- Patjetër, - i them dhe i jap pirunin tim.
- Faleminderit, - thotë teksa pret një copë tortë. - Ju të dy keni ardhur me makina të ndryshme?
- Jo, kemi ardhur së bashku.
- Atëherë, të shoqëroj unë për t'u kthyer, nëse ke dëshirë.
- Nuk ka problem. Do të çoj njëherë Grejsin në shtëpi e pastaj do të shkoj në zyrë, - ia kthen Xheku.
- Nuk të bie pak gjatë kështu? - pyet Esteri. - Ti nisu për në zyrë, kurse unë çoj Grejsin në shtëpi. Nuk e kam problem, Xhek.
- Faleminderit, por duhet të marr disa dokumente në shtëpi para se të takoj një nga klientët e mi, - thotë dhe ndalon një çast. - Nuk mund të shkoj pa to, në të kundërt, mund ta çojë Grejsin pa problem.
- Mirë, një herë tjetër atëherë, - më thotë Esteri. - Grejs, pse nuk këmbëjmë numrat e telefonit? Dua shumë që t'ju ftoj për darkë, por duhet të pyes Rufusin se kur është i lirë. Së shpejti, ka një udhëtim për në Berlin, por nuk jam e sigurt se kur.
- Sigurisht, - ia kthej dhe i jap numrin e telefonit të shtëpisë sonë, të cilin ajo e regjistron sa hap e mbyll sytë.
- Po numri yt?
- Unë nuk kam.
- Ajo më sheh me habi.
- Nuk ke celular?!
- Jo.
- Pse?
- Sepse nuk më duket i nevojshëm.
- Por nuk ka mbetur njeri pa celular, që nga fëmijët dhjetë vjeç e deri te tetëdhjetëvjeçarët.
- E po, unë s'kam, - ia kthej, e kënaqur për reagimin e saj, por jo për veten.
- E pabesueshme, apo jo? - pyet Diana. - Jam përpjekur ta bind që të blejë një, por nuk i pëlqen.
- Por si merresh vesh me njerëzit kur je jashtë? - më pyet Esteri?
- Nuk merrem vesh fare, - ia kthej dhe ngre supet.
- Në fakt, bën shumë mirë, - thotë Diana thatë. - Kurse unë nuk bëj njëherë pazar rehat. Gjithmonë do të më marrë Adami apo një nga fëmijët për të më porositur për diçka apo për të marrë vesh se kur do të kthehem.

Të mos flasim pastaj për ato herët kur jam tek arka duke mbushur qeset me ushqime, e, ndërkohë, duhet të zgjidh edhe telashet e tyre në shtëpi.

- Po çfarë bën nëse ke një problem? - më pyet Esteri duke u kthyer sërish tek e njëjta bisedë.

- Më parë, njerëzit ia kanë dalë për bukuri edhe pa celularë, - ia kthej unë.

- Po, si në Mesjetë, - thotë ajo dhe i kthehet Xhekut. - Xhek, bliji sat shoqeje një celular, për hir të Zotit!

Xheku ngre duart lart sikur dorëzohet.

- Unë ia blej me gjithë qejf, por e di që ajo nuk do ta përdorë.

- Nuk më besohet. Nuk është hera e parë që na tregoni se sa praktikë jeni.

- Xheku ka të drejtë. Edhe po ta kisha, nuk do ta përdorja, - pohoj.

- Të lutem, më thuaj që ke kompjuter të paktën.

- Sigurisht që kam.

- Mund të ma japësh adresën e imejlit, atëherë?

- Patjetër. Është jackangel@court.com.

- Po kjo sikur është adresa e Xhekut?

- Është edhe imja.

Ajo ngre kokën dhe më hedh një vështrim pyetës që nga ana tjetër e tavolinës.

- Nuk ke një adresë tëndën?

- Për çfarë? Unë dhe Xheku nuk kemi sekrete. Nëse dikush më shkruan mua, zakonisht është ose një ftesë për darkë, ose diçka tjetër që përfshin edhe Xhekun, dhe është më e lehtë kur e shohim të dy mesazhin.

- Sidomos kur Grejsi harron të më thotë, - hidhet Xheku duke më buzëqeshur lehtë.

Esteri na sheh të dyve mendueshëm.

- Ju jeni vërtet të pandashëm, apo jo? E po, meqë ti nuk ke celular, nxirr një letër që të mbash shënim numrin tim. Ke stilolaps?

E di që nuk kam, por i them:

- Nuk jam e sigurt, - duke nënkuptuar se duhet të kontrolloj. Zgjatëm të kap çantën që kam varur në pjesën e pasme të karriges sime, por ajo e kap më shpejt dhe ma zgjat.

- O Zot i madh! Duket sikur është bosh!

- Nuk marr shumë gjëra kur dal, - i them dhe hap çantën që të kërkoj në të. - Nuk paskam, më vjen keq.

- Nuk ka problem, se e shënoj unë, - thotë Xheku dhe nxjerr celularin. - Numrin tuaj të shtëpisë e kam, ma ka dhënë Rufusi, kështu që më jep vetëm atë të celularit.

Ajo e thotë dhe unë mundohem ta fiksoj përmendsh, por diku nga fundi, e humb fillin. Mbyll sytë dhe mundohem të kujtoj numrat e fundit, por është e pamundur.

- Faleminderit, Ester, - i thotë Xheku. Kur hap sytë, shoh Esterin që më vështron ngultas nga ana tjetër e tavolinës. - Kur të mbërrijmë në shtëpi, do ta shkruaj diku për Grejsin.

- Prit pak. Është 715 apo 751 në mes? - pyet Esteri me vetullat përpjetë. - Nuk e mbaj mend mirë. Numrat e fundit janë të thjeshtë - 6543 - por para këtyre e kam punën pisk. Mund ta kontrollosh pak, Diana?

Diana nxjerr telefonin dhe gjen numrin e Esterit.

- Është 751, - thotë ajo.

- Ah, po - 07887516543. Kështu e ke shkruar, Xhek?

- Po, kështu. Atëherë, kush do kafe?

Asnjëra prej nesh nuk do; Diana duhet të kthehet në punë, kurse Esterit nuk i pihet. Xheku kërkon faturën, kurse ato të dyja zhduken në tualet. Dua të shkoj edhe unë, por nuk dua t'i bezdis duke u shkruar pas. Pasi paguajmë, unë dhe Xheku përshëndetemi me to dhe drejtohemi nga parkingu.

- U kënaqe, zonjëza ime e përsosur? - më pyet Xheku teksa më hap derën e makinës.

Atë çast, kuptoj se kjo është një nga pyetjet e tij njëmiliondollarëshe.

- Jo shumë, - ia kthej.

- Nuk hëngre as ëmbëlsirën, që mezi po e prisje.

Unë me zor kapërdihem.

- Nuk më hahej shumë.

- Mirë që u ofrua Esteri të të ndihmonte, apo jo?

- Gjithsesi, do ta kisha ngrënë, - ia kthej.

- Dhe të më privoje mua nga gjithë ajo kënaqësi?

Sapo dëgjoj ato fjalë, ca të dridhura më përshkojnë të tërën.

- Sigurisht që jo.

Ai ngre njëren vetull dhe vazhdon:

- Mos po ngre kokë shpirti yt luftarak? Sa mirë, se po mërzhitesha, - thotë dhe më hedh një vështrim të kënaqur. - Grejs, po pres që të hidhesh në sulm.

E SHKUARA

Natën e parë të martësës, pasi bëra një banjë dhe hyra në dhomën e gjumit, u frikësova kur nuk e pashë Xhekun aty. Mendova se ndoshta po bënte ndonjë telefonatë dhe u nervozova shumë që, pikërisht atë natë, ai kishte diçka më të rëndësishme sesa unë. Dalëngadalë, inati u kthye në ankth. Befas, u kujtova se Mili ishte në spital dhe, për një çast, fillova të besoja se i kishte ndodhur diçka e keqe dhe nëna e babai i kishin telefonuar Xhekut. Kështu, ai kishte dalë nga dhoma, sepse nuk kishte dashur që unë të dëgjoja bisedën e tyre.

Renda drejt derës së dhomës, e hapa me forcë dhe prisja të shihja Xhekun poshtë e përpjetë korridorit, të shqetësuar, duke vrarë mendjen se si të ma jepte lajmin e kobshëm, por aty nuk kishte njeri. E bindur se kishte zbritur në holl, nuk doja të humbisja më kohë duke e kërkuar, ndaj nëpër valixhet që portieri kishte sjellë sipër, kërkoja telefonin dhe i rashë numrit të nënës. Ndërkohë që prisja të binte zilja, mendoja se mos ndoshta ishte duke folur me Xhekun dhe unë nuk do të mund të flisja me të. Sa po mendoja t'i telefonoja tim eti, në anën tjetër të telefonit u dëgjua zëri i saj.

- Mama, çfarë ka ndodhur? - bërtita para se ajo të mbaronte së thëni “alo”. - Ka pasur ndonjë komplikacion apo çfarë?

- Jo, gjithçka është në rregull! - tha ajo e habitur.

- Pra, Mili është mirë?

- Po, po fle dhe është shëndoshë e mirë, - ma ktheu. - Po ti mirë je? Më dukesh e shqetësuar.

E çliruar nga lajmi i mirë, u ula mbi krevat dhe i thashë:

- Nuk po e gjeja Xhekun dhe mendova se ndoshta i kishit telefonuar për t'i dhënë ndonjë lajm të keq dhe ai kishte dalë për të folur jashtë.

- Çfarë do të thotë “nuk po e gjeja”?

- E po, nuk është në dhomë. Unë hyra në tualet të bëja një banjë dhe, kur dola, kishte ikur.

- Me gjasë, do të ketë zbritur te recepsioni për diçka. Besoj se do të kthehet shpejt. Si shkoi ceremonia?

- Mjaft mirë, duke pasur parasysh se e kisha mendjen tërë kohën te Mili. Ndihem keq që ajo nuk ishte. Do të zhgënjehet shumë kur të kuptojë që ne vazhduam pa të.

- Jam e sigurt se do ta kuptojë, - tha ajo me qetësi, ndërsa unë u xhindosa se sa pak e njihte Milin; ajo nuk mund ta kuptonte këtë. Isha shumë e tronditur dhe gati t'ia plasja të qarit. Pas gjithë atyre që kishin ndodhur, zhdukja e Xhekut i vuri kapakun asaj mbrëmjeje. I thashë nënës se do të shkoja të nesërmen në mëngjes ta shihja, i kërkova ta puthte Milin për mua dhe e mbylla.

Teksa i telefonoja Xhekut, mundohesha të qetësohesha. Nuk ishim grindur kurrë më parë dhe nuk do të arrija gjë nëse do t'i bërtisja si një grua e keqe. Duhej të kishte ndodhur patjetër diçka me klientët e tij, ndonjë problem në çastin e fundit, që e kishte detyruar të largohej para se të niseshim për në Tajlandë. Edhe ai duhej të ishte mërziur po aq sa unë, që e kishin shqetësuar ditën e dasmës.

U lehtësova kur i rashë telefonit të tij dhe dëgjova të binte zilja. U çlirova që nuk po fliste me dikë, me shpresën se problemi - nëse ekzistonte një i tillë - tanimë ishte zgjidhur. Kur nuk e ngriti telefonin, u shkrehë në dënësia dhe i dërgova një mesazh zanor.

“Xhek, ku ke humbur? Mund të më telefonosh, të lutem?”

E mbylla telefonin dhe, e nervozuar, fillova të ecja lart e poshtë nëpër dhomë, duke pyetur veten se ku mund të kishte shkuar. Sytë më

mbetën tek ora mbi tavolinën pranë krevatit, e cila tregonte nëntë. Po vrisja mendjen pse Xheku nuk m'u përgjigj në telefon, pse nuk po më telefononte dhe pyesja veten nëse ndonjë nga ortakët e tij kishte ardhur në hotel të bisedonte me të. Pas dhjetë minutash, i telefonova sërish. Kësaj here, i lashë menjëherë mesazh zanor.

"Xhek, të lutem më telefono!" - thashë vrazhdë, duke menduar se mund ta kishte fukur pas telefonatës sime të fundit.

Poshtë krevatit, kisha futur një nga valixhet e mia, të cilën e hapa dhe nxora prej andej pantallonat bezhë dhe bluzën që kisha menduar të vishja gjatë udhëtimit të nesërm. I vështa shpejt e shpejt mbi kanotierën dhe bokserat, futa në xhep kartën e derës dhe dola nga dhoma duke marrë edhe telefonin. Tepër e shqetësuar për të pritur ashensorin, mora shkallët që të çonin poshtë në holl dhe u drejtova nga recepsioni.

- Zonja Ejnxhëll, apo jo? - pyeti dhe buzëqeshi djaloshi nga ana tjetër e sportelit. - Si mund t'ju ndihmoj?

- Në fakt, po kërkoj tim shoq. Mos jua ka zënë syri?

- Po, ai zbriti jo shumë kohë pasi u regjistruat, ndoshta pas gjysmë ore.

- Dini gjë se ku shkoi? Mos ndoshta nga bari?

Ai tundi njëherë kokën.

- U drejtua nga dera kryesore dhe doli jashtë. Mendova se po shkonte të merrte diçka te makina.

- E patë të hynte sërish brenda?

- Tani që po ma përmendni, jo, nuk e kam parë. Atë çast, kam qenë duke u marrë me një klient, kështu që ndoshta edhe është kthyer e nuk ma ka zënë syri, - u përgjigj dhe i hodhi sytë nga telefoni që kisha në dorë. - I keni telefonuar?

- Po, por celularin e ka të fukur. Me siguri do të jetë në bar, duke mbytur dhimbjen që tani është burrë i martuar, - thashë dhe qesha, duke u përpjekur të tregohesha optimiste. - Po shkoj të hedh një sy.

Shkova te bari, por as atje nuk kishte asnjë shenjë nga Xheku. Kërkova edhe në vende të tjera, në palestër dhe pishinë. Teksa u nisa të kontrolloja të dyja restorantet, i lashë edhe një mesazh tjetër zanor, gjithë ankh.

- Pa sukses? - më pyeti recepsionisti kur u ktheva vetëm në holl, duke më vështruar me dashamirësi.

Tunda kokën në shenjë mohimi dhe ia ktheva:

- Nuk po e gjej askund.

- Kontrolluat se mos makina është ende në vendparkim? Tekefundit, do të merrni vesh nëse ka ikur apo jo nga hoteli.

Kështu, u drejtova nga dera kryesore duke ndjekur rruginën që të çonte te parkingu, në pjesën e pasme të hotelit. Makina nuk ishte as aty ku Xheku e kishte parkuar në fillim, e asgjëkund tjetër. Duke mos dashur të kthehesha nga dera kryesore e të përballesha sërish me receptionistin, hyra nga dera e pasme dhe renda për në dhomën e gjumit, duke u lutur që ta gjeja Xhekun atje, me shpresën se do të kishte mbërritur ndërkohë që unë po e kërkoja. Kur e gjeta sërish dhomën bosh, u shkreha në dënesa. Atë çast, kuptova se pse nuk u ishte përgjigjur telefonatave të mia: ai nuk fliste kurrë në telefon kur ngiste makinën. Nëse i ishte dashur të shkonte në zyrë për ndonjë çështje urgjente, pse nuk kishte trokitur në derën e tualetit e të më thoshte? Nëse nuk kishte dashur të më shqetësonte teksa bëja banjë, pse nuk më kishte lënë një shënim?

Sa më shumë kohë kalonte, aq më shumë shqetësohesha. I rashë sërish numrit të tij dhe, e përlotur, i lashë një mesazh ku i thosha se, nëse nuk merrja ndonjë lajm prej tij për dhjetë minuta, do t'i telefonoja policisë. E dija se, para se t'i telefonoja policisë, do të merrja Adamin, por i thashë ashtu duke shpresuar se Xheku do ta kuptonte se sa e shqetësuar isha. Ato ishin dhjetë minutat më të gjata të jetës sime. Atëherë kur po mendoja të merrja Adamin, telefoni tringëlli; më në fund një mesazh. Kur pashë se e kishte dërguar Xheku, psherëtiva e çliruar dhe lot ngushëllimi më rrodhën nga sytë. Mezi po e lexoja, por kjo s'kishte shumë rëndësi, sepse e dija se çfarë kishte shkruar. Do të më kishte shkruar se e kishin marrë papritur në telefon, se i vinte keq që isha shqetësuar, por ai nuk kishte mundur të më telefononte, pasi kishte qenë në një takim, se do të kthehej së shpejti dhe se më donte shumë.

U zgjata të merrja një pecetë nga kutia që ishte mbi tavolinë, fshiva sytë, shfryva hundët dhe pashë sërish mesazhin.

"Mos u bëj hysterike, se nuk të shkon. Ka ndodhur diçka. Do të shihemi në mëngjes."

Krejt e mpirë, u ula në krevat dhe e lexova disa herë mesazhin, e bindur se e kisha keqkuptuar. Nuk mund ta besoja se Xheku mund të shkruante diçka aq mizore ose të ishte aq i akullt. Nuk më kishte folur

kurrë më parë ashtu dhe nuk e kishte ngritur kurrë zërin me mua. M'u duk sikur më kishin dhënë një shuplakë fytyrës. Pse nuk mund të kthehej deri të nesërmen në mëngjes? Meritoja një shpjegim, madje edhe të më kërkonte falje. E inatosur, duke u dridhur nga zemërimi dhe me dëshirën që ai të më përgjigjej, e mora sërish në telefon, por kur nuk e hapi, mezi u përmbajta të mos i lija një mesazh tjetër zanor, për të cilin mund të pendohesha më vonë.

Kisha nevojë të flisja me dikë, por, fatkeqësisht, kuptova se nuk kisha kujt t'i telefonoja. Me prindërit, nuk kisha atë lloj marrëdhënie sa për t'u qaravtur në telefon që Xheku më kishte lënë vetëm natën e parë të martesës, ndërsa për sa u përket miqve, më vinte zor t'i tregoja ndonjërit prej tyre për këtë. Zakonisht, do të isha shfryrë me Kejtin ose Emilinë, por gjatë ceremonisë, kuptova se, që kur isha njohur me Xhekun, i kisha lënë shumë pas dore, kështu që nuk më bëri zemra t'i merrja. Mendova t'i telefonoja Adamit se mbase e dinte pse Xheku u largua ashtu papritur, por duke qenë se nuk punonin për të njëjtat çështje, dyshova se mund të dinte gjë. Kështu, më kaploi sërish një ndjenjë turpi kur mendova se, për Xhekun, në natën e parë të martesës, diçka tjetër kishte më shumë rëndësi sesa unë.

Duke fshirë lotët që më rrodhën faqeve, u përpoqa edhe një herë të kuptoja situatën. Nëse ishte me ndonjë nga avokatët e tjerë në mbledhje, e mirëkuptoja dhe ishte normale që e kishte fikur telefonin pas tentativës sime të parë për t'u lidhur me të. Ndoshta kishte pasur ndër mend të më telefononte sapo t'i jepej mundësia, por mbledhja duhej të kishte zgjatur më shumë nga sa e kishte menduar. Ndoshta gjatë ndonjë pushimi të shkurtër i kishte dëgjuar mesazhet e mia dhe, i acaruar nga toni i zërit tim, më kishte dërguar atë mesazhin therës, në vend që të më merrte në telefon. Ndoshta kishte hamendësuar se, po të fliste me mua, unë do të isha aq e nervozuar, saqë nuk do të ishte më në gjendje t'i kthehej mbledhjes derisa të më qetësonte.

Gjithçka tingëllonte aq bindëse, saqë edhe vetë e pranoja se isha treguar hysterike. Xheku kishte të drejtë që ishte inatosur me mua. E kisha vënë re se sa ndikonte ngarkesa e madhe në punë në marrëdhënien tonë - Zoti e di se sa herë kishte qenë shumë i lodhur ose shumë i stresuar për të bërë seks me mua - dhe ai më kishte kërkuar ndjesë për këtë, si dhe më ishte lutur që ta kuptoja se natyra e punës së tij e pengonte të

ishte gjithnjë i pranishëm, mendërisht dhe fizikisht. Gjithnjë isha ndier krenare që nuk ishim grindur kurrë, por ja ku doli pengesa e parë.

Doja vetëm të shihja Xhekun, t'i thosha se më vinte keq, të ndieja krahët e tij rreth meje dhe ta dëgjoja të thoshte se më kishte falur. Duke e lexuar sërish mesazhin e tij, kuptova se, kur thoshte se do të shiheshim në mëngjes, e kishte fjalën për pas pak orësh. Edhe pse ndihesha pak më e qetë, vazhdoja të isha e lodhur, ndaj u zhvesha dhe u shtriva me idenë se nuk do të kalonte shumë dhe Xheku do të më zgjonte e do të bënte dashuri me mua. Para se të më zinte gjumi, mendja më shkoi te Mili; shpresova të ishte ende në gjumë.

Atë natë, nuk më shkoi mendja se ndoshta Xheku po e kalonte natën me një femër tjetër, por, kur u zgjova në mëngjes pas orës tetë dhe pashë se nuk kishte ardhur ende, ai ishte mendimi i parë që më kaloi në kokë. E pushtuar nga paniku, kapa telefonin dhe prisja të gjeja ndonjë mesazh prej tij, ku të paktën të më thoshte se në çfarë ore do të vinte në hotel. Nuk kishte asnjë të tillë. Me gjasë, kishte vendosur të bënte ndonjë orë gjumë në zyrë për të mos më shqetësuar. Nga frika se mos e zgjoja, në fillim, ngurrova t'i telefonoja, por nuk po më mbante më vendi, kështu që i rashë. Kur më doli sekretaria telefonike, mora frymë thellë dhe i lashë një mesazh zanor, duke u shtirur e qetë aq sa munda. I kërkova të më thoshte se në ç'orë do të vinte në hotel, i kujtova se duhej të telefononim në spital dhe rrugës për në aeroport, duhej të shkonin të shihnim Milin. Më pas, bëra dush, u veshja dhe u ula e po prisja.

Gjatë asaj kohe, u kujtova se nuk e dija as se në ç'orë nisej avioni ynë. Më kujtohej turbull që Xheku kishte përmendur një fluturim pasdite dhe ma merrte mendja se, në aeroport, duhej të ishim disa orë më parë. Më në fund, pas thujse një ore, më erdhi një mesazh nga Xheku, por, kur e pashë, nuk po mblidhja dot veten. Nuk kishte kërkuar falje, nuk kishte dhënë asnjë shpjegim, përveçse një urdhër për ta takuar në parkingun e hotelit në orën njëmbëdhjetë. Mora dy valixhe dhe çantën time të dorës e teksa hipa në ashensor, ndjeva një turbullirë në stomak nga shqetësimi. Kur arrita te sporteli dhe zgjata kartën e dhomës, u lehtësova që djali me të cilin kisha biseduar një natë më parë, ishte zëvendësuar nga një vajzë e re, e cila nuk besoja se dinte ndonjë gjë për zhdukjen e burrit tim.

Portieri më ndihmoi të nxirrja bagazhet deri te parkingu. I thashë se im shoq kishte shkuar të mbushte makinën me karburant dhe u nisa drejt

një stoli aty pranë, duke mos e dëgjuar këshillën e tij për ta pritur brenda, në hotelin e ngrohtë. Nuk doja të merrja me vete në Tajlandë një pallto të trashë dhe duke menduar se nga hoteli, do të hipja menjëherë në makinë për të shkuar në aeroport, kisha veshur një xhakëtë që nuk po i bënte dot ballë thellimit dhe po ngrija së ftohti. Kur Xheku u shfaq, njëzet e pesë minuta më vonë, isha nxirë nga të ftohtët dhe mezi po mbaja lotët. Ai e ndaloi makinën vetëm dy hapa larg meje, doli dhe u afrua aty ku isha ulur.

- Hip, - më tha, mori valixhet dhe i futi në bagazh.

Meqë ishte shumë ftohtë për të diskutuar aty, u nisa drejt makinës, u kruspullosa pas derës dhe doja vetëm të ngroheshja. Po prisja që të fliste, të thoshte diçka, çdolloj gjëje, që të më shpjegonte se pse po ndihesha sikur isha ulur pranë një të panjohuri. Pas një kohe të gjatë në heshtje, mora guximin dhe hodha vështrimin nga ai. Fytyra e tij pa pikë shprehjeje më la pa fjalë. Kisha menduar se do të ishte i inatosur, i stresuar, i acaruar, por në të nuk lexohej asgjë.

- Çfarë po ndodh, Xhek? - e pyeta e pasigurt, por nuk mora asnjë përgjigje, sikur të mos kisha folur fare. - Për atë Zot, Xhek! - bërtita. - Çfarë dreqin po ndodh?

- Të lutem, mos e përmend të djeshmen, - ma ktheu i bezdisur.

E vështrova gjithë habi dhe e pyeta:

- Çfarë pret ti? U zhduke pa thënë asnjë fjalë, më le vetëm natën e parë të martesës dhe pastaj vjen të më marrësh gjysmë ore me vonesë, duke më lënë të ngrij në të ftohtë! Kam të drejtë të jem e inatosur!

- Jo, - tha ai. - Nuk ke. Nuk ke aspak të drejtë.

- Mos u bëj qesharak. Ke ndonjë tjetër, Xhek?! Për këtë bëhet e gjithë kjo? Je i dashuruar me dikë tjetër? Atje e kalove natën mbrëmë?

- Po bëhesh qesharake. Ti je ime shoqe, Grejs. Pse të dua dikë tjetër? E dorëzuar, tunda kokën gjithë dëshpërim.

- Nuk e kuptoj. Ke ndonjë problem në punë, diçka që nuk mund të ma tregosh?

- Do të të tregoj gjithçka kur të mbërrijmë në Tajlandë.

- Pse nuk ma thua tani? Të lutem, Xhek, më thuaj si është puna!

- Në Tajlandë.

Doja t'i tregoja se çfarë ndieja që po nisesha në një udhëtim në atë gjendje, por më ngrohte ideja se, me të mbërritur atje, do të më shpjegonte se pse martesa jonë nisi aq ters. Duke menduar se humori i

tij mund të ishte i lidhur me ndonjë problem në punë, më shqetësonte mendimi se kjo gjë do të më shoqëronte edhe në të ardhmen. Vrisja mendjen se si mund ta kaloja jetën me një njeri që nuk e kisha njohur si të tillë dhe që e zbulova pak para se të niseshim për në aeroport.

- Po Mili? - i bërtita. - Sikur do të shkonim ta shihnim?

- Kam frikë se është shumë vonë, - tha ai. - Duhet të kthehem pas dhe tanimë kemi ecur shumë.

- Por ta shkrova në mesazh që duhej të shkonim në spital!

- E po, meqë nuk e përmende fare kur hipe në makinë, mendova se kishe ndërruar mendje. Veç kësaj, nuk kemi as kohë.

- Por avioni ynë nisët pasdite.

- Ai nisët në orën tre, që do të thotë se duhet të jemi pranë sportelit në orën dymbëdhjetë.

- Por unë i premtova asaj! I thashë se do të shkoja ta shija sot në mëngjes!

- Kur? Kur ia the këtë? Nuk më kujtohet.

- Kur ishte në ambulancë!

- Aty ishte e pavetëdijshme, kështu që vështirë se do ta mbajë mend.

- Nuk është puna aty. Gjithsesi, i thashë sime mëje se do t'i telefonoja dhe ajo do t'i ketë thënë Milit.

- Po të kishe folur fillimisht me mua, do të të kisha thënë se kjo punë nuk bëhet.

- Si mund të flisja me ty kur nuk ishte aty? Xhek, të lutem kthehu, se kemi kohë sa të duash. I premtova dhe dua ta shoh.

- Punë që s'bëhet.

- Pse po sillesh kështu? - i bërtita. - Ti e njeh Milin, e di që ajo nuk ka për ta kuptuar, nëse nuk shkoj.

- Atëherë, telefonoji dhe shpjegoja. Thuaji që jeni keqkuptuar.

E acaruar, nisa të qaja.

- Por unë nuk jam keqkuptuar, - thashë dhe po qaja me dënësë. - Kemi kohë sa të duash dhe ti e di!

Ai nuk më kishte parë kurrë duke qarë dhe, edhe pse u ndjeva e turpëruar që u shkrehja në lot, shpresoja se do ta kuptonte se sa i paarsyeshëm po tregohej. Kështu, kur e nxori makinën nga rruga dhe mori kthesën në një pikë karburanti, fshiva sytë dhe shfryva hundët, duke menduar se po kthehej pas.

- Faleminderit, - i thashë teksa ai ndaloj makinën në një vendqëndrim.

E fiku, u kthye nga unë dhe më tha:

- Më dëgjo, Grejs, dhe më dëgjo me vëmendje. Nëse ke dëshirë të shohësh Milin, shko. Mund të zbresësh tani nga makina dhe të marrësh një taksi për në spital. Unë do të shkoj në aeroport dhe nëse ti zgjedh të shkosh atje, nuk do të vish me mua në Tajlandë. Është shumë e thjeshtë.

Tunda kokën dhe ca lot të nxehtë më rrodhën faqeve.

- Nuk mund ta besoj, - thashë e përlotur. - Nuk mund të më detyrosh të zgjedh mes teje dhe Milit. Nuk mund ta bësh këtë, nëse më do vërtet.

- Por ja që po e bëj.

- Si mund të zgjedh? - e pyeta dhe i hodha një vështrim gjithë ankth.

- Ju dua të dyve!

Ai psherëtiu i acaruar.

- Nuk mund ta besoj që po e bën kaq të madhe. Vërtet do ta flakësh tej martesën tonë vetëm se unë nuk dua të kthehem pas kur edhe për pak arrijmë në aeroport? Kaq pak vlej unë për ty?

- Jo, sigurisht që jo, - thashë dhe gëlltita lotët.

- Nuk mendon se jam treguar shumë bujar në të kaluarën, pa u ankuar një herë për gjithë kohën që na është dashur të kalojmë me Milin çdo fundjavë?

- Po, - ia ktheva në gjendje të mjeruar.

Më në fund, ai tundi kokën i kënaqur.

- Atëherë, çfarë do të bësh, Grejs? Aeroportin apo spitalin? Tët shoq apo tët motër? - më pyeti dhe heshti një çast. - Mua apo Milin?

- Ty, Xhek, - u përgjigja me zë të ulët. - Ty, sigurisht.

- Mirë. Ku e ke pasaportën?

- Në çantë, - mërmërita.

- Mund të ma japësh?

Mora çantën, nxora pasaportën dhe ia zgjata atij.

- Faleminderit, - më tha dhe e vendosi në xhepin e brendshëm të xhaketes. Pa shtuar asgjë tjetër, futi marshin, doli nga pika e karburantit dhe hyri në autostradë.

Pavarësisht asaj që ndodhi, ende nuk po e besoja se nuk do të më çonte të shikoja Milin. Mendova se ai diskutim ishte një provokim, por meqë zgjodha atë përpara asaj, do të më kthente në spital. Kur vura re si iu rikthyem rrugës për në aeroport, u dëshpërova jo vetëm për Milin, por

sepse, në këta gjashtë muaj që kur isha njohur me Xhekun, kurrë nuk e kisha parë atë anë të karakterit të tij. Nuk më kishte shkuar kurrë ndër mend se ai mund të ishte burri më i pasjellshëm dhe më i paarsyeshëm në botë. Një zë i brendshëm më shtynte t'i thosha të ndalte makinën e të më linte të zbrisja, por i druhesha asaj që mund të ndodhte, nëse e bëja. Në gjendjen që ishte, nuk mund ta kuptoja nëse do ta bënte vërtet atë që tha e të nisej pa mua në Tajlandë. Nëse e bënte, çdo të bëhej me mua, ne, martesën tonë? Kur mbërritëm në aeroport, isha shumë e stresuar.

Teksa qëndronim në radhë në sportelin e kontrollit, Xheku më sugjeroi të flisja me nënën në telefon e t'i thosha se nuk mund t'u telefononim më, duke ma bërë të qartë se, sa më shpejt ta bëja, aq më mirë do të ishte për të gjithë. Ende e hutuar nga sjellja e tij, u binda dhe kur telefonata u lidh direkt me sekretarinë, nuk dija nëse duhej të ndihesha e mërzhitur apo e lehtësuar. Mendova se ishte më mirë që të mos flisja me Milin, kështu që i lashë një mesazh ku i shpjegoja se kisha ngatërruar orarin e fluturimit dhe se nuk do të kisha mundësi ta merrja më në telefon. I kërkoja nënës ta puthte motrën nga ana ime e t'i thoshte se do t'i telefonoja pasi të mbërrija në Tajlandë. Kur e mbylla, Xheku më buzëqeshi dhe më kapi për dore; për herë të parë, ndjeva dëshirën ta largoja dorën prej tij.

Kur erdhi radha jonë për t'u afruar te sporteli i kontrollit, Xheku u tregua shumë i sjellshëm me zonjën, duke i shpjeguar se ne ishim një çift i sapomartuar dhe se dita e dasmës kishte qenë një katastrofë, sepse shoqëruesja e nuses, që vuante nga sindroma "down", ishte rrëzuar nga shkallët dhe kishte thyer këmbën, kështu që na premtuan se do të na rehatonin në klasin e parë. Kjo nuk më bëri të ndihesha më mirë, përkundrazi, u indinjova edhe më shumë që përdori gjendjen e Milit për të përfutur. Xheku i parë nuk do ta kishte bërë kurrë diçka të tillë dhe po më tmerronte mendimi se do të kaloja dy javë me dikë që ishte shndërruar në një të panjohur për mua. Ndërkohë, vazhdonte të më rrihte si çekan në kokë mendimi që t'i thosha Xhekut se nuk kisha dëshirë të shkoja me të në Tajlandë. Teksa ai ecte drejt sportelit të kontrollit të pasaportave, kisha një ndjesi se po bëja gabimin më të madh të jetës sime.

Në sallën e pritjes, kur Xheku u ul, më hodhi krahun dhe nisi të lexonte gazetën, u turbullova edhe më shumë. Kur na u ofrua shampaña, nuk pranova, me shpresën se Xheku do ta kuptonte se nuk isha në humor

për të festuar, por ai e mori gotën e vet menjëherë, sikur nuk e vinte re hendekun që ishte krijuar tashmë mes nesh. Përpiqesha t'i mbushja mendjen vetes se ajo që kishte ndodhur mes nesh, nuk ishte veçse një zënkë dashurie, një tekë e çastit në rrugën e gjatë të martesës sonë të lumtur, por e dija që ishte diçka më shumë se aq. E dëshpëruar për të kuptuar se ku çalonte marrëdhënia jonë, u përpoqa të lija pas gjithçka që kishte ndodhur që kur kisha dalë nga tualeti, më pak se njëzet e katër orë më parë, dhe teksa kujtoja mesazhet që i kisha lënë në telefon, pyesja vazhdimisht veten nëse ishte faji im. Thellë-thellë, e dija që nuk ishte ashtu, e dija që ishte faji i Xhekut, por isha shumë e lodhur dhe nuk e kuptoja dot arsyen. Befas, mezi po prisja të hipja në avion, me shpresën se, pasi të llastoheshim aty me gjithë të mirat, do të mbërrija më e qetë në Tajlandë.

Ngaqë nuk pranova të haja në sallën e pritjes, kur hipëm në bord, isha aq e uritur, sa mezi po prisja të fusja ndonjë gjë në gojë. Sapo zumë vend në ndenjëset tona, Xheku u tregua shumë i kujdesshëm, duke u siguruar që të kisha gjithçka që dëshiroja dhe kështu, sikur fillova të ndihesha pak më mirë. Pasi u rehatova, po më mbylleshin sytë.

- Ndihehesh e lodhur? - më pyeti ai.

- Po, - ia ktheva dhe tunda kokën. - Dhe shumë e uritur. Nëse më zë gjumi, mund të më zgjosh për të ngrënë darkë?

- Sigurisht.

Më zuri gjumi para se avioni të nisej mirë. Kur hapa sytë, kabina ishte zhytur tërësisht në errësirë dhe të gjithë dukej se po flinin. Vetëm Xheku ishte zgjuar dhe po lexonte një gazetë.

E tmerruar, pashë nga ai.

- Sikur të thashë të më zgjoje për darkë?

- Mendova se ishte më mirë mos të të shqetësoja. Por mos u mërzit, se, pas disa orësh, do të shërbejnë mëngjesin.

- Nuk mund të pres disa orë; nuk kam futur gjë në gojë që dje.

- Arëherë, kërkoji njëres prej stjuardesave të të sjellë diçka.

Ia ngula sytë nga ana tjetër e humnerës që ishte krijuar mes nesh. Në jetën tonë të mëparshme, para se të martoheshim, ai do të kishte rendur vetë pas stjuardesave. Ku kishte përfunduar ai burri i sjellshëm që kisha menduar se ishte? Mos vallë kishte qenë e gjitha një fasadë dhe e kish fshehur karakterin e tij të vërtetë nën një vel përzemërsie dhe ndjenje të theksuar humori për të më bërë për vete? Ai e ndjeu që po e shikojta dhe uli gazetën.

- Kush je ti, Xhek? - e pyeta me qetësi.

- Yt shoq, - tha. - Unë jam yt shoq, - dhe më mori dorën, e afroi te buzët dhe e puthi. - Në të mirë e në të keq, në sëmundje e në shëndet, derisa vdekja të na ndajë.

Sapo ma lëshoi dorën, shtypi butonin për të thirrur stjuardesën dhe ajo erdhi menjëherë.

- Mund t'i sillni sime shoqeje diçka për të ngrënë? Nuk mundi të hajë darkë.

- Sigurisht, zotëri, - ia ktheu ajo dhe buzëqeshi.

- Ja ku u bë, - tha Xheku kur ajo iku. - U kënaqe? - dhe iu kthye sërish gazetës së tij, ndërsa unë isha e kënaqur që ai nuk po i shihte lotët e mirënjohjes që po më rridhnin faqeve. Kur më erdhi ushqimi, e hëngra pa zhurmë dhe meqë nuk shpresoja të këmbëja ndonjë fjalë me Xhekun, fjeta derisa mbërritëm në Bangkok.

Xheku kishte këmbëngulur që të merrej vetë me përgatitjet për muajin tonë të mjalit, sepse donte që të ma bënte surprizë. Ai kishte qenë në Tajlandë disa herë dhe e dinte se ku ishin vendet më të mira për të pushuar, kështu që, edhe pse mua më kish shkuar mendja se mund të shkonim në ishullin Koh Samui, në të vërtetë, nuk e dija se për ku ishim nisur. Kështu, u zhgënjeva kur, në vend që të shkonim drejt sportelit të fluturimeve brenda për brenda vendit, ai më drejtoi në radhën e gjatë të taksive. Shumë shpejt, morëm rrugën për në qendër të Bangkokut dhe nuk po përmbahesha dot nga emocionet dhe zhurma e atij qyteti, paçka se kjo e fundit më shpërqendronte disi. Kur taksia filloi të ngadalësonte përballë hotelit "Tempulli i Artë", zemra m'u ngrit peshë, sepse ai ishte hoteli më i bukur që kisha parë ndonjëherë. Në vend që të ndalonte, taksia vazhdoi rrugën dhe ndaloi nja treqind metra më poshtë, përpara një hoteli të mirë, por jo aq luksoz sa i pari. Holli i tij ishte më i këndshëm se fasada, por kur shkua në dhomë dhe pashë se tualeti ishte aq i vogël, sa nuk e di se si Xheku do të lahej në dush, prisja që ai të kthehej e të kërkonte një dhomë tjetër.

- Shkëlqyeshëm! - tha duke hequr xhaketen për ta varur në gardërobë.

- Kjo qenka shumë e mirë.

- Nuk e ke seriozisht, besoj, - ia ktheva duke parë dhomën. - Me siguri që mund të gjejmë një më të mirë se kjo.

- Ka ardhur koha të zgjohesh, Grejs.

Dukej aq hijerëndë, saqë pyesja veten se si nuk më kishte shkuar mendja më parë se mund të kishte humbur punën. Sa më shumë që e mendoja këtë, aq më shumë bindesha se kisha gjetur shpjegimin e duhur për ndryshimin e tij të papritur. Pasi e vraja mendjen, arrita në përfundimin se, nëse ia kishin dhënë lajmin diku nga e premtja në mbrëmje, të shtunën, ai ishte kthyer në zyrë, ndërkohë që unë bëja banjë, që të zgjidhte gjithçka me ortakët e tij para se të niseshim për muaj mjalti. Me siguri që nuk donte të ma thoshte këtë gjatë ceremonisë së martesës, me siguri që këmbëngulja ime për të vizituar Milin i dukej aq e parëndësishme krahasuar me atë që po kalonte! Pa dyshim që kishte pritur derisa të mbërrinin në Tajlandë që të më tregonte se çfarë kishte ndodhur. Nisur nga ndryshimi i rezervimit të hotelit me një më të lirë, prisja të dëgjoja se ai nuk kishte arritur të negocionte e të kthehej sërish në punë.

- Çfarë ka ndodhur? - e pyeta.

- Kam frikë se ëndrra mbaroi.

- Nuk prish punë, - i thashë për ta qetësuar dhe po mendoja se ajo mund të ishte gjëja më e mirë që mund të na ndodhte. - Do t'ia dalim.

- Çfarë po thua?

- E po, jam e sigurt se mund të gjesh një punë tjetër ose mund të hapësh vetë një zyrë avokatie, nëse do. Nëse gjendja vështirësohet shumë, unë mund të kthehem sërish në punë. Ndoshta jo prapë në vendin që kisha, por jam e sigurt se diku do të më pranojnë.

Ai më hodhi një vështrim të vetëkënaqur dhe tha:

- Nuk më kanë hequr nga puna, Grejs.

Ia ngula sytë për disa çaste.

- Atëherë, çfarë është e gjithë kjo?

Ai tundi kokën me keqardhje dhe ma ktheu:

- Duhej të kishe zgjedhur Milin, pa diskutim atë.

Befas, ndjeva një sëmbim të fortë në kraharor.

- Çfarë po ndodh? - e pyeta duke u përpjekur të ruaja qetësinë. - Pse po sillesh kështu?

- Nuk e kupton se çfarë ke bërë? Nuk e kupton se më ke shitur shpirtin? Edhe të Milit, gjithashtu, - tha dhe ndali pak. - Sidomos të Milit.

- Mjaft! - ia ktheva ashpër. - Mjaft luajte me mua!

- Kjo nuk është lojë, - u përgjigj dhe zëri i tij i qetë më futi dridhmat. Instinktivisht, rrotullova sytë nëpër dhomë dhe po mendoja të dilja. - Tani është vonë, - tha, - tepër vonë.

- Nuk po të kuptoj, - i thashë dhe u shkrehë në dënësë. - Çfarë do prej meje?

- Pikërisht atë që kam: ty dhe Milin.

- Por ti nuk e ke Milin, as mua, - thashë dhe rroka çantën teksa shihja nga ai gjithë inat. - Po kthehem në Londër.

Ai më la të shkoja deri te dera dhe pastaj thirri:

- Grejs!

Një çast, ngurrova të kthehesha. Nuk dija si të reagoja kur të më thoshte atë që po mendoja: që e gjithë kjo ishte një shaka pa kripë. Nuk doja as të shihte se po ndihesha më e lehtësuar dhe nuk doja ta çoja nëpër mend se çfarë do të ndodhte, nëse më linte të kapërceja pragun.

- Çfarë? - i thashë ftohtë.

Ai futi dorën në xhep dhe nxori pasaportën time.

- Mos ke harruar diçka? - tha teksa po e tundte në ajër. - Nuk mund të shkosh në Londër pa këtë. Në fakt, nuk mund të shkosh askund pa këtë.

- Ma jep, të lutem, - i thashë dhe zgjata dorën.

- Jo.

- Më kthe pasaportën, Xhek! E kam seriozisht.

- Edhe sikur të ta jap, si do të hipësh në avion pa para me vete?

- Kam para, - i thashë gjithë arrogancë, e kënaqur që kisha blerë ca *bahte*² para se të niseshim. - Kam edhe kartën e kreditit.

- Jo, - tha dhe tundi sërish kokën me keqardhje. - Ti nuk e ke. Jo më.

Hapa nxitimthi zinxhirin e çantës dhe pashë se portofoli nuk ishte aty, as celulari.

- Ku është portofoli dhe celulari? Ku i ke futur? - e pyeta. Kapa çantën e tij të udhëtimit dhe fillova të kërkoja në të.

- Nuk ke për t'i gjetur këtu, - tha i kënaqur. - Po humbet kohë kot.

- Vërtet mendon se mund të më mbash të burgosur këtu? Se nuk mund ta gjej një mënyrë për të ikur, nëse dua?

² Monedha që përdoret në Tajlandë.

- Ja, këtu, - tha gjithë seriozitet, - del në skenë Mili.

Papritur, ndjeva të më mbulonin ca djersë të ftohta.

- Çfarë do të thuash?

- Mendoje kështu. Çfarë mendon se do të ndodhte me të, nëse nuk do ta paguaja më shkollën e saj? Ndoshta do të përfundonte në një spital të çmendurish?

- Do t'i paguaj unë kështu. Kam mjaft para nga shitja e shtëpisë.

- Por ti m'i dhe mua ato para, apo harrove? Për të blerë mobilie për shtëpinë tonë të re, dhe unë ashtu bëra. Por ato që mbetën, janë të miat dhe ti nuk ke më para, Grejs. As edhe një kokërr.

- Atëherë, do të punoj dhe do të të hedh në gjyq për pjesën tjetër të parave, - shtova ashpër.

- Jo, nuk ke për ta bërë. E para, nuk do të kthehesh më në punë.

- Ti nuk mund të më ndalosh.

- Mundem që ç'ke me të.

- Si? Jemi në shekullin e njëzetënjëtë, Xhek. Nëse kjo që po ndodh, është e vërtetë, nëse nuk është ndonjë shaka pa kripë, vërtet mendon se do të vazhdoj të qëndroj me ty?

- Po, sepse nuk ke zgjedhje tjetër. Pse nuk ulesh, të të sqaroj?

- Nuk më intereson. Më jep pasaportën dhe ca para sa për t'u kthyer në Angli dhe le të mendojmë se kjo që bë më, ishte thjesht një gabim. Zëre se nuk ka ndodhur kurrë. Ti mund të qëndrosh këtu, nëse dëshiron dhe, kur të kthehesh, mund t'u themi të gjithëve se gabuam. Kuptuam se midis nesh nuk ecte, ndaj vendosëm të ndaheshim.

- Po tregohesh shumë bujare, - tha dhe heshti një çast si për t'u menduar, ndërsa unë mbajta frymën. - Problemi i vetëm është se unë nuk gaboja kurrë. Nuk kam gabuar dhe nuk do të gaboja ndonjëherë.

- Të lutem, Xhek, - thashë e dëshpëruar. - Të lutem, më lër të shkoj.

- Ta them unë se çfarë do të bëjmë. Nëse ulesh, do të të shpjegoj gjithçka, siç të thashë. Pasi të dëgjosh se çfarë kam për të thënë, do të të lë të ikësh, nëse do të duash ende.

- Më premtton?

- Të jap fjalën.

Ndërkohë, i kalova shpejt nëpër mend mundësitë që kisha dhe kur e kuptova se nuk kisha asnjë zgjedhje tjetër, u ula në cep të krevatit, sa më larg prej tij.

- Vazhdo, atëherë, - i thashë.

Ai tundi kokën.

- Para se të filloj, dua të të them një sekret.

- Çfarë? - e pyeta.

U përkul pak drejt meje dhe një buzëqeshje i luhatej në cep të buzës.

- Nuk ekziston asnjë punëtorë shtëpie, - pëshpëriti.

E TASHMJA

Pasi kthehemi në shtëpi nga dreka me Esterin dhe Dianën, ngjitem në dhomën time, si gjithmonë. Dëgjoj zhurmën e çelësit që rrotullohet në bravë dhe, një çast më vonë, zhurmën e grilës që ulet; një masë sigurie më shumë, që të mos kem asnjë mundësi të dal nga dhoma, të zbres nëpër shkallë e të shkoj në holl. Veshët e mi, të stërvitur më së miri për të kapur edhe zhurmën më të vogël, sepse këtu nuk kam asgjë - as muzikë, as televizor - dëgjojnë zhurmën e portës prej hekuri që hapet dhe, menjëherë më pas, zhurmën e rrotave të makinës që rrotullohen mbi zhavorr. Ai del dhe unë ndihem më e qetë se zakonisht, sepse sot kam ngrënë. Një herë, nuk erdhi në shtëpi për tri ditë dhe gjatë asaj kohe, isha gati të haja edhe sapunin e tualetit.

Hedh sytë nëpër dhomën, e cila ka qenë streha ime këta gjashtë muajt fundit. Brenda nuk ka kushedi se çfarë: vetëm një shtrat, një dritare me hekura dhe një derë. Ajo të çon në tualetin e vogël dhe është e vetmja derë drejt një bote tjetër, ku dushi, lavamani, sifoni dhe një kallëp sapun janë të vetmet gjëra që të zë syri.

Edhe pse njoh çdo centimetër të këtyre hapësirave, syri im kërkon vazhdimisht, sepse gjithnjë mendoj se ndoshta më ka shpëtuar diçka që mund të ma mbushë disi ditën; një gozhdë që të gdhend hidhërimin në qoshe të krevatit ose të paktën të lë ndonjë gjurmë, në rast se zhdukem papritur, por këtu nuk ka asgjë. Gjithsesi, Xheku nuk ka ndër mend të më vrasë. Plani i tij është shumë më i thellë se kaq dhe sa herë që mendoj se po kthehet në shtëpi, shpresoj me gjithë shpirt që të përplaslet me makinë. Nëse jo sonte, të paktën diku nga korriku, para se Mili të vijë te jetojë me ne, sepse, më pas, do të jetë shumë vonë.

Në dhomë, nuk ka libra, as letër apo laps që të kem me se të merrem. Ditët i kaloj pezull në kohë, jam qenia më pasive e njerëzimit. Të paktën këtë mendon Xheku. Në fakt, jam treguar mjaft e duruar dhe pres të më shfaqet ndonjë mundësi. Nëse nuk besoj se do të ndodhë diçka, si mund të bëj përpara? Si mund ta vazhdoj këtë maskaradë në të cilën është kthyer jeta ime?

Para disa ditësh, besoja vërtet se ajo mundësi më kishte trokitur në derë, por, po të kthehem pas, mendoj se jam treguar shumë budallaqe. Si më shkoi ndër mend se Xheku do të më lejonte të drekoja vetëm me to, kur fare mirë mund ta shfrytëzoja atë mundësi për t'u arratisur prej tij? E besova, ngaqë kurrë më parë nuk më kishte lejuar që të mbërrija deri në vend, por gjithmonë kënaqej kur luante me iluzionet e mia. Njëherë, atë radhë kur u shtira sikur kisha harruar të takohesha me Dianën, e kishim lënë të drekonim bashkë. Ai e ngau makinën deri në gjysmë të rrugës për në restorant dhe më pas, u kthye dhe qeshte me mua që isha vrenjtur e tëra nga zhgënjimi dhe dhimbja kur kuptova se mundësia për t'u arratisur, më iku nga duart.

Shpeshherë, mendoj të vras veten, por nuk mundem. Si fillim, nuk kam se si ta bëj, sepse nuk kam mjetet e duhura. Këtu nuk mund të gjej asnjë ilaç, thikë apo çfarëdolloj pajisjeje që ta përdor, sepse ai m'i ka hequr të gjitha. Kur kam dhimbje koke e i kërkoj ndonjë aspirinë, nëse vendos të ma sjellë, pret sa ta gëlltis, që të mos kem mundësi ta fsheh diku dhe, një nga një, dhimbje pas dhimbjeje, të mbledh mjaftueshëm e ta helmoj. Çdo ushqim ma sjell në takëme dhe gota plastike. Kur përgatis darkën për ndonjë festë, qëndron aty gjatë gjithë kohës dhe më sheh nëse i vendos sërish thikat në vendin e tyre, që të mos më shkojë mendja të fsheh ndonjë e ta përdor në një çast të përshtatshëm, ose pret dhe copëton vetë

çdo gjë që më duhet. Gjithsesi, ç'do të fitoj nëse e vras? Çfarë do të bëhet më pas me Milin, nëse përfundoj në burg? Unë s'kam qenë përherë kaq pasive. Përpara se ta kuptoja gjendjen time të dëshpëruar, kam qenë më e mprehtë dhe përpikësht vazhdimisht të largohesha prej tij. Megjithatë, në çdo rast, më ka shkuar mundi kot, madje e kam paguar shtrenjtë.

Ngrihem prej aty ku jam ulur, dhe hedh vështrimin nga kopshti poshtë shtëpisë. Kangjellat e dritares i kanë shufrat aq të dendura, saqë është e kotë të thyej xhamin, me shpresën se mund të dal prej andej dhe mundësitë për të gjetur një objekt të përshtatshëm për t'i sharruar, janë zero. Edhe sikur të gjej diçka, nuk mund ta marr, sepse, në ato pak raste që dal jashtë shtëpisë, Xheku është gjithnjë me mua. Ai është kujdestari, roja, gardiani im. Nuk më lejon të shkoj askund vetëm, as në tualetin e një restoranti.

Xheku mendon se, nëse më lë vetëm qoftë edhe për dy sekonda, mund t'ia qaj hallin dikujt, të kërkoj ndihmë ose të zhdukem. Por nuk kam guxim të ndër marr hapa të tillë, vetëm nëse jam njëqind për qind e sigurt se do të më besojnë, sepse duhet të mendoj për të ardhmen e Milit. Ajo është arsyeja pse nuk kërkoj kurrë ndihmë në rrugë ose në restorant dhe, të jem e sigurtë, Xheku është më i besueshëm se unë. E provova njëherë dhe më morën për të çmendur, ndërsa për Xhekun u erdhi keq që duhej të duronte gjithë përçartjet e mia.

Në dhomë, nuk kam orë, as muri e as dore, por jam bërë e paparë për ta hamendësuar. Në dimër, ishte më e lehtë, sepse dita ishte e shkurtër, kurse në verë nuk e gjej dot saktë orën kur Xheku kthehet nga puna - mund të jetë çfarëdo ore, nga gjashta deri në dhjetë. Mund të duket e çuditshme, por gjithnjë më ngushëllojnë zhurmat që lajmërojnë kthimin e tij. Atëherë kur nuk u kthye në shtëpi për tri ditë me radhë, u tmerrova nga ideja se do të vdisja urie. E bëri atë gjë për të më dhënë një mësim. Kam mësuar se çdo gjë që bën apo thotë, e llogarit deri në detaje. Ai mburret se thotë vetëm të vërtetën dhe kënaqet që askush tjetër, përveç meje, nuk e kupton domethënien e fjalëve të tij.

Ato që tha gjatë darkës me miqtë tanë, se Mili do t'i jepte tjetër kuptim jetës sonë, janë shembulli i dykuptimësisë të atyre që thotë. Edhe fjalia tjetër, se unë isha e gatshme të bëja çdo gjë për Milin dhe aty kuptoi se isha gruaja e jetës së tij, është e tillë.

Sonte, sipas meje, erdhi në shtëpi rreth orës tetë. Dëgjoj derën

kryesore që hapet e mbyllet, hapat e tij nëpër holl dhe tringëllimën e çelësave kur lëshohen mbi tavolinë. E imagjinoj tek nxjerr telefonin nga xhepi dhe e vendos pranë çelësave. Për disa sekonda, heshtje dhe, fill më pas, dëgjoj zhurmën e gardërobës që hapet dhe ai var xhakëtën. E njoh aq mirë, sa e di që do të shkojë drejt e në kuzhinë e do të mbushë një gotë uiski. Dhoma ime ndodhet sipër kuzhinës, ndaj kam mësuar të dalloj çdolloj zhurme e të kuptoj se ç'do të bëjë gjatë mbrëmjes.

Pas një minute ose pak më tepër - ndoshta pasi ka kontrolluar postën - e dëgjoj të ecë nëpër kuzhinë. Hap dollapin e bufesë, merr një gotë, e mbyll sërish, shkon te frigoriferi, e hap, merr mbajtësen e akullit, e përplas për të nxjerrë kubet e akullit dhe hedh dy prej tyre, njëri pas tjetrit, në gotë. Tani e dëgjoj tek hap rubinetin, mbush mbajtësen me ujë, e vendos sërish në frigorifer dhe mbyll derën e tij. Më pas, merr shishen e uiskit që ka aty pranë, hap tapën, hedh ca në gotë, i vë sërish tapën shishes, ngre gotën dhe e rrotullon për të përzier uiskin me akullin. Të them të drejtën, nuk e dëgjoj tingullin e gllënjës së parë, por imagjinoj se e rrëkëllen pikërisht atë çast, sepse kalojnë disa sekonda para se ta dëgjoj të ecë përmes kuzhinës, pastaj në holl dhe, në fund, në studion e tij. Nëse është kështu, pak më vonë, do të më sjellë ndonjë gjë për të ngrënë, por, gjithsesi, sot jam e qetë, sepse kam ngrënë gjatë drekës dhe nuk më bëhet shumë vonë nëse sjell apo jo diçka.

Ai nuk ndjek një rregull të caktuar për ushqimin që më sjell. Mund të ha ose në mëngjes, ose në darkë ose hiç fare. Nëse më sjell mëngjesin, zakonisht është një tas me drithëra dhe një gotë lëng ose ndonjë frutë dhe ujë. Mbrëmjeve, ka raste kur më sjell tri pjata dhe një gotë verë ose një sanduiç dhe një gotë qumësht. Xheku e vlerëson regjimin, ndaj më mohon çdo gjë që ka lidhje me të. Ai nuk e di, por po më bën një nder të madh. Me këtë regjim të çrregullt, nuk rrezikoj të krijoj varësi e të mos jem e pavarur. Unë jam e pavarur.

Është e tmerrshme që të varesh nga dikush edhe për gjërat më jetësore, megjithatë, falë një rubineti të vogël në tualet, nuk do të vdes kurrë nga etja. Më shumë gjasa ka të vdes nga mërzia, sepse nuk kam me se të mbush ditët e zbrazëta që shtrihen pafundësisht përpara meje. Darkat me miqtë, që më parë më trembnin, tashmë i shoh si një ndryshim i mirëpritur i rutinës sime. Madje shijoj edhe sfidat e Xhekut, kërkesat gjithnjë në rritje për ushqimin që do t'u shërbejmë të ftuarve, sepse, kur

ia dal mbanë, ashtu si të shtunën e kaluar, shija e suksesit sikur e zbut dhe e bën më të durueshme gjendjen ku ndodhem. Ç'të bëj? E tillë është jeta ime.

Ndoshta gjysmë ore ose pak më tepër pasi kthehet në shtëpi, dëgjoj hapat e tij nëpër shkallë e pastaj në sheshpushim. Dëgjoj çelësin që rrotullohet në bravë, më pas, dera hapet dhe ja tek shfaqet burri im i pashëm dhe psikopat. I hedh sytë gjithë shpresë nga duart, por nuk ka tabaka me vete.

- Ka ardhur një imejl nga shkolla e Milit, që thotë se duan të flasin me ne, - thotë dhe më sheh ngultas. - Pyes veten se për çfarë duan të flasin me ne?

Mua më ngrin gjaku.

- Nuk e kam idenë, - ia kthej e kënaqur që ai nuk mund ta ndiejë se sa shpejt po më rreh zemra tani.

- E po, nuk mbetet gjë tjetër veçse të shkojmë e ta zbulojmë, apo jo? Me sa duket, Xhanisa i ka thënë zonjës Gudrih se kemi në plan të shkojmë këtë të diel dhe ajo na thotë të shkojmë pak më herët, që të kemi mundësi të bisedojmë pak, - dhe ndalon një çast. - Shpresoj të mos ketë ndonjë problem.

- Jam e sigurt që nuk ka, - them duke u shtirur sikur jam e qetë.

- Bën mirë të jetë kështu.

Më pas, largohet dhe e mbyll derën pas vetes. Gëzohem shumë që zonja Gudrih ka dërguar një imejl, sepse do të mund të shoh Milin, por ndihem në ankth. Nuk na ka thirrur kurrë më parë në shkollë. Mili e di që nuk duhet të hapë gojë, por, ndonjëherë, pyes veten nëse më kupton vërtet. Ajo nuk e ka idenë se ç'rrezik i kanoset, por si mund t'ia them?

Kam nevojë të gjej një zgjidhje për këtë makth - makth që e lashë vetë të arrinte deri në këtë pikë e që më rëndon në kraharor. Mbushem thellë me frymë, që të mos më kaplojë paniku. Shpeshherë, i kujtoj vetes se kam edhe katër muaj kohë për të gjetur një mënyrë që të shpëtoj më të dyja, sepse nuk kemi kujt t'i kërkojmë ndihmë. Të vetmit njerëz që mund ta bëjnë këtë - instinkti prindëror duhej t'i kishte paralajmëruar se isha në telashe - tashmë gjenden në anën tjetër të botës, të nxitur nga Xheku për t'u shpërngulur edhe më herët nga sa kishin menduar.

Ai është i zgjuar, shumë i zgjuar. Çdo gjë që mund t'i kem treguar, e ka përdorur kundër meje. Dëshiroj me gjithë shpirt të mos ia kisha treguar

kurrë tmerrin që kaluan prindërit kur lindi Mili. Ose si i numëronin ditët derisa unë mora kujdestarinë e saj, që, më në fund, të shpërnguleshin në Zelandën e Re. Ai e shfrytëzoi këtë dhe luajti me frikën e tyre, duke u thënë se unë mund të mos e mbaja premtimin dhe se mund t'u duhej të kujdeseshin vetë për Milin. Fundjavën kur kërkoi që të takonte prindërit e mi, nuk donte që t'i kërkonte dorën time tim eti, por t'i thoshte se unë kisha ndër mend t'u kërkoja që ta merrnin Milin në Zelandë, pasi, kur të martohesha, do të kisha familjen time. Kur tim eti sa nuk i pushoi zemra, Xheku sugjeroi se do të ishte mirë që ata të shpërnguleshin sa më shpejt të mundnin, duke larguar njëherë e mirë të vetmit njerëz që mund të më ndihmonin.

Tani, e ulur në shtrat, vras mendjen se si do ta kaloj pjesën tjetër të mbrëmjes e më pas edhe natën. As që bëhet fjalë të më zërë gjumi, pasi mendja më rri te takimi me zonjën Gudrih. Po ta mendoj mirë, ky mund të jetë rasti i përkryer për ta nxjerrë të vërtetën në shesh: që Xheku më mban të burgosur, që ka ndër mend të lëndojë Milin dhe do t'u lutem të më ndihmojnë e të lajmërojnë policinë. Në fakt, kam qenë edhe në polici dhe i kam bërë të gjitha këto që përmenda më sipër. Mbi të gjitha, e di shumë mirë se sa shtrenjtë do ta paguaj, sepse Xheku e ka planifikuar prej kohësh dështimin tim, deri në detaje. Nëse e provoj sërish, jo vetëm që do të dal e poshtëruar dhe më e dëshpëruar nga sa jam, por ai do të marrë hak. Nxjerr duart përpara dhe dridhja e tyre, të cilën nuk mund ta kontrolloj, më lë të kuptoj se sapo kam zbuluar diçka që Xheku e ka ditur prej kohësh: frika ruan vreshtin.

E SHKUARA

- Çfarë do të thuash? - e pyeta teksa u ula në cep të krevatit në dhomën e hotelit. Atë çast, po pyesja veten se ç'më shtynnte ende të mendoja se ishte njeri i mirë pas gjithë atyre që ndodhën pas dasme dhe faktit që më detyroi të zgjidhja mes tij dhe vizitës te Mili në spital.

- Pikërisht atë që thashë: nuk ka asnjë punëtore shtëpie.

- Çfarë po përpiqesh të më thuash? - pyeta me zë të ulët, e lodhur nga gjëgjëzat e tij.

- Historinë e një djaloshi. Do që ta dëgjosh?

- Nëse pas kësaj do të më lësh të shkoj, po, dua ta dëgjoj.

- Mirë, - ma ktheu dhe mori një karrige e u ul përballë meje.

- Na ishte njëherë një djalë që jetonte me nënën dhe babanë e tij në një fshat shumë larg prej këtu. Kur ishte i vogël, djaloshi i trembej babait të fortë e të pushtetshëm dhe e donte shumë të ëmën. Kur pa se e ëma ishte shumë e dobët, e pavlerë dhe e paaftë për ta mbrojtur nga i ati, djali filloi ta përçmonte e të kënaqej me frikën që shihte në sytë e saj. Një ditë, babai e mbylli në bodrum bashkë me minjtë. Fakti që i ati mund të

ngjallte aq tmerr te dikush tjetër, e bëri djaloshin që ta admironte, ndaj filloi ta imitonte atë. Shumë shpejt, britmat e së ëmës që depërtonin përmes dërrasave të dyshemesë, u kthyen në muzikë për veshët e djaloshit dhe aroma e frikës së saj, në parfumin më të shtrenjtë për të. Aq shumë e dehte ajo ndjesi, saqë filloi ta dëshironte çdo ditë e më tepër. Kështu, një ditë, kur i ati i tha që ta mbyllte në bodrum, lutjet e saj për mëshirë, që të mos e linte atje, vetëm sa e ekzaltuan më shumë. Pasi u deh nga tingujt e tmerrit të saj dhe nuhati fort aromën e tij të preferuar, dëshiroi ta mbante aty përjetësisht. Një natë, kur djali ishte rreth trembëdhjetë vjeç, ndërsa i ati po punonte tokën jashtë, e ëma tentoi të arratisë nga bodrumi. Ai e dinte se, nëse ajo ikte, nuk do t'i dëgjonte më kurrë ulërimat e saj, kështu që e goditi. Kur ajo bërtiti, e goditi sërish, sërish. Sa më shumë që bërtiste ajo, aq më fort e godiste dhe, atë çast, kuptoi se nuk mund të ndalej edhe pasi e ëma u shemb përtokë. Kur pa fytyrën e saj të copëtuar e të mbuluar nga gjaku, mendoi se ajo nuk kishte qenë kurrë aq e bukur. I ati, kur dëgjoi britmat e gruas, erdhi me një frymë dhe e largoi të birin, por ishte tepër vonë, sepse ajo kishte vdekur. I inatosur, e qëllloi djalin, por ky i fundit i ktheu dorë. Kur mbërriti policia, djali u tha se i ati i kish vrarë të ëmën dhe se ai ishte përpjekur ta mbronte. Kështu, i ati hyri në burg dhe djaloshi u gëzua pa masë. Sa më shumë që rritej, aq më tepër dëshironte dikë pranë vetes, dikë që të dridhej nga frika ku dhe sa herë të donte ai, dikë që ta mbante fshehur, një person të cilit nuk do t'ia ndiente mungesën askush. Ai e dinte se nuk do ta kishte të lehtë të gjente një njeri të tillë, por ishte i bindur se, po të kërkonte, një ditë, do ta takonte një të tillë. Teksa kërkonte, mundohej të kënaqte dëshirat e tij. E di se çfarë bëri? - më pyeti dhe unë mohova ngadalë me kokë. - U bë avokat dhe u licencua për rastet e dhunës në familje. Po pastaj, e di se çfarë bëri? - më pyeti sërish dhe afroi buzët te veshi im. - U martua me ty, Grejs.

Nuk po mbushesha dot me frymë. Gjatë kohës që tregonte, nuk doja ta besoja se djali i historisë ishte ai. Atë çast, më kapën ca të dridhura dhe dhoma filloi të më vinte vërdallë, kurse Xheku u mbështet sërish në karrige, shtriu këmbët e, me një pamje të kënaqur, më pyeti:

- Të pëlqeu historia?

- Jo, - ia ktheva me zë të dridhur. - Por e dëgjova deri në fund. Mund të iki tani? - dhe u mata të ngrihesha, por ai më uli.

- Kam frikë se jo.

- Por ti më premtove, - thashë dhe lotët më rrodhën faqeve.

- Vërtet?

- Të lutem, të lutem, më lër të shkoj. Nuk do t'i them askujt për këtë që sapo më tregove, të premtoj.

- Sigurisht që do t'i thuash.

- Jo, jo, nuk do t'i them askujt, - thashë dhe tunda kokën.

Ai heshti një çast, sikur të ishte duke u menduar për atë që sapo i thashë.

- Puna është se nuk mund të të lë të shkosh, sepse kam nevojë për ty, - tha dhe, duke parë frikën në sytë e mi, m'u afrua e u mbush thellë me frymë. - Shkëlqyeshëm, - dhe vazhdonte të nuhaste rreth meje.

Më tmerroi me mënyrën se si e shqiptoi atë fjalë, ndaj u zmbrapsa pak.

- Mos u shqetëso, se nuk do të të lëndoj, - shtoi, u zgjat dhe më përkëdheli faqen. - Nuk është kjo arsyeja pse je këtu. Le t'i kthehemi sërish historisë. Pra, teksa prisja të gjeja dikë fillikat, duhej të shtiresha si njeri i respektuar. Fillimisht kërkoja mbiemrin e duhur dhe gjeta Ejnxejll. Në fakt, mendova të quhesha Gabriel Ejnxejll, por m'u duk se po ngutesha ca, kështu që u mendova mirë dhe bëra edhe ca kërkime. Zbulova se, nëpër filma, burrat e mirë quheshin Xhek dhe kështu lindi Xhek Ejnxejll. Më pas, gjeta edhe punën e përkryer, - tha dhe tundi kokën i kënaqur. - Ironia e fatit nuk resht kurrë së më befasuari mua, Xhek Ejnxejllin, mbrojtësin e grave të dhunuara. Por më duhej edhe një jetë e shkëlqyer. Kur një burrë shkon te të dyzetat dhe nuk ka grua, njerëzit fillojnë të pyesin, ndaj mund ta marrësh me mend se si u ndjeva kur të pashë ty dhe Milin në park; gruaja ime e përsosur dhe...

- Kurrë! - thashë dhe e pështyva. - Nuk do të jem kurrë gruaja jote e përsosur. Nëse mendon se do të qëndroj me ty pas këtyre që më the e të sjell në jetë fëmijët e tu...

Ai ia plasi së qeshurës.

- Fëmijë? A e di se cila është gjëja më e vështirë që kam bërë ndonjëherë? Nuk ishte kur vrava nënën apo kur pashë tim atë të hynte në burg; këto ishin shumë të lehta për t'u përballuar, një kënaqësi madje. Gjëja më e vështirë ishte të bëja seks me ty. Si është e mundur që nuk të shkuar mendja, si është e mundur që nuk ke vënë re diçka pas gjithë

atyre justifikimeve? Si nuk e ke kuptuar që, të bëja seks me ty, ishte një mundim i madh, ishte e neveritshme, anormale? Ndjë u zhduka natën e kaluar. E dija që prisje të bënim dashuri; në fund të fundit, ishte nata e parë e martesës. Ideja se duhej ta bëja këtë vetëm për të ruajtur fasadën, ishte e tepërt për mua. Pra, siç e sheh, nuk pres që të sjellësh në jetë fëmijët e mi. Kur njerëzit të fillojnë e të pyesin, do t'u themi se kemi probleme; pas kësaj, nuk do të pyesin më. Kam nevojë që të jesh ime shoqe vetëm në letra. Nuk je ti shpërblimi im, Grejs, është Mili.

- Mili? - pyeta dhe ia ngula sytë.

- Po, Mili. Ajo i përshtatet në mënyrë të shkëlqyer kërkesave të mia. Edhe gjashtëmbëdhjetë muaj dhe ajo do të jetë e imja e, më në fund, do të kem atë që i kam mohuar vetes për gjithë këtë kohë. Askush përveç teje nuk do ta ndiejë mungesën e Milit. Nuk kam ndër mend ta vras, se e kam bërë një herë atë gabim.

Unë brofa në këmbë.

- Vërtet mendon se do të të lejoj t'i prekësh sikur edhe një fije floku Milit?

- Edhe nëse kam ndër mend, ti vërtet mendon se mund të më ndalosh? - pyeti, ndërsa unë vrapova drejt derës. - Është e mbyllur, - vazhdoi me zë të ashpër.

- Ndihmë! - thirra dhe grushtova derën. - Ndihmë!

- Nëse e bën sërish këtë, nuk do ta shohësh më Milin! - bërtiti. - Hajde dhe ulu këtu.

E tmerruar, vazhdoja t'i bija derës me grusht e të ulërija duke kërkuar ndihmë.

- Po të paralajmëroj, Grejs. E mban mend kur të thashë se Mili mund të përfundojë në ndonjë spital të çmendurish? Nuk e ke idenë se sa lehtë mund ta bëj, - tha dhe, duke kërcitur gishtat, shtoi: - Tak-fak!

U ktheva rrëmbimthi drejt tij.

- Prindërit e mi nuk do të të lejojnë kurrë ta bësh këtë!

- Mendon se ata do të heqin dorë nga jeta e tyre e rehatshme në Zelandën e Re e ta marrin Milin me vete? Nuk besoj. Nuk ke njeri, Grejs. Nuk ka kush t'ju shpëtojë.

- Por unë jam kujdestarja ligjore e saj! - bërtita me sa fuqi kisha.

- Po ashtu edhe unë, madje kam edhe dokumente që e vërtetojnë këtë.

- Nuk do të heq kurrë dorë nga ajo!

- Po sikur të provoj se ti nuk je mirë mendërisht? Meqë jam yt shoq, do të jem përgjegjës për të dyja dhe do të bëj si të më dojë qejfi, - tha dhe më tregoi derën. - Vazhdo, po të duash, vazhdo bjeri derës dhe kërko ndihmë. Këto do të jenë shenjat e para të çmendurisë sate.

- I vetmi i çmendur këtu je ti, - i thashë duke skërmitur dhëmbët.

- Me sa duket, - tha. Më pas, u ngrit, u drejtua nga ana tjetër e tavolinës, tërhoqi fort telefonin e dhomës, nxori një biçak nga xhepi dhe preu telin. - Po të lë pak kohë të mendohesh për ato që të thashë. Do të flasim sërish kur të kthehem. Ulu në krevat tani.

- Jo.

- Mos më lodh.

- Nuk ke për të më mbajtur të mbyllur këtu!

Më hodhi një vështrim dhe tha:

- E di pse nuk dua të vë dorë mbi ty? Sepse, po nisa, nuk di të ndalem. Ama, nëse më detyron, do ta bëj, - dhe ngriti krahun. Nga frika se do të më godiste, u zmbrapsa. - Ku do ta lësh Milin, nëse vdes?

Ndjeva duart e tij mbi shpatulla dhe ngriva e tëra. Prisja të m'i vendoste në fyt, por ai më tërhoqi drejt krevatit e më shtyu me forcë mbi të. E çliruar që nuk më mbyti dhe e gëzuar që isha ende gjallë, u ngrita vrik kur dëgjova zhurmën e derës që u hap. Para se të mbërrija atje, ai doli dhe e mbylli pas vetes. Atë çast, përplasa pëllëmbët pas saj dhe i thirra fort që të më linte të dilja. Dëgjova hapat e tij që largoheshin nëpër korridor dhe thirra pa fund për ndihmë, por askush nuk erdhi. E lodhur dhe e shkatërruar, u shtriva përtokë e ia plasa të qarit.

M'u desh pak kohë që të mblidhja veten. U ngrita, shkova te dera e ballkonit dhe u mundova ta hapja, por nuk ia dola dot. Zgjata kokën se mos shihja diçka, por, që aty, dukej vetëm qielli blu dhe çatitë e disa ndërtesave. Dhoma ishte në kat të gjashtë, në fund të një korridori të gjatë, që do të thoshte se, në njërën anë, nuk kishte dhomë ngjitur. Fillova të godisja murin përballë me sa fuqi kisha dhe kur nuk mora asnjë përgjigje, më shkoi mendja se pjesa më e madhe e njerëzve duhej të kishin dalë shëtitje, sepse ishte pasdite.

Duhej të bëja patjetër diçka, ndaj shkova te valixhet që ishin mbi krevat dhe fillova të rrëmoja se mos gjeja diçka që mund të më ndihmonte të dilja nga dhoma, por nuk gjeta gjë. Edhe piskatorja dhe

prerësja e thonjve ishin zhdukur. Nuk e kisha idenë se si m'i kishte marrë nga çanta e tualeteve pa e parë unë, por, duke qenë se valixhen time e kishte mbajtur ai, ma merrte mendja se mund t'i kishte hedhur para se të niseshim nga Anglia, me gjasë që në hotel, teksa bëja banjë. Lotët më rrodhën çurg kur mendova se, njëzet e katër orë më parë, mezi prisja të nisja jetën bashkëshortore, pa pasur idenë më të vogël se ç'më priste.

Teksa mundohesha të mposhtja panikun, sforcohesha të vija logjikën në punë. Kur dëgjova se në dhomën tjetër hyri dikush, mendova t'i tërhiqja vëmendjen duke i rënë murit. Gjithashtu, mendova të fusja një pusullë poshtë derës e ta shtyja në korridor me shpresën se, nëse kalonte njeri, do ta shihte, do të bëhej kureshtar e do ta lexonte. Por stilolapsi ishte zhdukur nga çanta, po ashtu edhe lapsi i syve dhe buzëkuqi. Xheku kishte parashikuar çdo lëvizje timen.

Fillova të kërkoja nëpër dhomë si e çmendur, duke kërkuar diçka që mund të më hynte në punë. Kur nuk gjeta gjë, u dorëzova dhe u ula në krevat. Nëse nuk do të dëgjoja zhurmat e dyerve të hotelit që hapeshin e mbylleshin, do të mendoja se ishte i braktisur. Edhe pse ato zhurma më ngushëllonin disi, isha aq e çorientuar dhe frika më kish hyrë në palcë. Nuk arrija ta besoja se ajo që po më ndodhte, ishte e vërtetë. Më shkonte mendja se mund të isha pjesë e ndonjë shfaqjeje televizive, ku njerëzit i vendosnin në situata të tmerrshme për të parë drejtpërdrejt se si i përballonin ato.

Duke imagjinuar sikur e shihja veten nëpërmjet ekranit, ashtu si më shikonin miliona njerëz, nisa të kthjellohesha e t'i analizoja gjërat më mirë. E dija se, po ta mbaja mendjen të historia e tmerrshme që më tregoi Xheku, nuk do ta ruaja dot qetësinë. U shtriva në krevat e nisa të vrisja mendjen se ç'duhej të bëja kur të kthehej Xheku, çfarë do t'i thosha dhe si do të sillesha. Pak nga pak, sytë po më mbylleshin dhe sado që u përpoqa t'i mbaja hapur, më zuri gjumi. Kur u zgjova, ishte thujse errësirë dhe kuptova se kisha fjetur shumë. Zhurmat e jetës së natës që vinin nga rruga, më lanë të kuptoja se mbrëmja kish zbritur me kohë, ndaj u ngrita nga krevati dhe shkova te dera.

Nuk e di pse, ndoshta ngaqë isha ende e përgjumur, por ula instinktivisht dorezën. Kur pashë se u ul pa vështirësi dhe dera ishte e hapur, u trondita e m'u desh pak kohë që të lëvizja nga vendi. E hutuar, u kujtova se, në të vërtetë, nuk e kisha dëgjuar Xhekun ta mbyllte, thjesht

kisha hamendësuar se e kishte bërë, ndaj nuk kisha tentuar ta provoja. Ai as nuk kishte thënë se do të më mbyllte, por unë kisha dalë vetë në atë përfundim. U ndjeva si budallaqe dhe po më vinte turp nga vetja kur kujtoja se sa isha trembur, sa fort i kisha rënë derës, si kisha goditur murin dhe sidomos kur imagjinoja Xhekun që qeshte tek largohej.

Lot pikëllimi më rrodhën nga sytë. Përpëlitja gjithë inat qepallat, i kujtoja vetes se pasaportën dhe portofolin tim i kishte ai dhe isha sërish, në të gjitha kuptimet, e burgosur. Por të paktën mund të dilja nga dhoma.

Hapa derën ngadalë, e frikësuar se mos e gjeja Xhekun aty duke pritur të më vërsulej. Më pas, zgjata kokën të shihja në korridor. Kur e pashë se ishte bosh, u futa sërish në dhomë, mora këpucët dhe çantën nga rafti dhe dola. Ndërsa nxitoja drejt ashensorit, mendimi se Xheku mund të shfaqej sapo të hapej dera, më nxiti që të zbrisja nga shkallët. I zbrita dy e nga dy dhe ende nuk po e besoja që kisha humbur aq kohë duke menduar se isha e mbyllur. Kur zbrita në holl dhe pashë se ishte plot me njerëz, u çlirova. E kënaqur që makthit tim i erdhi fundi, mora frymë thellë për t'u qetësuar dhe nxitova drejt sportelit ku, disa orë më parë, ishim regjistruar bashkë me Xhekun.

- Mirëmbërëma, si mund t'ju ndihmoj? - më pyeti vajza e re prapa banakut dhe më buzëqeshi.

- Dua që t'i telefononi Ambasadës Angleze, - ia ktheva duke u munduar të flisja me qetësi. - Duhet të kthehem në Angli, por më ka humbur pasaporta dhe paratë.

- Oh, më vjen keq, - u përgjigj me keqardhje. - Mund të më thoni numrin e dhomës, ju lutem?

- Nuk e di, por dhoma është në kat të gjashtë dhe unë quhem Grejs Ejnxejll. Jam regjistruar këtë pasdite bashkë me tim shoq.

- Dhoma 601, - tha ajo me sytë mbërthyer pas ekranit të kompjuterit. - Ku e humbët pasaportën? Në aeroport?

- Jo, e kisha në hotel, - thashë dhe qesha me drojë. - Në fakt, nuk e kam humbur, e ka im shoq, edhe portofolin tim. Ai m'i mori dhe tani nuk mund të kthehem në Angli, - përfundova rrëfimin dhe i hodha një vështrim lutës. - Kam shumë nevojë për ndihmën tuaj.

- Ku është bashkëshorti juaj tani, zonja Ejnxejll?

- Nuk e kam idenë, - iu përgjigja. Doja t'i thosha se më kishte mbyllur në dhomë, por e mbajta gojën kur kujtova se kishte qenë thjesht

mendimi im. - Doli para disa orësh dhe mori me vete pasaportën dhe të gjitha paratë. Shikoni, mund t'i telefononi Ambasadës Angleze për mua, ju lutem?

- Prisni një minutë sa të flas me menaxherin, - tha dhe më dha një buzëqeshje inkurajuese, e më pas shkoi të fliste me një burrë që po rrinte pak më tej. Teksa i shpjegonte problemin, menaxheri pa nga unë. I buzëqesha lehtë, e vetëdijshme për pamjen e çrregullt dhe po qortoja veten që nuk i kisha ndërruar rrobat e zhubrosura me të cilat kisha udhëtuar. Teksa dëgjonte, tundte kokën dhe më buzëqeshte si për të më përkrahur. Më pas, ngriti telefonin dhe filloi të formonte numrin.

- Ndoshta dëshironi të uleni sa ta zgjidhim këtë problem, - më tha vajza e re duke m'u afuar.

- Jo, nuk ka problem. Ndoshta duhet të flas edhe vetë me ambasadën, - thashë. Kur vura re se burri e uli receptorin, i shkova pranë. - Çfarë thanë? - e pyeta.

- Gjithçka do të zgjidhet, zonja Ejnxe. Pse nuk uleni ndërkohë që prisni?

- Do të vijë ndokush nga ambasada?

- Mos ndoshta doni të uleni?

- Grejs? - dëgjova befas një zë dhe u ktheva. Xheku po vraponte drejt meje. - Çdo gjë është në rregull, Grejs. Jam këtu me ty, - tha dhe tmerri më pushtoi të tërën.

- Largohu nga unë, - bërtita dhe u ktheva nga vajza që po më vështronte e shqetësuar. - Më ndihmoni, ju lutem. Ky njeri është i rrezikshëm!

- Çdo gjë është në rregull, Grejs, - foli Xheku ngadalë dhe i buzëqeshi me sy të trishtuar menaxherit. - Faleminderit që më lajmëruat. Grejs, - vazhdoi sikur po i fliste një fëmije, - pse nuk ngjitemi në dhomë që të flesh pak? Do të ndihesh më mirë pasi të pushosh.

- Nuk dua të fle, dua të kthehem në Angli! - thashë dhe teksa shihja turmën e njerëzve që na kishin ngulur sytë gjithë kureshtje, e ula pak zërin. - Më jep pasaportën, portofolin dhe celularin, - vazhdova dhe zgjata dorën. - Tani.

Xheku psherëtiu.

- Pse sillesh gjithnjë kështu?

- Dua pasaportën, Xhek.

Ai psherëtiu sërish thellë.

- Ta dhashë pasaportën në aeroport, siç bëj gjithnjë dhe ti e fute në çantë, si zakonisht.

- Ti e di mirë që nuk është kështu, - thashë duke e vendosur çantën mbi banakun e sportelit dhe e hapa. - Shiko, - i thashë vajzës me zërin që më dridhej nga emocionet dhe nxora gjithë ç'kisha aty brenda. - Pasaporta nuk është këtu dhe as portofoli. Ai m'i mori... - befaz ndalova dhe ia ngula sytë pasaportës dhe portofolit që dolën e u hapërdanë. Pas tyre, doli çanta e tualeteve, krehri, një pako me peceta të lagura, një shishkë me ilaçe, që nuk e kisha parë kurrë më parë, dhe celulari im. - Ti i ke futur sërish këtu! - bërtita e acaruar. - Ke ardhur kur isha në gjumë dhe i ke futur! - Ndërkaq, iu ktheva menaxherit: - Ju betohem që nuk ishin këtu. Ai m'i mori dhe doli, duke më bërë të besoja se më kishte mbyllur në dhomë.

Menaxheri më shikonte me mëdyshje.

- Por ju e hapët vetë derën, - më tha.

- Po, por ai më bëri të mendoja se më kishte mbyllur! - Edhe pse ato fjalë dolën nga goja ime, e kuptova se sa pa kuptim tingëllonin.

- E di se çfarë ka ndodhur, - u hodh Xheku, mori shishkën me ilaçe dhe e tundi. - Ke harruar të pish ilaçet, apo jo?

- Unë nuk pi ilaçe dhe ato nuk janë të miat. Do t'i kesh futur ti aty! - bërtita.

- Mjaft, Grejs, - tha me inat. - Po bëhesh qesharake!

- Mund t'ju ndihmojmë me diçka? - pyeti menaxheri. - Ndoshta me një gotë ujë?

- Po. Mund t'i telefononi policisë! Ky njeri është një kriminel i rrezikshëm! - thashë dhe në holl pllakosi një qetësi e tmerrshme. - Është e vërtetë! - vazhdova ndërkohë që dëgjoja mërmërimat e njerëzve pas meje. - Ai ka vrarë të ëmën. Lajmëroni policinë, ju lutem!

- Pikërisht për këtë ju paralajmërova, - pëshpëriti Xheku duke shkëmbyer vështrime me menaxherin. - Nuk është hera e parë që ndodh, fatkeqësisht, - tha dhe më kapi te bërryli. - Eja të ikim, Grejs.

Nuk ia vura veshin, por vazhdova:

- Mund të lajmëroni policinë, ju lutem? - Vajza me të cilën po flisja pak më parë, më pa gjithë ankth. - Ju lutem! - iu përgjërova. - Po them të vërtetën!

- Dëgjo, Grejs, - tha Xheku i acaruar. - Nëse vërtet do që të lajmërosh policinë, vazhdo, por e mban mend se çfarë ndodhi herën e kaluar? Nuk mund të nisësim pa përfunduar hetimet për denoncimin tënd dhe kur kuptuan se çdo gjë kish qenë një fluskë sapuni, na kërcënuan se do të na padisnin për denoncim të rremë. Ishim në Amerikë atëherë. Nuk besoj se policia e këtushme do të tregohet aq e mirëkuptueshme.

- Ç'herë të kaluar po thua? - pyeta duke e vështruar ngulët.

- Nuk do t'ju këshilloja të përfshinist policinë, - ndërhyri menaxheri i shqetësuar. - Vetëm nëse keni një arsye të fortë, sigurisht.

- Kjo është një arsye shumë e fortë! Ky njeri është i rrezikshëm!

- Nëse zonja Ejnxejll dëshiron vërtet të ikë, mund të thërrasim një taksì që ta çojë deri në aeroport, - sugjeroi vajza e recepsionit e nervozuar.

Tejet e çliruar, i hodha një vështrim dhe i thashë:

- Po, po, ju lutem, bëjeni! - dhe fillova të fusja sërish në çantë gjërat e mia. - Ju lutem, telefononi urgjentisht një.

- Ke vërtet ndër mend ta bësh këtë? - më pyeti Xheku që dukej sikur po dorëzohej.

- Pa diskutim.

- Atëherë, nuk kam çfarë të bëj, - tha dhe iu kthye menaxherit. - Ju kërkoj të falur për gjithë këtë rrëmujë. Ndoshta ndonjë nga personeli mund ta shoqërojë lart time shoqe që të marrë valixhen.

- Sigurisht. Kiko, shoqëroje zonjën Ejnxejll në dhomë, ndërkohë që unë thërras një taksì.

- Faleminderit! - thashë mjaft mirënjohëse dhe teksa ndiqja pas Kikon drejt ashensorit, ndieja se këmbët po më dridheshin aq shumë, sa mezi po ecja. - Faleminderit shumë!

- Nuk ka përse, zonja Ejnxejll, - ma ktheu ajo me mirësjellje.

- E di që ju ndoshta mendoni se jam e çmendur, por ju siguroj se nuk është kështu, - thashë, pasi ndieja se i detyrohesha një shpjegim asaj vajze.

- Nuk ka problem, zonja Ejnxejll. Nuk është nevoja të shpjegoheni, - u përgjigj. Më pas, buzëqeshi dhe shtypi butonin e ashensorit.

- Ndoshta duhet të lajmëroni policinë, - i thashë. - Mund ta lajmëroni policinë pasi unë të nisem e t'i thoni se im shoq është një kriminel i rrezikshëm.

- Jam e sigurt se menaxheri ynë do të zgjidhë gjithçka.

Ashensori zbriti dhe unë hyra brenda pas saj. E dija se ajo nuk po më besonte që Xheku ishte i rrezikshëm, por nuk prishte punë, sepse, sapo të hipja në taksi, kisha ndër mend ta lajmëroja vetë policinë.

Kur mbërritëm në katin e gjashtë, e ndoqa pas në drejtim të dhomës. Nxora çelësin nga çanta, hapa derën dhe bëra pas, pasi më turbullonte ideja se duhej të hyja brenda. Nuk kisha pse shqetësohesha, sepse çdo gjë ishte siç e kisha lënë. Shkova te valixhja dhe nisa të kërkoja ca rroba të pastra.

- Nuk vonohem më shumë se një minutë, - thashë dhe hyra në tualet. - Sa të ndërrohem.

U ndërrova shpejt, freskova fytyrën dhe u veshja. I bëra rrobat top dhe po ndihesha më e freskët dhe mendërisht më e fortë. Nuk doja të vonohesha më tepër, ndaj hapa derën, por, para se të hidhja hapin jashtë, një dorë më shtyu brenda përsëri, ndërsa një dorë tjetër më mbërtheu gojën për të mbytur piskamat që mund të lëshoja.

- Të pëlqeu skenari që kisha përgatitur për ty? - pyeti Xheku fytyra e të cilit, atë çast, ishte ngjitur pas simes. - Mua më pëlqeu jashtëzakonisht. Madje më doli më mirë: me një gur, vrava dy zogj. Në sy të dhjetëra njerëzve, ti sapo dhe provën që shëndeti yt mendor është i lëkundur. Në këtë çast, menaxheri po mban shënime për sjelljen tënde, që ta ketë të dokumentuar. Shpresoj të kesh mësuar një gjë nga e gjithë kjo: unë do të jem gjithmonë një hap para teje, - tha dhe ndaloj një çast, sikur t'u linte kohë fjalëve të më depërtonin në kokë. - Dëgjo se çfarë do të bëjmë tani. Do ta heq dorën nga goja, por nëse pipëtin, do të të detyroj të pish aq shumë tableta, sa të ta marrin shpirtin në vend dhe vdekjen tënde do ta bëj të duket si vetëvrasje për arsye mendore. E nëse ndodh kështu, si kujdestari i vetëm i Milit, do ta mbaj patjetër premtimin që i bëmë. Do ta marr të jetojë në shtëpinë tonë të re e të dashur, vetëm se ti nuk do të jesh aty dhe kush do ta mbrojë pastaj? Isha i qartë? - më pyeti, kurse unë tunda kokën në heshtje. - Në rregull atëherë, - shtoi.

E hoqi dorën nga goja ime, më nxori nga tualeti dhe më shtyu mbi krevat.

- Tani më dëgjo me vëmendje. Sa herë që do të përpiqesh të ikësh, t'i biesh derës me grushte, të flasësh me dikë a të përpiqesh të largohesh, do ta paguajë Mili. Për shembull, për shkak të kësaj së sotmes, nuk do të shkojmë ta takojmë Milin kur të kthehem, ashtu siç ajo pret. Nëse

bën sërish nesër ndonjë budallallëk, nuk do të shkojmë as javën tjetër e kështu me radhë. Për të justifikuar mungesën, do të sajojmë sikur këtu në Tajlandë ke marrë një virus që të jep dhimbje stomaku dhe kështu do të vazhdojmë derisa të jetë e nevojshme. Pra, nëse do që ta shohësh Milin sërish, pa humbur më kohë, të sugjeroj të bësh si them unë.

Fillova të dridhesha jo vetëm nga kërcënimet, por ngaqë kuptova se e humba mundësinë për të mbledhur plaçkat e për t'u arratisur prej tij. E ç'më duhej valixhja! Duhej t'ia kisha mbathur pa të, por kur Xheku tha që ta merrja, m'u duk e arsyeshme që të ngjitesha në dhomë e të zbrisja me valixhe. Nëse nuk do t'i kishte kërkuar askujt që të më shoqëronte lart, atëherë do të dyshoja se pse po më dërgonte në dhomë. Nëse do ta kisha kuptuar më shpejt që dera nuk kishte qenë e mbyllur, nëse nuk do të kisha fjetur, ai nuk do t'ua kishte ndërruar vendin pasaportës sime, celularit dhe portofolit.

- Me siguri po pyet veten nëse gjërat do të kishin shkuar ndryshe, po të kishe vepruar në një mënyrë tjetër, apo jo? - pyeti i kënaqur. - Jo, gjërat do të kishin shkuar po njësoj. Sikur të zbrisje më herët në holl, sërish do të më jepej mundësia t'i nxirrja pasaportën, portofolin dhe celularin, vetëm se, kësaj radhe, pasi të dilje nga dhoma, do t'i fusja në valixhen tënde dhe do t'u thosha të gjithëve se nuk e mban mend ku i ke lënë. Besoj se e ke kuptuar që të kam vëzhguar gjatë gjithë kohës? Pastaj, do t'i thosha menaxherit që dikush të të shoqëronte këtu për t'i kërkuar. Unë të njoh, Grejs, e di se si do të reagosh dhe çfarë do të thuash. Madje e di se do të tentosh përsëri të ikësh, por do të jetë një budallallëk. Gjithsesi, në fund, do të dorëzohesh, sepse ashtu duhet.

- Kurrë, - thashë me dënësë. - Nuk do të dorëzohem kurrë.

- E po, do ta shohim. Shiko çfarë do të bëjmë tani. Do të biem të flemë dhe nesër do të zbresim të hamë mëngjesin poshtë. Kur të kalojmë te recepsioni, do të kërkoj falje për rrëmujën që bëre sonte dhe do të thuash se nuk do që të kthehesh në Angli. Pas mëngjesit, që do të më shohësh gjithë kohës me dashuri, do të të bëj disa foto të bukura jashtë hotelit, që t'ua tregojmë miqve tanë se sa e lumtur ke qenë këtu. E dashur, kur unë të dal për ca punë, ti do të marrësh rreze në ballkon, që, kur të kthehem në Angli, të kesh një ngjyrë të bukur, - tha dhe filloi të zgjidhte këpucët. - Pas gjithë kësaj kënaqësie, ndihem pak i lodhur.

- Nuk kam për të fjetur në një shtrat me ty!

- Atëherë, fli në dysHEME dhe mos e merr mundimin t'ia mbathësh. Nuk ke për të shkuar gjëkund, më beso.

Mora një kuvertë nga krevati, u ula përtokë dhe krejt e mpirë nga frika, u mbështolla me të. Instinkti më thoshte t'ia mbathja sapo të më jepej mundësia, kurse arsyeja më thoshte se do ta kisha më të lehtë të ikja prej tij e ta zhdukja njëherë e përgjithmonë nga jeta ime kur të mbërrija në Angli. Nëse tentoja sërish në Tajlandë dhe dështoja, nuk guxoja as ta mendoja se çfarë mund të më bënte. Ai mendonte se më njihte, mendonte se e dinte si do të veproja, parashikoi madje edhe se do të tentoja t'ia mbathja sërish. E vetmja gjë që mund të bëja, ishte që ta ngatërroja, ta bëja të mendonte se isha dorëzuar. Më shumë sesa të ikja prej tij, hëpërhë, prioriteti im ishte të kthehesha në Angli, te Mili.

E TASHMJA

Është e diel mëngjes dhe ne po udhëtojmë për në shkollën e Milit. Jam aq nervoze se pse na ka thirrur zonja Gudrih, saqë e harroj fare që Xheku nuk më solli asgjë për mëngjes para se të niseshim. Në fakt, nuk më ka sjellë për të ngrënë as një ditë më parë, që do të thotë se nuk kam futur gjë në gojë që të premtën në restorant. Nuk e kam idenë se pse ka vendosur të mos më sjellë ushqim; ndoshta ngaqë e ndava ëmbëlsirën me Esterin, gjë që mund ta ketë marrë për keq. Por ai e dinte mirë që nuk do ta haja dot pas gjithë atyre që tha për dhomën e Milit. Në botën e sëmurë që Xheku ka krijuar për mua, nuk më lejohen shumë gjëra, dhe një prej tyre është edhe të çoj dëm ushqimin.

Po ecim drejt zyrës së zonjës Gudrih dhe zemra sa nuk më del vendit, sidomos kur pranë nesh ulet edhe Xhanisa, tepër serioze në fytyrë. Nuk e kemi parë ende Milin dhe ma merr mendja se ajo nuk e di që unë dhe Xheku jemi aty. Jam shqetësuar më kot; na paskan thirrur për të na thënë se ka pasur probleme me gjumin, gjë që e acaronte gjatë ditës, ndaj mjeku i shkollës ka rekomanduar të pijë ndonjë qetësues para se të flejë.

- E keni fjalën për tableta gjumi? - pyes.

- Po, - përgjigjet zonja Gudrih. - Për ta ndihmuar sa herë që ka nevojë. Sigurisht me lejen tuaj.

- Unë nuk shoh ndonjë problem, po ti, e dashur? - më pyet Xheku dhe kthehet nga unë. - Sidomos nëse është për të mirën e Milit.

- Jo, jo, nëse mjeku mendon se ka nevojë për to, - them ngadalë. - Vetëm se nuk dua që të krijojë varësi nga ilaçet.

- Besoj se mjeku nuk ka rekomanduar asgjë të fortë, apo jo? - pyet Xheku.

- Aspak. Kjo tabletë mund të blihet kudo, - ia kthen zonja Gudrih, hap dosjen që ka mbi tavolinë, dhe nxjerr një copë letër e ia zgjat atij.

- Faleminderit. Do ta mbaj shënim, nëse nuk e keni problem.

- Në fakt, i dhashë një natën e kaluar, sepse ishte shumë e tensionuar, - shton Xhanisa ndërkohë që Xheku shkruan emrin e ilaçit në telefon. - Shpresoj që gjithçka të shkojë mirë.

- Po, sigurisht, - ia kthej tepër e sigurt. - Ju e keni me shkrim lejen time për të vepruar kur ta shihni të arsyeshme.

- Pyesim veten, - vazhdon zonja Gudrih, - se pse papritur ka probleme me gjumin, - dhe ndalon një çast. - Vutë re ndonjë shqetësim kur e vizituar javën e kaluar?

Xheku tund kokën në shenjë mohimi.

- Mua m'u duk si zakonisht.

- Edhe mua, ndonëse u mërzit pak që nuk shkuam të drekonim në hotel, - them. - Ai është vendi i saj i preferuar, ndërsa mua dhe Xhekut na pëlqen restoranti te liqeni. Por i kaloi shpejt.

Zonja Gudrih dhe Xhanisa shkëmbejnë një shikim.

- Mos ndoshta e gjithë kjo ka lidhje me faktin që nuk e ka parë ende shtëpinë? - pyet ajo.

- Nuk besoj, - përgjigjem unë aty për aty. - Domethënë, ajo e kupton se ne duam që ta shohë kur të ketë përfunduar dhe jo përgjysmë, të mbuluar me pluhur, gazeta e me shkallët vend e pavend. Të ka thënë gjë ty, i dashur?

- Jo, - pohon Xheku. - Por nëse është mërzitur, jam plotësisht dakord që të vijë ta shohë sapo të përfundojë dhoma e saj. Por ka rrezik të bjerë në dashuri me të dhe nuk do të dojë të ikë më prej andej, - shton duke qeshur.

- Keni të drejtë, - hidhet Xhanisa dhe tund kokën. - Duhej ta kisha menduar këtë.

- Ajo është shumë e lidhur me ju. Ndoshta duhet ta qetësoni duke e siguruar se do t'i ruani lidhjet, se do ta vizitoni edhe pasi të ketë ikur prej këtu, - vazhdoj unë. - Nëse ju dëshironi, sigurisht.

- Patjetër që do të vij! Milin e kam si motër të vogël.

- E po, nëse i thoni se do ta takoni edhe pasi të shpërngulet te ne, jam e sigurt se do të qetësohet.

Xheku buzëqesh dhe e di shumë mirë se çfarë po bëj.

- Nëse ju thotë gjë, çfarëdolloj gjëje që mund të jetë shqetësuese, pavarësisht sa e pakuptimtë mund të tingëllojë, ju lutem, na lajmëroni, - thotë ai. - Duam vetëm që ajo të jetë e lumtur.

- E po, unë i qëndroj mendimit se Mili është me fat që ju ka ju, - thotë zonja Gudrih.

- Në fakt, fatlumët jemi ne, - e korrigjon Xheku me modesti. - Jam burri më me fat në botë që kam Grejsin dhe Milin, - dhe ngrihet nga karrigia. - Tani bëjmë mirë që ta nxjerrim Milin për drekë. Ndoshta do të zhgënjehet që nuk do të shkojmë në hotel, por kam rezervuar në një restorant të ri. Thuhet se aty gatuajnë për mrekulli.

Tani nuk kam më asnjë shpresë. Nëse Xheku do të na çojë në një vend të ri, është e sigurt që e ka kontrolluar më parë atë.

- Ne shkojmë hotel sot? - pyet Mili gjithë shpresë kur shkojmë ta marrim.

- Është hapur një restorant i ri dhe kam qejf të të çoj atje, - ia kthen Xheku.

- Pëlqen më shumë hoteli, - thotë ajo dhe var buzët.

- Do të shkojmë një ditë tjetër. Eja, ikim!

Rugës për te makina, Mili rri e mërzhitur dhe në fytyrë i lexohet pakënaqësia që nuk mund të shkojmë në hotel. Sapo hipim në makinë, i kap dorën dhe ia shtrëngoj, shenjë kjo se duhet të ketë kujdes. Atë çast, ajo bëhet tërë sy e veshë.

Gjatë drekës, Xheku e pyet Milin pse nuk e zë gjumi natën dhe ajo i përgjigjet se nuk e lë të qetë gumëzhima e mushkonjave. Ai e pyet për kokrrën e gjumit që i ka dhënë Xhanisa një natë më parë dhe ajo thotë se ka fjetur shumë mirë, si qengj. Më pas, Xheku i thotë se i kemi dhënë lejë mjekut që t'ia japë ato sa herë të ketë nevojë. Nuk kalon shumë dhe Mili na pyet nëse e kemi marrë Molin dhe, atë çast, ndiej një shtrëngim në fyt, ashtu siç më ndodh zakonisht kur mendoj për atë qenushe. Xheku

ia kthen qetë-qetë se ndoshta e ka gjetur ndonjë vajzë e vogël, e cila e do shumë dhe nuk e di se qenushja ka ikur nga shtëpia, por i premtun se, sapo të vijë e të jetojë me ne, do ta çojë që ta zgjedhë vetë një këlysh. Asaj i qesh fytyra, kurse mua më vlon në shpirt dëshira që të rrëmbej një thikë nga tavolina e t'ia ngul në zemër. Për një çast, më duket sikur më lexon mendimet, sepse, befas, e mbështet dorën mbi timen dhe kamerierja që vjen të heqë pjatat, buzëqesh me këtë shfaqje dashurie.

Sapo mbarojmë së ngrëni ëmbëlsirën, Mili thotë se do të shkojë në tualet.

- Shko, atëherë, - ia kthen Xheku.

Mili shikon nga unë.

- Po ti Grejs, vjen?

- Po, duhet të shkoj edhe unë, - them dhe ngrihem menjëherë.

- E po, duhet të shkojmë të gjithë, - hidhet Xheku.

Ai ecën para dhe ne e ndjekim pas drejt tualetit që është pikërisht si e imagjinoja: një për femra dhe një për meshkuj, dy dyer pranë e pranë. Ai i femrave është i zënë, kështu që nuk na mbetet veç të presim për krahu Xhekut derisa të lirohet. Pas pak, del një zonjë dhe, befas, ai më mbërthen nga krahu, si për të më kujtuar se nuk duhet të them asnjë fjalë se im shoq është një psikopat.

Pasi Mili hyn në tualet, zonja kthehet nga ne e na buzëqesh. E di shumë mirë se ajo na shikon si një çift të mrekullueshëm e të dashuruar për krahu njëri-tjetrit, çka më kujton sërish se situata ime është e pashpresë. Ka filluar të më bezdisë fakti që të gjithë na pyesnin për jetën tonë të përsosur dhe, sa herë që jemi me miqtë, çuditë me budallallëkun e tyre. Si mund ta besojnë vallë se unë dhe Xheku nuk grindemi kurrë, që biem dakord për thujse gjithçka, që unë, një tridhjetedyvjeçare inteligjente e pa fëmijë, jam e kënaqur që rri gjithë ditën në shtëpi e luaj teatër?

Dëshiroj me gjithë shpirt që dikush të pyesë, të dyshojë. Mendja më shkon menjëherë tek Esteri dhe i them vetes nëse duhet të tregohem më e kujdesshme nga sa kam dëshirë të jem. Nëse Xheku dyshon për pyetjet e saj të vazhdueshme, do të mendojë se e kam nxitur unë e më pas nuk ka më rëndësi në jetoj a jo. Po të mos ishte për Milin, do ta kisha këmbyer me dëshirë këtë jetë të re me vdekjen. Por po të mos ishte ajo, unë nuk do të isha këtu ku jam, sepse, siç më ka thënë edhe Xheku, gjithçka bëhet për Milin dhe jo për mua.

E SHKUARA

Atë mëngjes të së nesërmes në Tajlandë, pasi zbulova se isha martuar me një përbindësh, nuk po ngutesha që ta zgjoja Xhekun, sepse e dija se, sapo të ngrihej, duhej të filloja të luaja teatër. Pothuajse gjithë natën e kalova duke u përgatitur mendërisht e duke i përsëritur vetes se, nëse mbërrija shëndoshë e mirë në Angli, duhej të hiqesha sikur isha një grua e brishtë dhe e frikësuar. Kjo e fundit nuk donte ndonjë mund të madh, sepse, në të vërtetë, unë isha shumë e frikësuar, por të sillesha si grua e brishtë, nuk do të ishte aspak e lehtë për një natyrë luftarake si unë. Gjithsesi, vetëm se Xheku kishte parashikuar që do të tentoja të ikja sërish pa u nisur ende nga Tajlanda, kisha vendosur të mos e bëja. Ai duhej të mendonte se isha dorëzuar.

Teksa e dëgjoja të gërhiste, kruspullosesha më shumë nën batanije dhe bëja sikur flija, me shpresën se do të fitoja pak më shumë kohë. Më pas, dëgjova që u ngrit nga shtrati dhe u afrua aty ku isha kruspullosur, pas murit. E ndieja që më kishte ngulur sytë, ndaj u ngjetha e tëra dhe zemra filloi të më rrihte aq fort, sa isha e sigurt se ai mund ta ndiente

frikën time ato çaste. Pas pak, u largua dhe i hapa sytë vetëm kur dëgjova të hapej dera e tualetit dhe ujin e dushit të rridhte.

- E dija që po shtireshe sikur po flije, - tha befas dhe unë bërtita kur e pashë pranë. - Hajde, ngrihu! Do t'u kërkojsh ndjesë të gjithëve sot në mëngjes, apo harrove?

U lava dhe u veshja nën vështrimin e tij, por nuk u shqetësova, sepse më erdhën ndër mend fjalët që më kishte thënë një natë më parë: se nuk e tërhiqja fare seksualisht.

- Bukuri, - tha dhe tundi kokën, sepse i pëlqeu fustani që zgjodha të vishja. - Tani saj o një buzëqeshje.

- Kur të zbresim poshtë, - mërmërita për të fituar kohë.

- Tani! - tha prerë. - Dua që të më shohësh sikur më dashuron.

U kapërdiva me vështirësi dhe u ktheva nga ai duke menduar se nuk mund ta bëja atë që po më kërkonte, por kur pashë se po më vështronte gjithë ëmbëlsi, u trullosa fare, sikur gjithë ç'kish ndodhur dyzet e tetë orët e fundit, kish qenë një ëndërr e keqe. Nuk munda ta fshihja mallin që ndjeva, ndaj, kur më buzëqeshi gjithë dashuri, nuk munda të mos ia ktheja edhe unë.

- Kështu po, - tha. - Mundohu ta ruash këtë pamje edhe kur të hamë mëngjes.

Aq shumë u trondita e u inatosa me veten, që e harrova aq shpejt se kush ishte ai, saqë, nga sikleti, më pushtoi një zjarrmi.

Xheku e vuri re këtë dhe qeshi.

- Mendoje kështu, Grejs: për sa kohë të dukem tërheqës, do ta kesh të lehtë të luash rolin e gruas së dashuruar.

Ca lot turpi më rrodhën nga sytë dhe u ktheva mënjane. E urreva pamjen e tij të jashtme që fshihnte djallin brenda tij. Nëse mund të më budallallepste mua, qoftë edhe për një sekondë, të më bënte t'i harroja ato që dija për të, si mund t'i bindja të tjerët që ishte një ujk me lëkurë deleje?

Morëm ashensorin për të zbritur në holl dhe kur kaluam para recepsionit, Xheku më shtyu drejt menaxherit e më hodhi krahun shpatullave teksa unë kërkoja falje për sjelljen e një nate më parë dhe i shpjegoja se, për shkak të ndërrimit të orarit, kisha harruar t'i pija ilaçet. E dija mirë se Kikoja po më shikonte me vëmendje nga prapa banakut dhe shpresoja se mos ndoshta ndonjë shqisë femërore do ta bënte të

kuptonte se sjellja ime e mbrëmjes së kaluar nuk ishte sjellja e një të çmendure. Ndoshta mund t'i kishte lindur ndonjë dyshim kur Xheku u shfaq papritur në derë teksa unë ndërrohesha, dhe i tha të ikte. Atë çast, pasi mbarova së recituari pjesën time, i hodha një vështrim Kikos, me shpresën se do ta kuptonte që po luaja rolin dhe do të njoftonte ambasadën. Por, njësoj si më parë, ajo nuk më pa në sy.

Menaxheri nuk i kushtoi rëndësi faljes sime dhe na shoqëroi jashtë në tarracë, duke na sugjeruar të uleshim në tavolinën ku binte dielli. Edhe pse nuk isha e uritur, hëngra me zor, pasi duhej të isha e fortë. Gjatë kohës që hanim, Xheku mbante gjallë bisedën duke më thënë me zë të lartë - që ta dëgjonin sa më mirë ata që kishim rreth e rrotull - se ç'do të bënim gjatë ditës. Ç'është e vërteta, nuk bëmë asgjë nga ato që tha. Pasi mbaruam mëngjes, më çoi përpara hotelit me pesë yje që kisha parë nga taksia një ditë më parë, dhe më bëri disa foto para hyrjes së tij. Që të dukesh e lumtur dhe të buzëqeshja, m'u desh të kujtoja disa çaste të gëzueshme që kisha kaluar me Milin. Pastaj, më ktheu sërish në dhomë.

- Dua t'i telefonoj Milit, - i thashë kur mbylli derën e dhomës. - Mund të ma japësh telefonin, të lutem?

Ai tundi kokën gjoja me keqardhje.

- Kam frikë se jo, - më tha.

- Por i premtova sime mëje se do t'i telefonoja, - këmbëngula. - Dua të di si është Mili.

- Kurse unë dua që prindërit e tu të mendojnë se po kënaqesh aq shumë me mua, saqë nuk të bie ndër mend për Milin.

- Xhek, të lutem, - thashë dhe e urreva tonin tim lutës, por isha e dëshpëruar dhe doja të dija si ishte Mili. Çuditërisht, ndjeva mall për të dëgjuar zërin e nënës. Kisha nevojë të dija se bota që njihja dikur, vazhdonte të ekzistonte.

- Jo.

- Të urrej! - i thashë duke skërmitur dhëmbët.

- Sigurisht që më urren, - ma ktheu ai. - Tani unë do të dal pak, ndërsa ti do të presësh këtu në ballkon e do të marrësh rreze, që të kesh një ngjyrë të bukur kur të kthehem. Kështu, merri gjithë ç'të duhen, sepse nuk do të hysh dot më në dhomë pasi unë të dal.

M'u desh pak kohë të kuptoja ato që po thoshte.

- Nuk besoj se e ke me gjithë mend të më mbyllësh në ballkon!

- Pikërisht kështu.
- Pse të mos qëndroj në dhomë?
- Sepse nuk të mbyll dot brenda.
- Po sikur të më shkohet në tualet? - e pyeta dhe e pashë gjithë ankth.
- Nuk do të shkosh dot, kështu që bën mirë të mbarosh punë tani.
- Sa do të vonohesh?
- Dy ose tri orë, ndoshta edhe katër. Nëse po mendon të kërkosh

ndihmë nga ballkoni, të paralajmëroj të mos e bësh. Unë do të jem vërdallë duke dëgjuar dhe vëzhguar. Po të paralajmëroj, Grejs: mos bëj ndonjë budallallëk.

Nga mënyra se si e tha, më shkuan ca të dridhura, por, kur doli, ishte e vështirë ta kontrolloja veten e të mos thërrisja me sa kisha në kokë për të kërkuar ndihmë. Përpiqesha të përfytyroja se çfarë do të ndodhte nëse do të bërtisja dhe mendova se, edhe sikur të më vinin në ndihmë, do të vinte edhe Xheku, i armatosur me një teori bindëse për sëmundjen time mendore. Edhe sikur dikush të besonte se po më mbante të burgosur dhe se ai ishte një vrasës, do të duheshin javë që të vërtetohej gjithçka.

Mund t'ua tregoja historinë që ai më kishte rrëfyer dhe autoritetet mund ta gjenin çështjen e para shumë viteve, të një babai që kishte qëlluar për vdekje të shoqen, e do të shikonin se çdo gjë përputhej me versionin tim; kështu, do të gjenin edhe të atin e Xhekut. Por edhe pse i ati kishte thënë se krimin e kreu i biri, vështirë se mund të provohet gjë tani që kishin kaluar tridhjetë vjet; le që ai edhe mund të kishte vdekur. Gjithsesi, nuk isha e sigurt nëse ajo histori ishte e vërtetë. Edhe pse dukej bindëse, Xheku mund të kishte sajuar gjithçka për të më frikësuar.

Ballkoni ku do të kaloja disa orë, ndodhej në pjesën e pasme të hotelit dhe shikonte nga tarraca. Po të hidhja vështtrimin poshtë, mund të shihja se si njerëzit vinin përreth pishinës, notonin ose bënë banjë dielli. Kur mendova se Xheku mund të ishte diku vërdallë e po më vëzhgonte, u largova nga paraku. Ballkoni kishte dy karrige të drunjtë portative aspak të rehatshme dhe nëse rrije gjatë në to, të mbeteshin shenja nëpër trup. Gjithashtu, aty ndodhej edhe një tavolinë, por asnjë shezlong ku mund të rrija më rehat. Për fat të mirë, më kishte shkuar mendja të merrja peshqirin e plazhit, ndaj e hapa sipër njëres prej karrigeve. Xheku më la kohë sa të merrja rrobat e banjës, kremin kundër diellit dhe syzet, por nuk më shkoi mendja të merrja një nga librat e shumtë që kisha me vete.

Nejse, kjo nuk kishte shumë rëndësi, sepse, sado tërheqëse të ishte historia, nuk do të përqendroheshja dot. Vetëm pas disa minutash në ballkon po ndiheshja si një luan i mbyllur në kafaz, gjë që ma shtonte edhe më shumë dëshirën të ikja. Isha shumë e kënaqur që dhoma ngjitur ishte bosh, sepse tundimi për të kërkuar ndihmë nga ballkoni, ishte tepër i madh.

Java që pasoi, ishte një torturë.

Ndonjëherë, Xheku më zbriste për të ngrënë mëngjes e ndonjëherë jo. Nga mënyra se si e trajtonte menaxheri, dukej qartë që ishte vizitor i rregullt i atij hoteli. Nëse zbrisnim për të ngrënë mëngjes, menjëherë më pas më mbyllte në ballkon e më linte aty derisa kthehej dhe vetëm atëherë më lejonte të hyja në dhomë që të përdorja tualetin e të haja atë që më kishte sjellë për drekë. Pastaj, pa kaluar një orë, më nxirrte sërish me forcë në ballkon dhe zhdukej deri në mbrëmje.

Edhe pse ishte e tmerrshme, kishte disa gjëra që më ngushëllonin: në disa pjesë të ballkonit, nuk zinte dielli dhe, fatmirësisht, Xheku më kishte dhënë edhe shishe me ujë, megjithëse duhej të bëja kujdes me sasinë. Nuk më linte në ballkon më shumë se katër orë për çdo herë që dilte, por orët kalonin jashtëzakonisht ngadalë. Kur vetmia, mërzia, frika, dëshpërimi më pushtonin të tërën, mbyllja sytë dhe mendoja për Milin.

Edhe pse kisha shumë dëshirë të dilja nga ballkoni, kur Xheku vendoste të më nxirrte jashtë, jo sepse i vinte keq për mua, por sepse donte të më bënte ndonjë foto, stresoheshja aq shumë, sa që ndonjëherë lumturoheshja kur më kthente sërish në dhomë. Një mbrëmje, më çoi për darkë në një restorant të mrekullueshëm dhe më bëri një sërë fotosh teksa haja. Një pasdite, morëm një taksì dhe katër ditë shëtitje i bëmë në vetëm katër orë, gjatë të cilave më bëri shumë foto, për të treguar se sa bukur ia kisha kaluar.

Një pasdite tjetër, më çoi në atë që duhej të ishte hoteli më i bukur i Bangkokut, ku, si për mrekulli, ai kishte leje hyrjeje në plazhin privat. Pasi më detyroi të ndërroja rrobat e banjës njëra pas tjetrës, që të dukej sikur fotot ishin bërë në ditë të ndryshme, pyesja veten nëse i kalonte këtu orët kur mua më mbyllte në ballkon. Megjithëse shpresoja shumë që personelit të hotelit t'i shkonte mendja se pse më shihnin aq rrallë, kur Xheku më zbriti poshtë për të ngrënë mëngjes dhe ata më pyetën nëse ndiheshja më mirë, kuptova se ai u kishte thënë që po qëndroja në dhomë, pasi më dhembte stomaku.

Ato çaste normale që kalonim në publik, ku Xheku shndërrohej në njeriun me të cilin kisha rënë në dashuri, më mbushnin me shpresë dhe kjo ishte gjëja më e tmerrshme që përjetoja. Ndonjëherë - kur hanim një vakt, për shembull - kur ai luante rolin e burrit të dashur e të kujdesshëm, harroja se kush ishte në të vërtetë. Ndoshta po të mos sillej aq mirë jashtë, do ta kisha më të lehtë ta mbaja mend, por, edhe kur më kujtohej, ishte e vështirë të bëje lidhjen mes burrit në cepin tjetër të tavolinës, që dukej aq i dashuruar, me atë që më mbante të burgosur, sa ndonjëherë më dukej se gjithçka ishte pjellë e fantazisë sime.

Rikthimi në realitet ishte dyfish i dhimbshëm; përveç zhgënjimit, më vinte turp nga vetja, sepse ende më marroste pamja e tij, ndaj duhej të gjeja një mënyrë për t'ia mbathur ose dikë që të më ndihmonte. Nëse do ta vinte re këtë gjë, ai do të më shihte gjithë kënaqësi e do të më thoshte të vazhdoja. "Shko! Shko e tregojua atyre ose atij burrit atje që po të mbaj të burgosur, që jam monstër, vrasës, por fillimisht hidhi njëherë sytë vërdallë. Shiko këtë restorant të bukur ku të kam sjellë dhe mendohu. Mendo për ushqimin e shijshëm që po ha dhe verën e mrekullueshme që po pi. Të duket vetja e burgosur? Po unë dukem si monstër, si vrasës? Nuk ma merr mendja. Vazhdo, nëse do. Kam qejf të argëtohem." Kështu, duhej të gëlltisja lotët dhe të shpresoja se, kur të kthehesha në Angli, çdo gjë do të ishte më e lehtë.

Në fillim të javës së dytë në Tajlandë, ndihesha aq keq, saqë e kisha shumë të vështirë t'i bëja ballë dëshirës për t'ia mbathur. Jo vetëm që nuk doja t'i kaloja në ballkon gjashtë ditët që më kishin mbetur, por kisha filluar të kuptoja gjendjen e pashpresë ku ndodhesha. Nuk isha më e sigurt nëse do ta kisha aq të lehtë sa e mendoja në fillim që të shpëtoja prej Xhekut kur të ktheheshim në Angli. Reputacioni i tij si avokat i zoti m'i vështirësonte edhe më shumë gjërat. Kur mendoja që t'i tregoja dikujt se ç'njeri ishte ai në të vërtetë, kisha filluar të besoja se më shumë mund të më mbronte Ambasada Angleze në Tajlandë, sesa policia angleze kur të ktheheshim.

Por kishte edhe diçka tjetër. Gjatë tri ditëve të para, Xheku më mbyllte në ballkon dhe më lejonte të hyja në dhomë vetëm në mbrëmje. Më pas, dilte nga dhoma duke më paralajmëruar se, nëse tentoja t'ia mbathja, do ta merrte vesh menjëherë. Të dije që dera ishte e hapur e të mos largoheshe dot, ishte një torturë e vërtetë, por me gjithë forcat,

duhej ta përmbaja veten e të mos arratisesha prej aty. Fati deshi të mos ndodhte ashtu. Mbrëmjen e parë, u kthye në dhomë pas njëzet minutash, kurse të dytën pas një ore. Natën e tretë, nuk u kthye derisa ora shkoi njëmbëdhjetë dhe kështu kuptova se, çdo ditë, më linte gjithmonë e më shumë kohë vetëm. Mendimi se aq kohë do të më mjaftonte për të shkuar në Ambasadën Angleze, më nxiste që të mendoja seriozisht të arratisesha.

Nuk mund t'i varja shpresat te stafi i hotelit, por dhe pa ndihmë nuk mund t'ia dilja. Meqë dhoma ngjitur kishte pasur njerëz gjatë gjithë fundjavës, më shkoi mendja të kërkoja ndihmë tek ata. Nuk e dija as nga ishin, sepse zërat që depërtonin përmes mureve, ishin të mbytur, por nisur nga muzika që dëgjonin, ma merrte mendja se ishin çift i ri. Edhe pse gjatë ditës nuk i dëgjoja të ishin aty vërdallë - sepse askush nuk vjen në Tajlandë dhe të qëndrojnë në hotel, vetëm nëse është ndonjë i burgosur si puna ime - do të vinte një rast kur në mos njëri, tjetri do të dilte të pinte ndonjë cigare në ballkon. Atë çast, mendova se në ballkon ishte burri, sepse, me aq sa mund të shihja nëpërmjet hapësirës, më dukej silueta e një mashkulli. Përveç kësaj, herë-herë, e kisha dëgjuar t'i thoshte diçka së shoqes në spanjisht a portugalisht. Kisha vënë re se një pjesë të mirë të mbrëmjeve i kalonin në dhomë, ndaj ma merrte mendja se ishin në muaj mjalti. Në ato mbrëmje, ndërsa tingujt e muzikës së ngrohtë depërtonin nëpërmjet mureve, më mbusheshin sytë me lot kur mendoja se kështu mund të kishte qenë edhe muaji im i mjaltit.

Kur mbrëmjen e katërt Xheku nuk u kthye deri në mesnatë, e dija se i kisha rënë në të: ai po më mësonte të rrija vetëm, duke u siguruar se nuk do të tentoja të largohesha. Nuk kisha as idenë më të vogël se ku shkonte, por meqë ishte gjithnjë në humor kur kthehej, mendoja se shkonte në ndonjë shtëpi publike. Gjatë orëve të gjata që kaloja në ballkon, ku nuk kisha tjetër që të më bënte shoqëri veç mendimeve të mia, kisha menduar se ai mund të ishte homoseksual dhe kishte ardhur në Tajlandë të kënaqej me diçka që nuk guxonte ta bënte në vendin e tij, pasi mund t'i bënin shantazh. E dija se hipotezës sime i mungonte diçka, sepse nuk ishte fundi i botës nëse ishte homoseksual, por nuk isha e sigurt nëse kjo ishte e vërtetë.

Mbrëmjen e pestë, kur ai nuk u kthye deri në orën dy të mëngjesit, fillova t'i peshoja mirë mundësitë që kisha. Në Angli, do të ktheheshim pas pesë ditësh, edhe pse nuk isha shumë e sigurt për këtë, se kushedi,

Xhekut mund t'i shkonte ndër mend ta shtynte kthimin tonë. Atë mëngjes, vazhdoja të isha shumë e mërzhitur që nuk mund t'i telefonoja Milit, ndaj e pyeta Xhekun nëse mund të shkonim ta shihnim sapo të ktheheshim. Përgjigjja e tij se po e shijonte aq shumë muajin e mjalitit, saqë po mendonte të qëndronim edhe disa ditë të tjera, bëri që ca lot të heshtur të më binin faqeve. Mendova se ishte ndonjë nga lojërat e tij dhe po përpiquej të më shqetësonte, por, gjithsesi, u ndjeva aq fatkeqe, saqë shumicën e ditëve që më kishin mbetur, i kalova duke qarë.

Kur ra mbrëmja, e ndava mendjen që do të ikja prej tij. Po të mos isha e sigurt se fqinjët tanë ishin spanjollë dhe jo portugezë, nuk do ta merrja mundimin. Gjatë udhëtimeve në Argjentinë, kisha mësuar të komunikoj pak dhe isha e bindur se do të më kuptonin kur t'u thosha se kisha nevojë për ndihmë. Fakti që ishte një çift, pra, mund të flisja me një femër, më nxiste edhe më shumë. Gjithsesi, besoja se tashmë ata e kishin kuptuar që ndodhesha në telashe, sepse, atë pasdite, kur burri doli të pinte një cigare në ballkon, e thirri të shoqen mjaft i shqetësuar dhe i tha se kish dëgjuar dikë që qante. E trembur se mos Xheku po i shikonte që poshtë teksa ata orvateshin të shihnin përtej ballkonit, i mbyta dënesat dhe ndenja pa lëvizur, që të mendonin se kisha hyrë në dhomë. Shpresoja shumë që të më besonin, meqë më kishin dëgjuar duke qarë.

Pasi Xheku doli, prita edhe tri orë që të hidhja hapin e parë. Ai doli në orën njëmbëdhjetë, por e dija se çifti ishte ende zgjuar, sepse i dëgjoja tek lëviznin nëpër dhomë. E ndërjegjegjshme për atë që kishte ndodhur herën e parë, kërkova çantën dhe portofolin nëpër dhomë, sepse doja të sigurohesha që nuk ishin aty. Kur nuk i gjeta, iu afrova derës dhe e hapa ngadalë, duke u lutur që të mos përballesha me Xhekun që kthehej në dhomë. Nuk doja, por mendimi se ai mund të shfaqej papritur, më bëri të trokisja në derën e çiftit spanjoll, më fort nga sa e kisha menduar. Dëgjova burrin që pëshpëriti diçka, ndoshta i mërzhitur që po e shqetësonin aq vonë.

- Kush është? - pyeti ai spanjisht pas derës së mbyllur.

- Jam fqinja juaj. Mund të më ndihmoni, ju lutem? - u përgjigja në gjuhën e tij.

- Çfarë po ndodh? - pyeti ai.

- Mund ta hapni derën, ju lutem? - dhe befás, zhurma e pangatërrueshme e ashensorit që po ndalte në katin tonë, më bëri të

trokisja sërish. - Nxitoni! - thirra dhe zemra sa nuk po më dilte vendit. - Ju lutem, nxitoni! - thashë dhe sapo dëgjova çelësin në bravë dhe zhurmën e ashensorit që po hapej, hyra rrëmbimthi në dhomë. - Faleminderit, faleminderit! - mërmërita. - Unë... - dhe fjalët më ngecën në grykë kur e gjeta veten përballë Xhekut.

- Në fakt, kam disa net që të pres, - më tha duke qeshur kur pa sa u trondita. - Fillova të mendoja se isha gabuar në lidhje me ty, se ndoshta ua kishe vënë veshin paralajmërimeve të mia dhe nuk do të tentoje t'ia mbathje. Sigurisht që për ty do të kishte qenë më mirë të mos e bëje, por unë do të isha argëtuar më pak. Duhet ta pranoj se do të isha zhgënjyer shumë, nëse gjithë puna do të më kishte shkuar dëm.

Krejt e pafuqishme, u ula në dysHEME dhe trupi më fërgëllloi kur ai u ul pranë meje.

- Prit ta gjej, - tha me zë të butë. - Mendove se këtu ishte një çift spanjoll, apo jo? Në fakt, isha vetëm unë. Po ta mendosh mirë, gruaja nuk ka kthyer kurrë përgjigje, sepse zëri që dëgjoje, vinte nga radioja. Edhe në ballkon, nuk e ke parë asnjëherë, megjithatë ke menduar se ajo ekzistonte. Sigurisht që ti nuk e dije se unë pija duhan, nuk para e kam zakon, ashtu siç nuk e dije as që flas spanjisht. - Ai heshti një çast dhe më pas vazhdoi: - Madje, të thashë se do të tregoheshe budallaqe, po të përpiqeshe t'ia mbathje pa ikur ende nga Tajlanda, - dhe vazhdoi të fliste duke e ulur zërin, derisa filloi të pëshpëriste. - Po tani që e bërë, çfarë mendon se do të bëj me ty?

- Bëj çfarë të duash, - i thashë duke dënesur. - Nuk më intereson më asgjë.

- Fjalë të guximshme këto, por nuk besoj se i thua me gjithë mend. Për shembull, jam i sigurt se do të ndryshosh qëndrim, nëse unë vendos të të vras, sepse kjo do të thotë që nuk do ta shohësh më Milin.

- Por ti nuk do të më vrasësh, - thashë më e sigurt nga sa isha.

- Ke të drejtë; ende jo. Pikësëpari, dhe më e rëndësishmja, më duhesh që të bësh për Milin ato që ajo nuk i bën dot vetë, - tha, u ngrit dhe më pa me gjakftohtësi. - Fatkeqësisht, këtu nuk të dënoj dot, sepse nuk kam nga çfarë të të privoj tjetër. Meqenëse je përpjekur dy herë t'ia mbathësh, nuk do të shkojmë ta takojmë Milin as fundjavën e parë e as të dytën pasi të kthehemi në Angli.

- Nuk mund ta bësh këtë! - bërtita.

- Sigurisht që mundem dhe, mbi të gjitha, të paralajmërova që do ta bëja, - tha dhe më tërhoqi duke më ngritur në këmbë. - Hajde, ikim, - dhe hapi derën e më shtyu në korridor. - Ia vlejti të paguaja edhe një dhomë tjetër, - vazhdoi dhe tërhoqi derën pas vetes. - Duke parë gjendjen tënde mendore, zoti Ho, menaxheri, e kuptoi menjëherë se pse më duhej një dhomë më vete. Si ndihesh tani që e di se kam qenë duke të vëzhguar gjatë gjithë kohës?

- Jo aq mirë sa ditën kur do të të shoh pas hekurave! - ulërita.

- Kjo nuk ka për të ndodhur kurrë, Grejs, - ma ktheu dhe më rrsi sërish në dhomën tonë. - Dhe a e di pse? Sepse unë jam i pafajshëm.

Ai ishte çasti më poshtërues gjatë gjithë kohës që kaluam në Tajlandë. Nuk ishte çështja se dështova, por rashë sërish në grackën që Xheku kishte ngritur me aq kujdes për mua. Përpiqesha të kuptoja se përse i kishte shkuar mendja të sajonte një situatë të atillë, ndërkohë që nuk isha përpjekur të ikja. Ndoshta ishte mërzhitur nga mosveprimi im ose ndoshta pas kësaj fshihej diçka më e rëndë: meqë nuk më lëndonte dot fizikisht, kënaqej duke më lënduar psikologjikisht. Më fuste të dridhurat mendimi se burgimin tim do ta kthente në një lojë psikologjike. Edhe sikur në të ardhmen të më paraqitej rastësisht ndonjë mundësi për t'ia mbathur, gjithnjë do të më përndiqte frika se e kishte kurdisur ai. Atë çast, kuptova se, nëse nuk largohesha prej tij para se të mbërrinim në Angli, madje edhe para se të dilnim nga aeroporti, do të ishte shumë e vështirë, gati e pamundur, ta bëja kur të ktheheshim në shtëpi.

Nuk doja t'i humbisja shpresat, ndaj vrisja mendjen se çfarë mund të bëja në avion apo kur të mbërrinim në aeroport. Nëse pasi të zbrisnim do t'i thosha ndonjëres prej stjuardesave që Xheku më mbante të burgosur, a do ta ruaja dot qetësinë kur ai t'u thoshte se kisha halucinacione? Po sikur ta merrte me vete raportin e menaxherit të hotelit për të vërtetuar fjalët e tij? Çfarë do të bëja atëherë? Nëse e ruaja qetësinë kur t'u thosha se ai kishte si qëllim të na lëndonte, mua dhe motrën time, a do t'i bindja dot të bënin verifikimet e duhura për të gjatë kohës që do të ishim në avion? Nëse e bënin, a do të gjenin të dhëna që të vërtetonin se ai ishte një mashtrues apo thjesht do të konstatonin se Xhek Ejnshëlli ishte një avokat i suksesshëm që përkrahte gratë e dhunuara? As që e kisha idenë se si do të shkonte ajo punë, por isha e vendosur që t'i bindja të tjerët të paktën të më dëgjonin dhe po aq e bindur që, nëse askush nuk do të më

dëgjonte, në aeroport do të bëja një gjullurdi aq të madhe, sa të më çonin në ndonjë spital apo rajon policie.

Pak pasi u nisëm për në Angli, nuk isha në gjendje të mendoja asgjë, sepse më zuri menjëherë gjumi dhe të nesërmen në mëngjes, kur avioni u ul, isha aq e pafuqishme, sa që sollën një karrocë me rrota që të zbrisja. Mezi flisja dhe nuk shqiptoja dot asnjë fjalë si duhej. Edhe pse nuk mund ta kuptoja se ç'po i thoshte Xheku mjekut që erdhi të më kontrollonte, sepse ndihesha shumë e turbullt, pashë që në dorë mbante një shishkë me ilaçe. Kur kuptova se po më ikte edhe një mundësi tjetër për t'ia mbathur prej tij, teksa po na shoqëronin te sporteli i kontrollit të pasaportave, bëra një përpjekje të guximshme për të kërkuar ndihmë, por gjithë ç'nxora nga goja, ishin ca tinguj të pakuptueshëm.

Kur mbërritëm te makina, Xheku më lidhi me rripin e sigurimit, kurse unë u përplasa pas derës, sepse isha e pafuqishme të ruaja ekuilibrin. Kur u përmenda, ai po më detyronte të pija një kafe të fortë, të cilën e kishte marrë nga makineta në pikën e karburantit. Ajo sikur më kthjelloi pak, por vazhdoja të ndihesha e turbullt dhe e çorientuar.

- Ku jemi? - mezi arrita të shqiptoja dhe lëviza në ndenjësë, që të ulesha më mirë.

- Afër shtëpisë, - ma ktheu me një zë të gëzueshëm, që më futi frikën.

Hipi sërish në makinë dhe gjatë asaj copë rruge, mundohesha të kuptoja se ku ndodheshim, por nuk njihja asnjë prej emrave të vendeve që shihja nëpër tabela. Pas rreth gjysmë ore, mori kthesën në një rruginë.

- Ja ku jemi, e dashur grua, - tha duke ulur shpejtësinë e makinës. - Shpresoj të të pëlqejë.

Sakaq, ndaluam para dy portave prej hekuri, të mëdha e të zeza. Pak më tej, përgjatë murit, ishte edhe një derë e vogël prej hekuri, me zile. Ai nxori nga xhepi një pult, shtypi një buton dhe portat e mëdha filluan të hapeshin.

- Kjo është shtëpia që të premtova se do të të bëja dhuratë për martesë, - më tha. - Si të duket?

Fillimisht, mendova se çfarëdo që më kishte dhënë të pija, po më shkaktonte halucinacione, por më pas, kuptova se gjendesha vërtet para shtëpisë që kishim vizatuar bashkë në një copë letër në barin e hotelit "Connaught": shtëpia që ai premtoi se do të gjente për mua, madje edhe me dritaren e rrumbullakët nën çati.

- E shoh se mbete pa fjalë, - tha duke qeshur dhe drejtoi makinën për nga portat prej hekuri.

Kur iu afruam derës kryesore, doli nga makina dhe u afrua të më hapte derën. Më vendosi dorën poshtë krahut dhe më tërhoqi pa teklif nga ndenjësja, duke më zvarritur drejt verandës. Hapi derën kryesore dhe më shtyu në holl, duke e përplasur atë pas vetes.

- Mirë se erdhe! - tha gjithë qesëndi. - Shpresoj të të pëlqejë këtu.

Holli ishte shumë i bukur, me tavan të lartë e shkallë madhështore. Dyert në të djathtë ishin të mbyllura.

- Besoj se tani do që të të tregoj shtëpinë, - shtoi më pas. - Por a nuk do të shohësh Molin në fillim?

Ia ngula sytë e habitur.

- Molin?!

- Po, Molin. Mos më thuaj që e ke harruar.

- Ku është? - e pyeta e tronditur që nuk e kisha menduar as edhe një herë të vetme që kur kishim shkuar në Tajlandë. - Ku është Moli?

- Në depo, - ma ktheu, hapi derën në të djathtë të shkallëve dhe ndezi dritën. - Këtu poshtë, - vazhdoi.

Ndërkohë që ecja pas tij, njoha pllakat që kisha parë në foton që më kishte treguar, ku Moli ishte në koshin e saj. U afrua pranë një dere dhe në prag të saj, ndaloi.

- Është këtu. Por para se të hysh ta shohësh, bën mirë të marrësh një nga këto, - tha dhe mori një rrotull me qese mbeturinash nga një raft aty pranë. Shkëputi një qese prej saj dhe ma zgjati mua. - Besoj se do të të duhet.

E TASHMJA

Edhe pse më duket se ditët ecin ngadalë, prapë çuditë si vjen kaq shpejt e diela. Në ditë si kjo e sotmja, ndihem e brengosur, sepse nuk do të shkojmë ta takojmë Milin. Edhe pse asnjëherë nuk e di me siguri, këtë radhë jam e bindur se Xheku nuk do të më çojë, pasi kemi qenë dy të diela radhazi. Gjithsesi, ai mund të ma bëjë surprizë, kështu që, sido që të vijë puna, kam bërë dush, madje kam tharë edhe flokët me peshqirin e vogël që më ka dhënë. Kompletet e peshqirëve dhe tharësja e flokëve janë luks që i përkasin një kohe të largët, ashtu si edhe oraret në parukeri. Edhe pse në dimër bëhet edhe më e vështirë, nuk është fundi i botës. Flokët e mi, të privuar nga ngrohtësia e tharësës dhe gërshërët, janë zgjatur e janë gjithë shkëlqim dhe mund t'i mbaj fare mirë lidhur, që të mos më bezdisnin.

Por nuk ka qenë gjithnjë kaq e vështirë. Kur mbërritëm fillimisht në shtëpi, kisha një dhomë shumë më të këndshme, me gjithfarë sendesh për të mbushur ditën, të cilat Xheku m'i mori që të mos i përdorja për t'ia mbathur. Të parin më mori çajnikun, pastaj radion dhe më vonë edhe

librat. Kur nuk kisha me çfarë të merresha, i kaloja ditët duke luajtur me rrobat, duke kombinuar veshje të ndryshme pa ndonjë qëllim të caktuar. Pas një tentative tjetër të dështuar për të ikur, Xheku më hoqi nga ajo dhomë e më solli te kjo që është ngjitur me të parën, por që nuk ka asgjë përveç krevatit. Ai madje i vuri kangjella të tjera dritares. Meqë nuk kisha më gardërobë, isha e detyruar të vishja çfarë më sillte ai në mëngjes, por edhe këtë të drejtë e humba pas ca kohësh dhe tani duhet të rri ditë e natë me pizhame, me përjashtim të rasteve kur dalim. Edhe pse më sjell rroba të pastra tri herë në javë, nuk ka gjë më të mërzitshme se të veshësh ditë pas dite të njëjtat veshje, sidomos kur janë të gjitha njësoj: të zeza dhe pa asnjë shenjë dalluese nga njëra-tjetra. Një herë, jo shumë kohë më parë, kur i kërkova të më sillte një fustan, ai më solli një perde që e kisha pasur në apartamentin tim dhe më tha ta bëja vetë një të tillë. Iu duk vetja shakatar, sepse e dinte që nuk kisha as gërshërë, as gjilpërë dhe as pe, por, kur të nesërmen më pa që e kisha mbështjellë rreth vetes si shall plazhi, i mërzitur nga zotësia ime, ma mori sërish. Prandaj u tall me mua kur po fliste me Esterin e i tha se i qepja vetë rrobat.

I pëlqen të më vërë në siklet për të parë se si do të përballem me tema që i hap si gjoja rastësisht dhe shpreson shumë që ta dreqos, që të më ndëshkojë. Tashmë ia kam marrë dorën e i shkoj pas fijos. Dua që Esteri dhe të tjerët ta hapin prapë bisedën e një kursi rrobaqepësie, sepse, në këtë rast, Xhekut do t'i duhet të më nxjerrë vetë nga situata. Ndoshta nga inati do të më thyejë ndonjë krah ose do të m'i sakatojë gishtat te dera, por, edhe pse ka raste kur mendoj se ia ka qejfi, deri më tani nuk më ka lënduar fizikisht.

Diku nga pasditja, dëgjoj zilen e derës, kërcej vrik nga krevati dhe mbështes veshin te dera e dhomës. Për herë të parë pas kaq kohësh, përjetoj një grimë gëzimi, pasi askush nuk vjen papritur. Pres të dëgjoj Xhekun që të shkojë e të shohë kush është ose të pyesë se çfarë duan, por kur nuk pipëtin as miza, kuptoj se ai po hiqet sikur në shtëpi nuk ka njeri. Për fatin e tij të keq, makina e parkuar para shtëpisë duket që nga porta prej hekuri. Kur personi i bie sërish, dhe këtë herë më me padurim, mendja më shkon menjëherë tek Esteri.

Kohët e fundit, kam menduar shumë për të, më tepër për mënyrën se si e përsëriti dy herë numrin e celularit të saj në restorant javën e shkuar. Sa më shumë që e sjell ndër mend, aq më shumë bindem se ajo e kuptoi

që kisha nevojë ta dëgjoja edhe një herë. Ndonjëherë, mendoj se, nëse do të më jepet mundësia t'i kërkoj ndihmë dikujt, do t'i telefonoj Esterit dhe jo Dianës, edhe pse e kam njohur më parë. Nuk më ka mbetur asnjë shoqe, madje jam larguar edhe me Ketin e Emilinë, të cilat kisha menduar se do t'i kisha gjithnjë pranë. Por imejlet e mia të rralla e të shkurtra, të diktura nga Xheku, në të cilat gënjej për martesën time të lumtur dhe u them se jam shumë e zënë për t'u takuar me to, janë një mënyrë e sigurt për të më larguar sa më shumë prej tyre. Madje këtë vit, nuk më uruan as për ditëlindje.

Tani që ka hequr qafe gjithë njerëzit e mi, më lejon ndonjëherë t'u kthej përgjigje imejleve që më drejtohen sidomos mua, për shembull atyre të prindërve të mi apo të Dianës. Mund t'u përgjigjet edhe vetë, por e bën që çdo gjë të tingëllojë sa më e vërtetë, kurse unë nuk e di se si mund t'i bëj të duken të tilla kur më rri si çekan mbi kokë kur shkruaj. Në këto raste, më zbret në studion e tij dhe unë mezi pres, sepse, me telefonin dhe kompjuterin pranë, mundësia për të lajmëruar ndokënd është më e madhe.

Zemra më rreh fort sa herë që futem në studio, sepse shpresoj të shpërqendrohet aq sa të rrëmbej telefonin, të formoj shpejt e shpejt numrin e policisë dhe të bërtas për ndihmë me sa kam në kokë. Ose të shtyp nxitimthi në kompjuter ndonjë fjalë për t'i kërkuar ndihmë kujt do që jam duke i shkruar atë çast dhe t'ia dërgoj para se ai të më ndalë. Tundimi për ta bërë këtë është shumë i madh, por Xheku është gjithnjë vigjilent. Ai më qëndron mbi kokë kur shkruaj dhe kontrollon çdo mesazh para se ta dërgoj.

Njëherë, kur isha duke shkruar, ra dera dhe befas mendova se kishte ardhur çasti im, por ai, në vend që të shkonte te citofoni të pyeste se kush ishte, nuk e prishi fare terezinë. Kështu bënte edhe kur i binte celulari. Kur më kthen sërish në dhomë, ndihem shumë e zhgënjyer, por njëkohësisht edhe e kënaqur, sidomos pas atyre herëve kur u kam shkruar prindërve. Ndonjëherë, i besoj edhe vetë gënjeshttrat që shkruaj për fundjavat që kaloj jashtë qytetit me Xhekun, gjatë të cilave vizitoj kopshte të mrekullueshme, shtëpi fshati dhe u tregoj për vende ku nuk kam qenë e nuk do të shkoj kurrë, por që i përshkruaj me detaje. Kur euforia kalon, ndihem më e brengosur se kurrë.

Pas ziles së dytë, nuk dëgjohet më asnjë zhurmë, ndaj shtrihem sërish

në krevat. Jam aq nervoze, sa them të meditoj paksa për t'u qetësuar. Që kur Xheku më ka sjellë në këtë dhomë, nga frika se mos çmendem, pasi nuk kam me çfarë ta mbush ditën, kam mësuar të meditoj. Jam bërë aq e zonja, saqë ndonjëherë më zë gjumi për pak çaste, por më duket sikur kanë kaluar orë. Zakonisht, filloj duke përfytyruar Milin dhe veten ulur në një kopsht të mrekullueshëm, me një qen të vogël pranë. Ky qenush nuk është Moli, sepse, për të arritur qetësinë që dua, duhet të mendoj gjëra të bukura. Sot për shembull, nuk po qetësohem dot, sepse imazhi i vetëm që më fanitet përpara syve, është Esteri që largohet nga shtëpia. Këto kohë, jam bërë edhe shumë supersticioze dhe ikjen e Esterit e marr si shenjë që më tregon se jam gabuar: nuk mund jetë ajo njeriu që do të më ndihmojë t'ia dal mbanë.

Pas ndonjë ore, dëgjoj Xhekun të ngjitet lart dhe pyes veten nëse po vjen të më punojë ndonjë rreng apo thjesht po më sjell diçka për të ngrënë. Ai hap derën, por nuk ka sjellë tabakanë, ndaj duhet të përgatitem për ndonjë nga lojërat e tij sadiste, sidomos kur shoh se në dorë ka një libër. Dëshira për të kërcyer mbi të e për t'ia rrëmbyer është shumë e madhe, por përpiqem të mos bëj asnjë gjest e të mos ia hedh sytë librit, ndërkohe që pyes veten se ç'torturë ka menduar këtë radhë. Ai e di se unë vdes të lexoj - nuk e mbaj mend se sa herë i jam lutur të më japë një gazetë ose të paktën, një herë në javë, të më informojë për ngjarjet nëpër botë, që, kur të dalim për ndonjë darkë, të mos dukem si idiote - ndaj jam e bindur se po kurdis diçka. Ndoshta do të ma japë librin dhe, kur të zgjas dorën për ta marrë, do ta tërheqë mbrapsht.

- Kam diçka për ty, - thotë.

- Çfarë? - e pyes duke e fshehur entuziazmin.

- Një libër. E do?

Kjo është pyetja që urrej më shumë; kam frikë se, po të them "po", do ta dreqos dhe po të them "jo", do ta katranos fare.

- Varet, - ia kthej dhe kështu e zgjas edhe më shumë agoninë. Gjithsesi, ai do të rrijë edhe ca në dhomë, kështu që mund të këmbëj dy fjalë me një njeri.

- Nga se?

- Nga titulli. Nëse titullohet "Jeta ime me një psikopat", nuk më intereson.

Ai buzëqesh.

- Në fakt, është ai që të rekomandoi Esteri.

- Dhe ti vendose të ma blesh?

- Jo, e solli ajo, - thotë dhe ndalon. - Në rrethana të tjera, do ta kisha hedhur në kosh, por bashkë me të ka ardhur edhe një ftesë për darkë për të shtunën tjetër dhe një shënim ku thotë se mezi pret të marrë vesh se si të është dukur libri. Ta kesh mbaruar deri atëherë.

- Nuk besoj, por do të bëj të pamundurën, - i them.

- Dhe mos bëj si e zgjuar, - më paralajmëron. - Je bërë aq e zonja në shmangien e ndëshkimeve, saqë pres rastin më të vogël për ta shfrytëzuar.

Mezi po pres ta lexoj, ndaj, sapo ai ikën, hap librin dhe lexoj faqen e parë, sa për të krijuar një ide për çfarë flet. Jam e sigurt se do të më pëlqejë dhe më vjen inat kur mendoj se do ta mbaroj brenda ditës. Pyes veten nëse duhet ta marr më shtruar. Njëherë them me vete të lexoj vetëm një kapitull në ditë, por nga frika se mos Xheku ndërron mendje dhe ma merr pa e mbaruar, ulem në krevat gati për të kaluar orët më të bukura pas kaq shumë kohësh. Kam gati një orë që lexoj, kur befas vë re se një nga fjalët, ajo “në rregull”, bie në sy pak më shumë se të tjerat dhe, kur afrojo kokën, shoh që është ngjyrosur lehtë me laps.

Befas, më ndizet një shkëndijë dhe kthehem disa faqe pas, ku gjej fjalën “është” të ngjyrosur po njësoj, por aq lehtë, saqë, po të mos e kërkoja, as që do ta vija re. Shfletoj edhe disa faqe të tjera dhe has fjalën “gjë”, të cilën e pikasa edhe më parë, sepse dukej pak më e errët për shkak të printimit. E intriguar, vazhdoj të kthehej faqet pas dhe në fakt gjej një “çdo” nga fillimi i librit.

I bashkoj të gjitha fjalët dhe formohet: “Është çdo gjë në rregull?”

Kur kuptoj se Esteri më ka dërguar një mesazh, zemra sa nuk më del nga kraharori. Nëse është e vërtetë, mesazhi duhet të vazhdojë më tej. Me një emocion të papërmbajtur, kontrolloj vazhdimin e librit për shenja të tjera dhe gjej një “ke” “nevojë”, si dhe në fund të librit gjej fjalën “për ndihmë”.

Ngazëllimi që ndiej se ajo e ka kuptuar situatën time dhe do që të më ndihmojë, zgjat shumë pak, sepse ngrij në vend kur mendoj se duhet t'i kthej përgjigje, por nuk kam me çfarë të shkruaj. Edhe sikur të kisha, nuk di se çfarë t'i shkruaj. Thjesht një “po” nuk mjafton, kurse një “po, merr policinë” nuk do të zgjidhte punë, sepse Xheku i ka mirë punët me policinë. Pastaj, ashtu si edhe personeli i hotelit në Tajlandë, edhe këta

mendojnë se jam një maniake-depresive që akuzoj burrin tim avokat, të devotshëm e të shkëlqyer, se më mban të burgosur. Edhe sikur të vijnë papritur, Xheku nuk do ta ketë problem t'i sqarojë për këtë dhomë apo për çdo dhomë tjetër në shtëpi. Gjithsesi, ai nuk do t'ia kthejë kursesi Esterit librin pa e kontrolluar më parë, ashtu siç më kontrollon edhe çantën para se të dalim, për t'u siguruar se është bosh.

Befas, më kalon në mend se ai nuk do të ma sillte librin pa e kontrolluar njëherë vetë, çka do të thotë se mund t'i ketë vënë re fjalët e hijezuara. Tmerrohem kur e mendoj jo vetëm se Esteri mund të jetë në rrezik, por edhe se duhet të bëj shumë kujdes për ato që do t'i them kur të takohemi; ai e di shumë mirë që nuk mund t'i kthej përgjigje, kështu që do të dëgjojë me kujdes çdo fjalë që do të nxjerr nga goja. Me siguri që pret të them diçka si: "Mesazhi që do të japë autori, është shumë aktual". Por kështu ajo do të zhgënjehet. E kam bërë një herë këtë budallallëk dhe nuk do ta përsëris. Do ta kem shumë të vështirë që t'i kthej përgjigje, por kjo nuk duhet të më dekurajojë. I jam shumë mirënjohëse që ajo e ka kuptuar kaq shpejt atë që as prindërve të mi, as Dianës, Xhanisë apo policisë nuk i ka rënë në sy: që Xheku kontrollon çdo gjë.

Psherëtij dhe mendoj se, nëse Esteri dyshon për të, me siguri duhet ta ketë kuptuar edhe që ai kontrollon gjithçka që më rrethon. Nëse e ka kuptuar se Xheku e ka seriozisht, pse do të rrezikonte të zbulohet kur nuk ka asgjë konkrete për të mbështetur dyshimet e saj?

I kthehem sërish leximit me shpresën se do të gjej diçka që të më tregojë se si mund të komunikoj me të pa e zbuluar Xheku, sepse nuk mund ta lë në baltë kur ajo po bën gjithë këtë për mua.

Diku nga mbrëmja, kur ende vras mendjen se si t'i kthej përgjigje, dëgjoj Xhekun që ngjitet nëpër shkallë, ndaj e mbyll shpejt librin dhe e shtyj mbi krevat.

- E paske mbaruar? - pyet ai duke bërë me shenjë nga libri.

- Në fakt, e kam pak të vështirë ta kuptoj, - gënjej unë. - Nuk para lexoj libra të tillë.

- Deri ku ke shkuar?

- Nuk kam ecur shumë.

- E po, luaj vendit, që, kur të takohemi me të javën tjetër, ta kesh mbaruar.

Ai ikën, kurse unë psherëtij sërish. Është hera e dytë që ngul këmbë

që ta lexoj para se të takojmë Esterin, gjë që më bën të dyshoj se i ka vënë re fjalët e ngjyrosura dhe po shpreson që t'i bëj gropën vetes. Në fund të fundit, siç e tha edhe pak më parë, për të mirën time jam treguar e zgjuar dhe nuk më ka ndëshkuar, kështu që e imagjinoj se sa është gëzuar kur ka parë mesazhin e Esterit; pale sa ka qeshur me përpjekjet e saj për të më ndihmuar. Sa më shumë që e vras mendjen, aq më shumë bindem se diçka nuk shkon në këtë mes. Vetëm kur llogaris kohën që kaloi që nga rënia e ziles dhe derisa ma solli librin lart, më lind dyshimi se këto fjalë nuk i ka hijezuar Esteri, por Xheku.

E SHKUARA

Moli nuk duhej të kishte shumë kohë që kishte ngordhur, sepse trupi i saj nuk kishte filluar ende të dekompozohet. Xheku ishte treguar shumë i zgjuar: kishte lënë pak ujë, por jo aq sa t'i mjaftonte për dy javë, derisa të ktheheshim në shtëpi. Kur e pashë, sa nuk më ra shtëpia përsipër. Pamja keqdashëse e fytyrës së Xhekut para se të hapte derën e depos, më la të kuptoja diçka - ndoshta që ai e kishte lënë të lidhur për dy javët që nuk kishim qenë ose që ajo mund të mos ishte fare aty - por nuk më shkonte mendja kurrë se do ta kishte lënë të ngordhte.

Kur e pashë trupin që dergjej në dysHEME, më shkoi mendja se ilaçet që më kishte dhënë, po më bënëin lojëra, sepse vazhdoja të ndihesha e turbullt. Kur u gjunjëzova dhe pashë se trupi ishte i ftohtë e i ngurtë, mendova për çastet e tmerrshme që duhej të kishte kaluar derisa kishte ngordhur. Atë çast, jo vetëm që u betova se do ta vrisja Xhekun, por u zotova se do ta bëja të vuante ashtu siç kishte vuajtur Moli.

Ai u shtir sikur u habit nga tronditja ime dhe më kujtoi se, në Tajlandë, ma tha se nuk ekzistonte asnjë punëtorë shtëpie, ndërsa unë

falënderoja Zotin që nuk ia kisha vënë veshin atyre që më kishte thënë atje. Nuk e di se si do t'i kisha kaluar ato dy javë, nëse do ta kisha kuptuar se çfarë donte të thoshte.

- Më bëhet qejfi që e paske dashur kaq shumë, - tha kur pa se u gjunjëzova pranë Molit dhe nisa të qaja. - Kështu shpresoj, të paktën. Por hap sytë e ndërgjegjësohu se sa të vështirë do ta kishe sikur në vend të saj të ishte Mili. Nëse Mili do të vdiste, vendin e saj do ta zije ti. Po ta mendosh mirë, askush nuk do ta ndiente mungesën tënde. Nëse ndokush do të pyeste se ku ke shkuar, do t'i thosha se, pas vdekjes së motrës sate të dashur, vendose të shkoje te prindërit në Zelandën e Re.

- Pse nuk më mban mua në vend të Milit? - e pyeta mes dënësash. - Përse e do atë?

- Sepse është më e lehtë të tmerrosh atë, sesa ty. Përveç kësaj, nëse kam Milin, kam gjithçka që më nevojitet e nuk duhet të shkoj më në Tajlandë.

- Nuk të kuptoj, - thashë dhe fshiva lotët. - Nuk shkon në Tajlandë që të kryesh marrëdhënie me meshkuj?

- Marrëdhënie me meshkuj?! - dhe, për një çast, m'u duk se i pëlqeu ideja. - Nëse dua, mund ta bëj edhe këtu, por nuk kam dëshirë. Që ta dish, seksi nuk më intereson aspak. Në Tajlandë, shkoj që të kënaq pasionin tim më të madh. Nuk i kam ndotur duart, që të kuptohemi. Jo, roli im është të vëzhgoj dhe të dëgjoj, - tha ai, ndërsa unë ia ngula sytë pa e kuptuar se ç'donte të thoshte. U përkul paksa drejt meje dhe vazhdoi: - Frika, - pëshpëriti. - Këtu nuk ke ku e gjen. Më pëlqen pamja, ndjesia, aroma e saj. Veçanërisht tingulli, - dhe teksa fliste, ndjeva gjuhën e tij që më lëpiu në faqe. - Më pëlqen edhe shija e saj.

- Më vjen neveri prej teje, - thashë dhe e shtyva. - Je katil dhe do të ma paguash, Xhek, të betohem. Në fund, do të ma paguash.

- Jo, nëse kam Milin, dhe do ta kem.

- Pra, do që ta vrasësh? - pyeta me zë të dridhur.

- Ta vras? E ç'më duhet e vdekur pastaj? Nuk kam ndër mend ta vras, Grejs, thjesht do ta tremb pak. Tani, do që ta groposësh atë qen apo ta hedh në koshin e mbeturinave?

Ai nuk lëvizi as gishtin për të më ndihmuar, por thjesht më shihte teksa qaja gjithë ankth ndërkohë që fusja trupin e Molit në qesen e zezë, ngjisja shkallët dhe ecja përmes kuzhinës derisa dola në verandën e

pasme. Hodha sytë përreth kopshtit të madh, duke u dridhur ca nga të ftohtët e ca nga tronditja, dhe po kërkoja një vend ku ta groposja.

Ndërkohë që ndiqte çdo lëvizje timen, bëri me shenjë nga fundi i kopshtit dhe më tha ta groposja atje. Kur shkova aty, më zuri syri një lopatë. Më shkoi mendja se e kishte lënë që para se Moli të ngordhte, ndaj u shkrehë edhe më shumë në dënësë. Gjatë atyre dy javëve që nuk ishim, kishte rënë shi dhe toka ishte mjaft e butë. Teksa gërmoja, imagjinoja sikur po e hapja atë gropë për Xhekun. Kur mbarova, nxora trupin e qenushes nga qesja dhe e mbajta një çast në dorë. Sakaq, mendoja për Milin e pyesja veten se si do t'i thosha që Moli kishte ngordhur.

- Sado që ta mbash në dorë, nuk ka për t'u ngjallur, - foli ai ngadalë.
- Vazhdo.

U tremba se mos ma merrte nga dora dhe e hidhte dhunshëm në gropë, ndaj e vendosa vetë me kujdes dhe e mbulova me dhe. Atë çast, tmerri që po shihja me sy e po përjetoja, më trazoi stomakun, ndaj e hodha lopatën e shkova pas një peme, ku nxora zorret.

- Duhet të mësohesh të kesh stomak të fortë, - tha ai pasi fshiva buzët me pjesën e pasme të dorës. Ato fjalë më futën dridhmat. Vrapova drejt vendit ku kisha hedhur lopatën, e mora dhe u mata ta goditja, por nuk nxora gjë në dritë, sepse Xheku e kapi lopatën fort dhe e tërhoqi, kurse unë u pengova. U ngrita dhe ia dhashë vrapit duke bërë titur me sa kisha në kokë. Kur pashë mes pemëve dritaret e një shtëpie, vrapova drejt tyre, me shpresën se dikush duhej t'i kishte dëgjuar ulërimat e mia. Teksa vrapoja, kërkoja ndonjë dalje nga kopshti, por muret rrethuese ishin shumë të larta e nuk mund t'i kapërceja, kështu që ngrita duart, i tunda në ajër dhe bërtita fort, sepse nuk kisha asnjë mundësi tjetër. Befas, një goditje e fortë nga pas më rrëzoi përtokë dhe vetëm gulçova. Atë çast, Xheku ma mbylli gojën me një dorë, me qëllim që të mos nxirrja asnjë tingull. Më ngriti me forcë dhe me dorën tjetër, më bllokoi krahun pas kurrizit, që të mos lëvizja.

- Ti nuk dashke ta shohësh Milin! - ulëriu dhe më futi në shtëpi.
- Me ato që bëre në Tajlandë, ia hoqe të drejtën vetes për ta takuar për dy fundjavat e ardhshme, por me këtë që bëre tani, u bënë tre dhe, nëse përpiqesh prapë, nuk do ta shohësh gjithë muajin.

Luftova sa munda që të çlirohesha nga dora e tij që më mbyllte gojën, por më shtrëngoi edhe më fort.

- E gjora Mili, - psherëtiu me tallje kur hymë në shtëpi, duke më drejtuar nga kuzhina. - Do të mendojë se e ke braktisur, se tani që je martuar, nuk ke më kohë për të. - Më pas, më lëshoi, më shtyu me forcë dhe vazhdoi: - Më dëgjo mirë, Grejs. Nëse nuk bën ndonjë budallallëk, do të të trajtoj mirë, sepse nuk kam për qëllim të të lëndoj. Megjithatë, nuk më kushton gjë t'i ndryshoj planet, nëse më ngre nervat. Kuptove?

Pasi më përplasi me forcë pas murit, më kapën ca të dridhura ndoshta nga lodhja, nga efektet e ilaçeve që më kishte dhënë, apo nga tronditja, ndaj munda vetëm të pohoja me kokë.

- Mirë. Tani, para se të të tregoj pjesën tjetër të shtëpisë, besoj se do që të bësh një dush. - Edhe pse dukej e pabesueshme, ca lot mirënjohjeje më rrodhën nga sytë. - Unë nuk jam përbindësh, - shtoi dhe u vrenjt. - Të paktën jo në kuptimin e parë të fjalës. Eja të të tregoj se ku është tualeti yt dhe, pasi të freskohesh, do të të tregoj shtëpinë.

E ndoqa nëpër holl, më pas, nëpër shkallë dhe gjatë gjithë kohës shihja me kureshtje shtëpinë. Ai hapi një derë dhe më tregoi një dhomë të madhe të lyer me të gjelbër e ngjyrë kremi. Mbi krevat, vura re menjëherë disa nga jastëkët që kisha zgjedhur ditën që dolëm të bënim pazar së bashku për shtëpinë që më kishte premtuar. Në njëfarë mënyre, m'u duk sikur rigjeta veten tek ato sende të vogla, që m'u dukën aq të njohura e të ngrohta, të cilat më ngrohën pakëz shpirtin.

- Të pëlqen? - më pyeti.

- Po, - ia ktheva me gjysmë zëri.

- Mirë, - tha i kënaqur. - Tualeti është atje dhe në gardërobë do të gjesh diçka për të veshur, - shtoi dhe hodhi vështrimin nga ora e dorës. - Ke pesëmbëdhjetë minuta kohë.

Mbylli derën pas vetes, ndërsa unë, kureshtare, iu afrova gardërobës së madhe që shtrihej në gjithë gjatësinë e murit në të majtë të dhomës. Hapa dyert me rrëshqitje dhe para syve m'u shfaqën rrobat që kisha dërguar në shtëpi përpara se të mbërrija vetë, ato që kisha menduar se nuk do të më duheshin në Tajlandë. Nëpër rafte, ishin varur me kujdes bluzat me mëngë të shkurtra dhe xhaketat, kurse të brendshmet ishin vendosur në ca sirtarë të bërë posaçërisht për to. Në një pjesë tjetër të gardërobës, ishin vendosur ca kuti brenda të cilave gjendeshin këpucët e mia. Gjithçka dukej aq normale, saqë u turbullova sërish: ishte e pamundur të bëja lidhjen mes asaj dhome aq të bukur që Xheku kishte

bërë për mua, dhe gjithë atyre që më kishin parë sytë e më kishin dëgjuar veshët ato ditë. Besoja se, po të shtrihesha e të flija një copë herë, kur të zgjohesha, do të më dukej sikur kisha parë një ëndërr të keqe.

U afrova te dritarja dhe hodha sytë jashtë, nga ku dukej pamja anësore e shtëpisë dhe një kopsht me trëndafila. Ndërkohë që shijoja bukurinë e luleve dhe qetësinë e pasdites, nga pjesa e pasme e shtëpisë, era solli një qese të zezë, e cila ngeci nëpër degët e trëndafilave. E njoha menjëherë qesen ku kisha futur pak më parë trupin e qenushes, ndaj klitha dhe vrapova të dilja nga dhoma. Aty kuptova se kisha humbur minuta të çmuara nga koha që duhej të shfrytëzoja për t'ia mbathur. E hapa derën me forcë dhe sa nisa të zbrisja shkallët për në holl, dora e Xhekut, që se nga mbiu papritur, më kapi në befasi.

- Po shkon gjëkund? - më pyeti me një pamje të kënaqur. Ia ngula sytë dhe zemra sa nuk më pushoi. - Nuk besoj se të shkoi ndër mend të ikje, apo jo?

Në çast, më shkoi mendja te Mili, se sa do të mërzitej që nuk do të shkoja tek ajo për tri fundjava radhë, ndaj nuk mund të rrezikoja edhe një ndëshkim tjetër.

- Një peshqir, - thashë me gjysmë zëri. - Po pyesja veten se ku janë peshqirët.

- Po t'i kishe hapur sytë në tualet, do t'i kishe gjetur. Nxito, se të kanë mbetur vetëm dhjetë minuta.

Pasi më futi në dhomë e ma mbylli derën, u drejtova për nga tualeti. Ai kishte një kabinë dushi, një vaskë, një lavaman e një sifon. Mbi dollap, më zuri syri ca peshqirë të butë dhe kur hapa kanatën, pashë shampo, balsam dhe shampo trupi. Atë çast, doja të hiqja nga trupi pisllekun që më dukej se më buronte nga çdo pore, ndaj u zhvesha, hapa dushin dhe hyra në kabinë. E rregullova temperaturën e ujit aq sa mund ta duroja, shkumova flokët dhe fërkova fort trupin, duke pyetur veten nëse do të ndihesha ndonjëherë e pastër pas asaj që po më ndodhte. Doja të rrija më shumë në dush, por mendova se Xheku do të vinte e do të më nxirrte prej aty sapo të kalonin minutat e mbetura, ndaj e mbylla rubinetin dhe fillova të fshihesha.

Në dollapin poshtë lavamanit, gjeta një pako me furça e një pastë dhëmbësh, kështu, dy minutat e fundit, i shfrytëzoja për të larë dhëmbët, derisa m'u gjakosën mishrat. Më pas, hyra me të shpejtë në dhomën e

gjumit, hapa gardërobën, nxora një fustan, mora një palë reçipeta e një palë të brendshme dhe u vështa. Kur po mbërtheja zinxhirin e fustanit, u hap dera e dhomës.

- Mirë, - tha. - Nuk doja të vija e të të nxirja vetë nga dushi, por, do ta bëja, po të ishte e nevojshme, - dhe më pas bëri me shenjë nga gardëroba. - Vish këpucët. - U mendova pak dhe në fund zgjodha një palë këpucë me takë të ulët, në vend të pantoflave, megjithëse më dhembnin këmbët. - Tani, shpresoj të të pëlqejë shtëpia.

E ndoqa nëpër shkallë dhe vrisja mendjen përse shqetësohej në do ta pëlqeja apo jo shtëpinë. Edhe pse e kisha ndarë mendjen të mos reagoja fare, e dija se do të bëja mirë të shpreheshja pozitivisht në sy të tij.

- M'u deshën dy vjet që ta bëja ashtu siç e doja këtë shtëpi, - tha Xheku pasi zbritëm në holl. - E të mendosh që bëra edhe ndryshimet e minutës së fundit, të cilat nuk i kisha llogaritur. Për shembull, kuzhina nuk kishte dalje në verandën e pasme, por doja ta bëja, se më dukej bukur. Në fakt, edhe dëshirat e tua i përshtata më së miri, - vazhdoi ai dhe u binda se, atë ditë kur më kërkoi t'i thosha se si do të më pëlqente shtëpia, ai më kishte përshkruar një shtëpi që e kishte blerë tashmë.

- Nëse e mban mend, më the se doje një tualet në katin përderes, që ta përdorin mysafirët, por kur të sugjerova ta bënim bashkë me një gardërobë të vogël, ti nuk kundërshtove, - tha dhe kur hapi derën në të djathtën tonë, u shfaq një gardërobë e vogël, një pasqyrë e madhe brenda saj dhe një vend paksa i ndarë me një lavaman.

- Qenke treguar i zgjuar, - i thashë duke iu referuar mënyrës se si më kishte manipuluar.

- Po, ashtu është, - pohoi. Ecëm përgjatë korridorit dhe ai hapi një derë tjetër. - Këtu është biblioteka dhe studioja ime.

I hodha një vështrim të shpejtë dhomës, muret e së cilës ishin të veshura me rafte me libra e në një kthinë në të djathtë të saj, ndodhej një tavolinë pune me dru mogani.

- Në fakt, ti nuk do të vish shpesh këtu, - shtoi ai. Më pas, dolëm në krahun tjetër të hollit, ku ai hapi një derë të madhe dyshe, të cilën e kisha vënë re që në fillim. - Kjo është dhoma e ndenjjes dhe dhoma e ngrënies.

E mbajti hapur derën një copë herë dhe më ftoi të hyja brenda. Atë çast, vura këmbën në dhomën më të bukur që kisha parë ndonjëherë dhe nuk u kushtova fare rëndësi katër dritareve të stilit francez me pamje

nga kopshti apo tavaneve të larta dhe harkut elegant që shkonte deri në dhomën e ngrënies, sepse sytë më shkuan tek oxhaku ku ishte varur piktura “Xixëllonjat” që kisha bërë unë.

- Nuk të duket se përshtatet për mrekulli këtu? - më pyeti. Kur kujtova se me sa përkushtim e dashuri kisha punuar për të dhe se ajo ishte realizuar me qindra puthje, ndjeva të më përzihej stomaku. U ktheva vrullshëm dhe dola sërish në holl. - Shpresoj që kjo nuk tregon se nuk të pëlqeu dhoma, - shfryu dhe më ndoqi.

- Pse shqetësohesh nëse më pëlqen apo jo? - e pyeta.

- Nuk kam asgjë me ty, Grejs, - u hodh me padurim teksa vazhdonte të ecte përgjatë hollit. - Siç ta shpjegova edhe në Tajlandë, ti je ajo që kam ëndërruar gjithnjë, ndaj është normale që të ndiej njëfarë mirënjohjeje ndaj teje. Pastaj, dua që t’ia kalosh mirë këtu, të paktën sa të vijë Mili. Pas kësaj, kam frikë se për ty do të jetë një situatë shumë e sikletshme. Edhe për të, sigurisht. Tani, me sa mbaj mend, dje nuk e pe mirë kuzhinën, apo jo? - dhe hapi derën e saj, ku më zuri syri këndin ku do të hanim mëngjes, së bashku me katër stola të lartë gjithë shkëlqim.

- Oh, Mili do t’i pëlqejë shumë këta, - thashë unë dhe e përfytyrova tek rrotullohej mbi ta.

Pas atyre fjalëve, ngriva dhe u kujtova për gjithë ç’kishin ndodhur deri atëherë dhe dhoma filloi të më vinte vërdallë, saqë thashë se do të rrëzohesha. Xheku zgjati krahët të më mbante, kurse unë bëra një përpjekje të kotë për ta larguar.

Kur i hapa sytë sërish, ndihesha aq e çlodhur, sa, për një çast, mendova se isha me pushime. Ende e përgjumur, hodha sytë rrotull dhe në një tavolinë të vogël pranë krevatit, pashë takëmet për të bërë çaj apo kafe, ndaj mendova se isha në hotel, por nuk po kujtohesha dot se në cilin. Kur hodha vështrimin nga muret e gjelbra, të njohura e të panjohura njëkohësisht, u kujtova se ku isha. Kërceva nga shtrati, vrapova drejt derës dhe u mundova ta hapja. Kur pashë se ishte e mbyllur, fillova ta grushtoja e t’i thërrisja Xhekut të më nxirrte jashtë.

Befas, çelësi u rrotullua në bravë dhe dera u hap.

- Për atë Zot, Grejs! - tha ai i mërzitur. - Thjesht më thirr.

- Si guxon të më mbyllësh brenda? - bërtita dhe zëri m’u drodh nga zemërimi.

- Të mbylla për të mirën tënde. Po të mos e bëja, ti mund të tregoheshe

budallaqe e të përpiqueshe t'ia mbathje dhe unë duhej të të dënoja prapë, duke e shtyrë edhe një javë tjetër vizitën te Mili, - tha dhe u kthye, mori një tabaka që e kishte lënë mbi një tavolinë të vogël jashtë dhomës, dhe shtoi: - Largohu pak, që të të jap diçka për të ngrënë.

U gëzova. Nuk mbaja mend se kur ishte hera e fundit që kisha ngrënë, por duhej të ishte para se të niseshim nga Tajlanda. Gjithsesi, dera e hapur më tundoj më shumë se ushqimi. Bëra pak mënjanë, por jo pas, siç më tha ai. Prita derisa hyri brenda, e pastaj u turra jashtë duke ia rrëzuar tabakanë nga dora. Edhe pse dëgjova zhurmën e takëmeve që u përplasën në tokë dhe ulërimën e tij, nuk ndalova, por i zbrita shkallët dy e nga dy, por holli ishte i zhytur në errësirë. Kur mbërrita në fund të shkallëve, fillova të kërkoja çelësin e dritave; kur nuk e gjeta, nisa të orientoheja duke prekur murin, derisa arrita te dera e kuzhinës. E shtyva me forcë dhe pashë që edhe aty ishte errësirë e plotë. U kujtova për katër dritaret e stilit francez që kisha parë një ditë më parë në dhomën e ndenjjes, ndaj kalova përmes hollit duke u mbajtur pas mureve derisa gjeta derën dyshe. Errësira që kishte pllakosur anekënd, bashkë me qetësinë e thellë, befas, u bënë të frikshme. Ideja se Xheku mund të ishte kudo, se mund të kishte zbritur pa zhurmë dhe mund të ishte pranë meje, bëri që zemra të më rrihte fort nga frika.

Kur po lëvizja nëpër dhomë, u ula pranë njëres prej dyerve, i afrova gjunjët te kraharoni, u mblodha kruspull dhe po prisja që, nga çasti në çast, duart e tij të më kapnin. Ishte një pritje e tmerrshme. Mendimi se mund të mos më kërkonte derisa ta shihte të arsyeshme, bëri që të pendohesha që kisha dalë nga dhoma e gjumit.

- Grejs, ku je? - u dëgjua nga holli zëri i Xhekut. Toni i tij i qetë ma shtonte edhe më shumë tmerrin. Në atë qetësi të thellë, e dëgjova që po nuhaste në ajër. - Ah, sa e adhuroj aromën e frikës! - tha dhe u mbush thellë me frymë. Dëgjoja hapat mespërmes hollit që sa vinin e afroheshin, dhe kruspullosesha edhe më shumë pas murit. Papritmas, hapat ndalën. Kur po mbaja vesh, që të kuptoja se ku ishte, ndjeva frymën e tij mbi faqe.

- Buu! - pëshpëriti.

U çlirova dhe nuk i mbajta dot lotët se, më në fund, asaj përvoje të hidhur i kishte ardhur fundi, kurse ai u shkri së qeshuri. Befas, në dhomë, gjëmoi një tingull çjerrës. Ngrita kokën dhe pashë Xhekun që

qëndronte në këmbë me një telekomandë në dorë.

- Qepena të çeliktë, - më sqaroi. - Çdo dritare në katin përdhes ka të tillë. Edhe nëse ndodh ndonjë mrekulli dhe arrin të dalësh nga dhoma kur të jem në punë, do ta kesh të pamundur të dalësh nga shtëpia.

- Më lër të shkoj, Xhek, - iu përgjërova. - Të lutem, më lër të shkoj.

- Pse duhet ta bëj këtë? Në fakt, po më pëlqen që ti je këtu, sidomos nëse vazhdon të përpiqesh për t'ia mbathur. Tekefundit, do të më argëtosh derisa Mili të vijë e të jetojë me ne, - pastaj heshti një hop. - E di? Po filloj të pendohem që nuk e morëm në shtëpi sapo u kthyem nga muaji i mjalitit. Ej, mendo pak: ajo mund të vijë këtu në çdo çast.

Befas, nuk po mbushesha dot me frymë.

- Vërtet mendon se do të të lejoj ta sjellësh Milin qoftë edhe pranë kësaj shtëpie? - bërtita me sa kisha në kokë. - Apo se ti mund t'i afroresh asaj?

- Me sa mbaj mend, e kemi bërë edhe në Tajlandë këtë bisedë, - tha ai i acaruar. - Sa më shpejt ta pranosh se kjo punë ka marrë rrugën e saj dhe asgjë nuk mund të më ndalë, aq më mirë do të jetë për ty. Nuk ke asnjë rrugë shpëtimi; ti je imja tashmë.

- Nuk më besohet që mendon se mund t'ia hedhësh me gjithë këto që po bën! Nuk mund të më mbash të mbyllur përgjithmonë, dhe ti e di këtë. Ç'do t'u thuash njerëzve të mi, miqve të tu? Nuk ke ndër mend të hash darkë me Moirën dhe Xhillin kur t'u kthesh makinën?

- Do t'u them pikërisht atë që do të them edhe në shkollën e Milit. E meqë ra fjala, nuk do ta shohësh atë për katër javë. Do t'u them se je e sëmurë dhe se ke marrë një virozë në Tajlandë. Kur të të lejoj ta takosh tët motër, do të vëzhgoj çdo lëvizje tënden dhe do të dëgjoj çdo fjalë që do të thuash. Nëse do të përpiqesh t'i tregosh ndokujt se çfarë po ndodh, do ta paguani të dyja. Për sa u përket njerëzve të tu, nuk do të kesh kohë për asnjë tani që je e martuar dhe e lumtur dhe, duke u dërguar imejle sa më rrallë, do të të harrojnë. Sigurisht, që kjo do të vijë dalëngadalë. Do të të lejoj t'i ruash për pak kohë lidhjet, por, përpara se t'i dërgosh imejlet, do t'i lexoj vetë për të shmangur ndonjë pabesi tënden, - tha dhe ndaloi. - Por nuk besoj se je kaq budallaqe.

Deri atë çast, nuk kisha dyshuar kurrë që do t'ia mbathja prej tij ose të paktën do të lajmëroja dikë, por ato që po thoshte, të fusnin dridhmat. Bindja e tij e patundur se gjithçka do të shkonte sipas planeve, më bënte

të dyshoja në aftësitë e mia për t'ia hedhur. Më shoqëroi në dhomën time dhe më tha se nuk do të më jepte për të ngrënë deri të nesërmen. Mua nuk më hiqej nga mendja ajo që i kishte bërë Molit dhe çfarë do të më bënte mua, nëse përpiquesha t'ia mbathja sërish. Nuk rrija dot aq gjatë pa e parë Milin dhe mendimi se ajo do të zhgënjehej shumë kur të mos më takonte për disa të diela radhazi, më bënte të ndihesha edhe më keq nga ç'isha.

Kështu, e lënduar dhe e zemëruar sa s'ka, më lindi ideja të shtiresha sikur kisha dhimbje apendiciti, që Xheku të më çonte në spital, ku mendoja se mund t'i rrëfeshesha ndokujt. Kur të nesërmen më solli ushqim, ashtu siç më pat premtuar, ishte mbrëmje vonë dhe kisha më shumë se dyzet e tetë orë pa ngrënë. Ishte e vështirë të shtiresha se nuk haja dot dhe teksa mbaja barkun me dorë dhe rënkoja nga dhimbjet, therjet e stomakut i bënë skenat të dukeshin më origjinale.

Fatkeqësisht, Xheku nuk lëvizi as gishtin, por kur më gjeti përmbys edhe mëngjesin tjetër, pranoi të më sillte një aspirinë dhe më detyroi ta gëlltisja në sy të tij. Nga mbrëmja, fillova të bëja ecejake rreth krevatit dhe gjatë natës e grushtova fort derën derisa ai erdhi të shihte se pse po bëja gjithë atë gjullurdi. I thashë se vazhdoja të kisha dhimbje dhe i kërkova të lajmëronte ambulancën, por nuk pranoi. Vetëm nëse do të kisha dhimbje edhe të nesërmen, do të thërriste një mjek. Nuk ishte ajo që kisha shpresuar, por ishte më mirë se asgjë, kështu, planifikova çfarë do t'i thosha mjekut kur të vinte. Nisur nga ajo që kalova në Tajlandë, i vura qëllim vetes që të përmbahesha e të mos dukesh si hysterike.

Nuk e kisha menduar se Xheku do të rrinte aty kur mjeku më vizitonte. Shtiresha sikur kisha dhimbje sa herë që ai më prekte barkun dhe përpiquesha ta bëja në çastin e duhur, ndryshe, gjithë loja dhe refuzimi i ushqimit deri atë çast, do të shkonin dëm. Kur i thashë mjekut që doja të flisja vetëm për vetëm me të, duke nënkuptuar se mund të kisha një problem gjinekologjik, u ndjeva fitimtare kur ai i tha Xhekut të dilte nga dhoma.

Më pas, kam pyetur veten se si nuk më shkoi mendja se gatishmëria e Xhekut për të dalë jashtë, tregonte se nuk ishte aspak i shqetësuar për takimin kokë më kokë me mjekun. Nuk më lindi asnjë dyshim, as nga

buzëqeshja e mjekut kur i thashë se Xheku më mbante të burgosur. Vetëm kur filloi të më pyeste për atë që ai e quajti “tentativë vetëvrasjeje” dhe zanafillën e depresionit tim, kuptova se Xheku i kishte marrë të gjitha masat para se mjeku të vinte këmbë në dhomën time. E tronditur, iu luta të më besonte se Xheku nuk ishte ai që thoshte dhe i tregova gjithë ç’më kishte thënë - se kur ishte ende fëmijë, kishte vrarë të ëmën dhe kishte fajësuar të atin.

Nuk po i besoja as vetë ato që po thosha, dhe ndërkohë që mjeku mbushte recetën, ku më shënonte ilaçin *prozac*, situata më doli jashtë kontrollit. Kështu, si pa dashur, vërtetova ato që Xheku i kishte thënë për mua: që kisha probleme maniake-depresive. Madje ai kishte edhe dokumentin që e vërtetonte këtë, një kopje të raportit mjekësor ku thuhej se kisha marrë mbidozë, dhe një letër nga menaxheri i hotelit në Tajlandë, ku jepeshin detaje të sjelljes sime natën që kishim mbërritur atje.

E shkatërruar, pasi dështova ta bindja mjekun se po thosha të vërtetën, u ndjeva e burgosur dhe pa rrugëdalje. Nëse nuk binda dot një profesionist të ma vinte veshin, si mund të bindja të tjerët për atë që po më ndodhte? Si mund të flisja me dikë kur Xheku nuk më lejonte të komunikoja me botën e jashtme, kur kontrollonte gjithçka?

Ai filloi të këqyrte imejlet që merrja dhe, nëse nuk ma diktonte fjalë për fjalë atë që do të shkruaja, më qëndronte mbi kokë dhe lexonte çdo fjalë. E mbyllur ditë e natë në dhomë, njerëzit detyroheshin të më linin mesazhe në sekretarinë telefonike, derisa të vinte Xheku që t’u përgjigjej telefonatave. Nëse kërkonin të flisnin me mua, u thoshte se isha në dush ose po bëja pazar dhe se do t’i merrja më vonë. Nëse më lejonte që t’ua ktheja telefonatën, rrinte e dëgjonte çdo fjalë që thosha. Unë nuk guxoja të thosha asgjë, sepse biseda me mjekun më kushtoi edhe një javë tjetër pa takuar Milin, po ashtu, m’u mohua edhe e drejta për të bërë çaj apo kafe në dhomë. E dija se, nëse dëshiroja ta shihja sërish, duhej të sillsha ashtu siç donte ai, të paktën për ca kohë. Kështu, pranova pa u ankuar çdo kufizim që ai vendoste. Kur erdhi të më sillte mëngjesin - ai më sillte vetëm mëngjesin dhe darkën - isha ulur qetësisht në krevat dhe po përpiqesha të dukeshja sa më e nënshtruar dhe e bindur.

Prindërit e mi, edhe pse ikën shpejt në Zelandën e Re, kishin filluar të dyshonin për virozën që kisha marrë në Tajlandë, për shkak të së cilës

nuk shkoja të takoja Milin. Për t'i bindur, Xheku u kishte thënë se ishte sëmundje ngjitëse, por nga telefonatat e tyre, e kuptoja se ishin shumë të shqetësuar që, pas martese, interesohesha gjithnjë e më pak për Milin.

Ata të dy i pashë vetëm një herë para se të niseshin, kur erdhën të më takonin nxitimthi. Atë ditë, u treguam edhe shtëpinë; pikërisht atëherë pashë për herë të parë pjesën tjetër të dhomave në katin përdhes. Para se të vinin, Xheku jo vetëm që më detyroi të nxirrja nga dhoma ku rrija gjithë plaçkat e mia, që ajo të dukej sikur ishte dhomë miqsh, por i kishte shpërndarë rrobat e mia nëpër dhomën e tij, që të dukej sikur edhe unë flija atje. Po digjesha nga dëshira t'u tregoja të vërtetën prindërve, t'u lutesha të më ndihmonin, por me Xhekun pranë, i cili nuk ma hiqte krahun nga shpatullat, nuk e mora guximin të thosha asnjë fjalë.

Po të mos e kishin parë dhomën e Milit, edhe mund të kisha thënë diçka. Ata mbetën të habitur nga ngjyra e verdhë e lehtë e mureve, mobilet e bukura, krevati me katër kolona të larta e i mbushur me jastëkë. Nuk mund ta besoja që Xheku ishte përpjekur aq shumë kur, në të vërtetë, kishte qëllime dashakeqe ndaj saj. Duke parë këtë, shpresova se thellë-thellë tek ai duhej të kishte mbetur pak humanizëm, ndaj duhej ta bindja të më mbante mua dhe ta linte të qetë Milin.

Një javë pasi prindërit e mi ikën, më në fund, Xheku më çoi të takoja time motër. Kishin kaluar pesë javë të gjata që kur ishim kthyer nga Tajlanda, ndërkohë, asaj i ishte shëruar këmba, kështu që e nxorëm për drekë. Mili që gjeta, ishte krejt ndryshe nga vajza e lumtur që njihja.

Prindërit e zunë në gojë se ajo e kishte përjetuar keq ikjen tonë dhe se ishte zhgënjyer që nuk kishte qenë shoqëruesja ime në ceremoninë e martesës. E dija që ishte zemëruar edhe ngaqë nuk kisha shkuar ta takoja sapo ishim kthyer nga muaji i mjaltit, sepse, kur flisja në telefon, mezi thoshte një fjalë, ndërkohë që Xheku më rrinte mbi kokë. Ia fitova shpejt zemrën me dhuratat që Xheku më lejoi të blija për të në aeroport, siç ishte libri i ri audio i Agata Kristit, kurse Xhekut Mili nuk i hodhi as sytë, ndaj ky u xhindos, sidomos sepse aty ishte e pranishme edhe Xhanisa. U mundova ta justifikoja se ishte mërzitur ngaqë nuk e kishim marrë Molin me vete. Për ta qetësuar, i thashë Milit se, kur të vinte te ne, mund të gërmonte ose të mbillte diçka në kopsht. Duke u përpjekur të ndryshonte paksa situatën, Xheku tha se do të na çonte për drekë në një hotel të ri, por ajo nuk pranoi, madje nuk donte që ai të vinte fare

me ne. Xhanisa, si për ta qetësuar disi gjendjen, e mori Milin që të vishte pallton. Ndërkohë që ajo vishej, Xheku më paralajmëroi se, nëse nuk ndryshonte menjëherë sjellje, nuk do ta shihja më kurrë.

Teksa mundohesha ta justifikoja sërish sjelljen e Milit, i thashë se fjalët e saj se “ai nuk duhet të jetojë me ne”, tregonin se nuk e kishte kuptuar që, pas martese, ai do të ishte gjithë kohën me mua dhe se duhej të më ndante me të. As vetë nuk i besoja ato që po thosha - Mili e kuptonte shumë mirë se, të martoheshe me dikë, do të thoshte të jetoje bashkë me të - por duhej t’i jepja fund sjelljes së saj para se ai ta humbiste durimin e të fillonte me kërcënimet se do ta çonte në një spital psikiatrik. Por si të gjeja çastin e duhur të flisja me Milin kur ai nuk më ndahej një sekondë dhe më kontrollonte çdo lëvizje?

Rasti më i përshtatshëm ishte në hotelin ku Xheku na çoi të drekonim. Pasi mbaruam së ngrëni, Mili më kërkoi që të shkonim në tualet. Duke menduar se ishte çasti i përshtatshëm për të folur me të, u ngrita, por Xheku tha se Mili mund të shkonte fare mirë vetë. Sa dëgjoj ato fjalë, ajo nguli këmbë aq shumë dhe e ngrinte zërin gjithnjë e më tepër, sa e detyroi Xhekun të dorëzohej; gjithsesi, ai erdhi me ne. Kur pa se tualeti i femrave ishte pak më poshtë dhe nuk mund të na shoqëronte pa rënë në sy, më tërhoqi pas dhe me një pëshpërimë që më futi dridhmat, më kujtoi se nuk duhej t’i thosha asgjë Milit apo ndokujt tjetër, si dhe shtoi se do të na priste në fund të korridorit, kështu që bënim mirë të mos vonoheshim.

- Grejs, Grejs, - thirri Mili kur mbetëm vetëm. - Xheku i keq, shumë i keq. Ai shtyu, shtyu mua nga shkallët!

I vura me të shpejtë dorën para gojës e i thashë të rrinte urtë, ndërkohë që shihja përreth e frikësuar. Pashë se të gjitha kabinat ishin bosh dhe m’u duk sikur, më në fund, pas aq kohësh, po më ndrinte fati.

- Jo, Mili, - pëshpërita e tmerruar se mos Xheku kishte zbritur e po na përgjonte. - Xheku nuk do ta bënte kurrë këtë.

- Ai shtyu mua, Grejs! Te dasma, Xheku shtyu fort mua, kështu! - tha ajo dhe më goditi me shpatull. - Xheku më vrau, theu këmbën.

- Jo, Mili, jo! - u përpoqa ta qetësoja. - Xheku është njeri i mirë.

- Jo, jo i mirë, - ngulte këmbë ajo. - Xheku i keq, shumë i keq.

- Nuk duhet të flasësh kështu, Mili! Nuk ia ke thënë askujt, apo jo?

Ia ke thënë ndokujt këtë që po mua thua mua?

Ajo tundi kokën me forcë dhe tha:

- Ti ke thënë gjithmonë thua ja Grejsit në fillim, por tani do t'i them edhe Xhanisës që Xheku i keq.

- Jo, Mili, nuk mund t'ia thuash askujt.

- Pse? Grejsi nuk beson mua?

Vrisja mendjen se ç'përgjigje t'i ktheja. Atë çast, u binda se çfarë ishte i aftë të bënte Xheku dhe, befas, gjithçka mori kuptim, sidomos kur mendoja se ai asnjëherë nuk pranoi që ajo të ishte shoqëruesja ime.

- Shiko, Mili, - i thashë dhe i kapa dorën. Ndërkaq, nuk po më mbante vendi dhe e dija se Xheku do të fillonte të dyshonte, sepse po vonoheshim. - Do të bëjmë një lojë. Një lojë sekrete që do ta luajmë vetëm ne të dyja. E mban mend Rozin? - e pyeta për shoqen imagjinare që kishte shpikur kur ishte më e vogël, që t'ia vinte asaj fajin për çdo gabim që bënte vetë.

Ajo tundi kokën në shenjë pohimi dhe u përgjigj:

- Rozi bënte gabime, jo Mili.

- Po, e di, - i thashë qetësisht. - Ajo ka qenë shumë e pabindur. - Mili dukej aq në faj, sa nuk mund ta mbaja të qeshurën.

- Nuk jam si Rozi, ajo e keqe, si Xheku.

- Por nuk të shtyu Xheku nga shkallët.

- Po, ai, - vazhdonte ajo me kokëfortësi.

- Jo, nuk e bëri ai. Ishte dikush tjetër.

- Kush? - pyeti teksa më shihte gjithë dyshim, ndërsa unë hidhja sytë më kot vërdallë, në kërkim të një emri të rastësishëm.

- Xhorxh Kluni, - i thashë unë.

- Xhoxh Kuni?

- Po. Ti nuk e pëlqen atë, apo jo?

- Jo, nuk pëlqej Xhoxh Kunin, - pohoi ajo pas meje.

- Ai të shtyu nga shkallët, jo Xheku.

- Jo Xheku? - pyeti ajo dhe rrudhi ballin.

- Jo, jo Xheku. Ti e pëlqen Xhekun, Mili, e pëlqen shumë, - i thashë unë dhe e shtrëngova pas vetes. - Ti duhet ta pëlqesh Xhekun. Nuk të shtyu ai nga shkallët, por Xhorxh Kluni. E kupton? Duhet ta pëlqesh Xhekun, Mili, bëje për mua.

- Ti frikë, - tha teksa më shihte ngultas.

- Po, Mili, kam frikë, ndaj të lutem, më thuaj që e pëlqen Xhekun. Është shumë e rëndësishme.

- E pëlqej Xhekun, - tha me bindje.

- Të lumtë, Mili.

- Por nuk pëlqej Xhoxh Kunin.

- Jo, nuk e pëlqen fare atë.

- Ai i keq, më shtyu nga shkallët.

- Po, ashtu është, por nuk duhet t'ia thuash askujt këtë. Nuk duhet t'ia thuash njeriu se Xhorxh Kluni të shtyu nga shkallët. Është sekret, si Rozi. Por njerëzve mund t'u thuash se e pëlqen Xhekun. Më kupton?

- Kuptoj, - tha dhe pohoi me kokë. - T'i them Xhekut që e pëlqej.

- Po.

- T'i them që nuk pëlqej Xhoxh Kunin?

- Po, mund t'ia thuash edhe këtë.

Më pas, u afrua edhe më shumë pranë meje dhe pëshpëriti:

- Por Xheku është Xhoxh Kuni, Xhoxh Kuni është Xheku.

- Po, Mili, Xheku është Xhorxh Kluni, por këtë e dimë vetëm ne, - i thashë duke pëshpëritur. - Më kupton Mili? Ky është një sekret, sekreti ynë, si Rozi.

- Xheku i keq, Grejs.

- Po, Xheku është i keq, por edhe ky është sekreti ynë dhe nuk duhet t'ia thuash askujt.

- Nuk jetoj me të, kam frikë.

- E di.

- Çfarë do bësh?

- Nuk e di, por do të gjej një zgjidhje.

- Premton?

- Të premtoj.

Ajo u afrua dhe më pa në sy.

- Grejsi mërzhitur.

- Po, Grejsi është e mërzhitur.

- Mos u mërzhit, Mili këtu. Mili ndihmon Grejsin.

- Faleminderit, - ia ktheva dhe e përqafova. - Mos harro, Mili. Ti e pëlqen Xhekun.

- Nuk harroj.

- Dhe nuk duhet të thuash që nuk do që të jetosh me të.

- Nuk them.

- Të lumtë, Mili!

Kur dolëm prej aty, Xheku po na priste gjithë padurim.

- Pse u vonuat kaq shumë? - pyeti dhe m'i nguli sytë një copë herë të mirë.

- Kam ciklin, - u përgjigj Mili sa hap e mbyll sytë. - Duhet kohë për ciklin.

- Dalim shëtitje para se të kthehem?

- Po, unë pëlqej shëtitjet.

- Ndoshta gjejmë edhe ndonjë dyqan akulloresh rrugës.

Duke e fiksuar mirë atë që i kisha thënë, ajo iu kthye Xhekut e i tha:

- Faleminderit, Xhek.

- Me sa shoh, i qenka kthyer humori, - vërejti ai kur Mili eci disa hapa para nesh. - Kur ishim në tualet, i shpjegova se tani që jemi të martuar, është normale që ti të jesh gjithnjë me mua dhe ajo e kuptoi që tani jam edhe jotja.

- Nëse i ke thënë vërtet këtë.

- Sigurisht që këtë i thashë.

Pas një ore, kur u kthyem në shkollë, Xhanisa ishte duke na pritur.

- Me sa duket, qenke kënaqur, Mili, - i tha ajo dhe buzëqeshi.

- Po, - pohoi ajo dhe u kthye nga Xheku. - Unë të pëlqej, Xhek. Ti i mirë.

- Më bëhet qejfi që mendon kështu, - u përgjigj ai dhe tundi kokën, duke parë nga Xhanisa.

- Por nuk pëlqej Xhoxh Kunin.

- Ke të drejtë, - ia ktheu ai. - As unë nuk e pëlqej fare.

Aty, Mili u shkri së qeshuri.

E TASHMJA

Sonte do të shkojmë tek Esteri dhe Rufusi, ndërsa nesër do të takojmë Milin. Do të shkojmë ngaqë dje telefonoi Xhanisa dhe pyeti nëse do të dukemi këtë fundjavë. Me sa duket, ka një drekë familjare ku nuk duhet të mungojë, dhe nuk ka kush kujdeset për Milin, por mua, meqë nuk kemi qenë për tri javë radhazi, më shkon mendja se ky është vetëm një justifikim. Të them të drejtën, besoj se ajo do të jetë mërzhitur që po shkojmë gjithnjë e më rrallë, dhe po çuditem që Xheku nuk po tregohet i kujdesshëm për këtë. Për të më ndëshkuar mua, ai po rrezikon që Xhanisa ta vërë në diskutim kujdestarinë e Milit, por meqë më leverdis kjo, nuk dua ta bisedoj me të.

Sot ndihem më pak e stresuar se zakonisht, ndoshta ngaqë do të dalim ose ndoshta ngaqë nesër do të takoj Milin. Darkat me shoqërinë janë si një fushë e minuar, pasi gjithë kohën jam në siklet se çfarë duhet të them apo të bëj, nga frika se Xheku mund t'i përdorë kundër meje. Jam e kënaqur që nuk rashë në grackën që kishte ngritur për mua, duke hijezuar fjalët në librin e Esterit, ndaj duhet të tregohem e kujdesshme e të mos them asgjë që mund të keqinterpretohet.

Kur më solli ushqimin sot në mëngjes, mori edhe librin. Më vinte për të qeshur kur mendoja se po e shfletonte më kot, duke kërkuar ndonjë shenjë a ndonjë fjalë që mund ta kisha gërvishtur ndoshta me thonj. Me siguri është mërëzitur kur nuk ka gjetur asgjë, sepse ka pothuajse gjithë ditën që rri në bodrum, që është gjithnjë shenjë e keqe, por edhe diçka e mërëzitshme për mua. Më pëlqen kur ai lëviz, kur hyn nga një dhomë në tjetrën, sepse, nisur nga tingujt dhe zhurmat që vijnë nga poshtë, kaloj kohën duke vrarë mendjen se çfarë po bën.

Tani është në kuzhinë dhe po bën një çaj për vete, sepse, disa minuta më parë, dëgjova të mbushte çajnikun me ujë dhe më pas edhe zhurmën e tij kur u fik vetë. Ndonjëherë, e kam zili. Një nga gjërat që urrej më shumë në këtë situatë, është që nuk mund të bëj një çaj kur të më teket dhe më merr malli për kohën kur mund të përdorja çajnikun. Tani që e mendoj, në fillim, Xheku ka qenë një gardian mjaft tolerant.

Dielli ka nisur të perëndojë, ndaj ma merr mendja se ora duhet të ketë shkuar rreth gjashtë e pasdites. Meqë në shtatë duhet të jemi tek Esteri, ai mund të ngjitet nga çasti në çast për të më lejuar të hyj në dhomën ngjitur, që të bëhem gati. Sakaq, dëgjoj hapat e tij nëpër shkallë, më pas, zhurmën e çelësit në bravë dhe ja tek dera hapet.

Kur e shoh në derë, tmerrohem, si përherë, sepse, sado normal të duket, ka gjithmonë diçka - veshë me majucë ose një palë brirë - që të paralajmëron për ligësinë që ka në shpirt. Ai bën pas dhe unë kaloj e hyj me padurim në dhomën tjetër, e lumtur që, më në fund, mund të vishem ndryshe, jo vetëm me të zeza dhe pantofla. Hap derën rrëshqitëse të gardërobës dhe pres Xhekun të më thotë çfarë të vesh. Kur ai nuk flet, e di se po më ushqen shpresa të rreme se mund të vesh ç'të dua, vetëm e vetëm që, sapo të jem veshur, të më thotë t'i heq menjëherë; ndoshta ngaqë e pikasa hilenë e tij me librin. Vendos të rrezikoj e zgjedh një fustan që nuk më pëlqen aspak, sepse është i zi. Filloj të heq pizhamet. Edhe pse ndihem në siklet kur vishem e zhvishem në sy të tij, nuk kam rrugëzgjidhje tjetër që kur humba të drejtën e privatësisë kohë më parë.

- Je dobësuar, - thotë Xheku teksa vesh të brendshmet.

- Ndoshta duhet të më sjellësh ushqim pak më shpesh, - ia kthej unë.

- Ndoshta, - pohon ai.

Sapo vesh fustanin dhe filloj të mbërthej zinxhirin, kuptoj se jam gabuar me zgjedhjen që kam bërë.

- Hiqe, - thotë ai. - Vish atë të kuqin.

Shtirem si e zhgënjyer dhe heq fustanin e zi, e kënaqur që e manipulova, sepse doja të vishja pikërisht të kuqin. E mbërthej dhe ndihem plot vetëbesim, ndoshta për shkak të ngjyrës. Shkoj drejt tavolinës së tualeteve, ulem përballë pasqyrës dhe shoh veten për herë të parë pas tri javësh. Gjëja e parë që më bie në sy, janë vetullat që janë bërë për të hequr. Edhe pse nuk më pëlqen t'i bëj këto gjëra në sy të Xhekut, marr piskatoren nga sirtari dhe filloj t'i rregulloj. M'u desh kohë që ta bindja edhe për të depiluar këmbët, duke nxjerrë si pretekst që nuk dukem mirë, nëse ato nuk janë të pastra. Fatmirësisht, pranoi që, në sendet minimale që më sjell çdo muaj, të shtojë edhe një pako me strisha me dyllë. Sapo mbaroj punë me vetullat, bëj dhe pak tualet për t'i dhënë rëndësinë e duhur fustanit dhe vë një të kuq me më tepër shkëlqim se zakonisht. Pasi mbaroj, ngrihem dhe drejtohem nga gardëroba. I hap kutitë njëra pas tjetrës, duke kërkuar këpuçet me ngjyrë të kuqe e të zezë dhe me takë të lartë. I vesh, marr edhe çantën që kombinohet me to dhe ia zgjas Xhekut. Ai e hap dhe kontrollon brenda, sikur gjatë këtyre tri javëve të fundit të kem gjetur ndonjë mënyrë për të futur nëpërmjet mureve të gurta ndonjë stilolaps a letër. Ma jep sërish dhe më pas, më hedh një vështrim nga koka te këmbët. E di që tingëllon ironike, por shumë gra nuk marrin as kaq nga burrat e tyre.

Kur zbresim në holl, ai merr pallton time nga gardëroba e vogël dhe e mban që unë të fus krahët. Para se të hipë në makinë, më hap derën dhe pret sa të hipi. Teksa ai mbyll derën, ndiej keqardhje që është kaq maskara dhe sadist, sepse sjellja e tij është e patëmetë.

Sapo mbërrijmë në shtëpinë e Esterit dhe Rufusit, Xheku i jep asaj buqetën me lule, shishen e shampanjës dhe librin, që ma do mendja, se e ka kthyer në gjendjen e mëparshme. Esteri më pyet se si m'u duk libri. Unë i them po ato fjalë që i thashë edhe Xhekut - që m'u desh pak kohë sa t'i hyja në brendi, sepse, zakonisht, nuk lexoj libra të tillë. Nuk e di pse, por ajo sikur u zhgënjye paksa dhe kjo më bën të dyshoj: mos ndoshta i ka hijezuar ajo fjalët? Ndërkaq, e shoh gjithë ankth dhe përpiqem të fsheh panikun që më kaplon, mirëpo në fytyrën e saj nuk shoh asnjë shenjë që të më tregojë se e humba një mundësi të mirë, ndaj dhe zemra fillon të më rrahë normalisht.

Teksa shkojmë pranë Dianës dhe Adamit, Xheku nuk ma heq dorën nga mesi. Nuk e di nëse është për shkak të mirësjelljes së tij apo ngaqë

ia hodha dhe vesha fustanin që doja, por, pasi mbarojmë pijet dhe ngrihem nga tavolina, po ndihem si një grua normale në një mbrëmje të zakonshme dhe jo si një e burgosur që ka dalë me gardianin e saj. Ose ndoshta e kam nga shampanja që kam pirë. Ulemi të hamë darkë, të cilën Esteri e ka qarë, por më shqetëson shikimi i Xhekut nga ana tjetër e tavolinës, sepse sonte po flas më shumë se zakonisht.

- Dukesh i zhytur në mendime, Xhek, - thotë Esteri.

- Thjesht po mendoja për Milin. Mezi po pres që të vijë të jetojë me ne, - ia kthen ai dhe buzëqesh. Unë e marr këtë që sapo tha, si urdhër që të hesht.

- Nuk ka mbetur edhe shumë kohë tani, - vazhdon ajo.

- Njëzet e pesë ditë, - psherëtin i lumtur Xheku. - E di ti, Grejs, që pas njëzet e pesë ditësh Mili do të hyjë në dhomën e saj të kuqe dhe do të bëhet pjesë e familjes sonë?

Po matesha të pija një gllënjë verë, por, kur dëgjova ato fjalë, zemra më rrahu aq fort, sa gota desh më ra nga dora.

- Jo, nuk e di, - ia kthej dhe pyes veten se pse jam ulur e rehatuar këtu kur koha fluturon kaq shpejt. Kthjellohem dhe pyes veten se si është e mundur që, qoftë edhe për një minutë, më doli nga mendja situata e dëshpëruar në të cilën gjendem. Njëzet e pesë ditë: si ka mundësi që kanë mbetur kaq pak? Si do të gjej një mënyrë për t'ia mbathur nga Xheku në kaq pak kohë, kur nuk e kam gjetur dot gjatë këtyre treqind e njëzet e shtatë ditëve që kur jemi kthyer nga muaji i mjalitit? Edhe pas tmerrit që kalova në atë periudhë, edhe pas asaj që gjeta kur mbërrita në shtëpi, nuk dyshova për asnjë çast se nuk do t'ia mbathja para se Mili të vinte të jetonte me ne. Madje, dhe pas çdo dështimi, mendoja se do të kishte një herë tjetër. Tashmë, kam më shumë se gjashtë muaj që nuk përpiqem më.

- Vazhdo, Grejs, - thotë ai, duke ma bërë me shenjë nga gota e verës dhe më buzëqesh. - Të pimë për ardhjen e Milit, - dhe hedh një vështrim përreth tavolinës. - Pse të mos ngremë të gjithë një dollin për Milin?

- Shumë mirë, - hidhet Adami dhe ngre gotën. - Për Milin!

- Për Milin! - thonë të gjithë dhe trokasin gotat, ndërsa unë përpiqem të mbyjs frikën që sa vjen e rritet brenda meje. Duke ditur se Esteri po më sheh gjithë kureshtje, e ngre gotën ngadalë, me shpresën se ajo nuk do ta vërë re që më dridhet dora.

- Meqë jemi te dollitë, - thotë Adami, - ngrijini edhe një herë gotat.

- Të gjithë e shohin me vëmendje. - Diana pret një fëmijë. Një vëlla ose motër për Emilinë dhe Xhasperin!

- Ç'lajm i mrekullueshëm! - thotë Esteri dhe urimet marrin dhenë.

- Apo jo, Grejs?

Si për çudi, unë shpërthej në lot.

Në dhomë, pllakos qetësia, ndërsa mua më hyjnë ethet kur mendoj për ndëshkimin që më pret, ngaqë nuk u përmbajta dot, ndaj nis të qaj më shumë. Përpiqem të ndal lotët, por është e pamundur. Ngaqë po ndihem në siklet, ngrihem, kurse Diana që është përkrah meje, mundohet të më qetësojë. Mes gjithë kësaj zallamahie, ngrihet Xheku, më pushton në krahë - eh, si mund të ndodhte ndryshe? - dhe më shtrëngon duke ma mbështetur kokën në shpatullat e tij. Më përkund paksa dhe më pëshpërit fjalë të ëmbla, kurse unë shkrehem edhe më tepër në dënese kur mendoj se si mund të ishte dhe si është. Për herë të parë dua të dorëzohem, sepse kuptoj se nuk e përballoj dot më dhe nuk kam asnjë rrugëzgjidhje.

- Nuk vazhdoj dot më kështu, - i ankohe Xhekut pa e vrarë mendjen se të tjerët po na dëgjojnë.

- E di, - thotë ai dhe mundohet të më qetësojë. - E di. - Befas, duket sikur e pranon që e ka tepruar dhe, për një çast, besoj vërtet se çdo gjë do të ndreqet. - Mendoj se duhet t'ua themi edhe këtyre, apo jo? - më pyet dhe ngre kokën. - Grejsi bëri abort javën e shkuar, - thotë. - Dhe druaj se nuk ka qenë i pari.

Në dhomë, dëgjohe ca pasthirrma kolektive dhe për disa sekonda, heshtje, para se të gjithë të fillojnë të flasin njëzëri për të na ngushëlluar. Edhe pse ato fjalë të ngrohta dhe ngushëlluese i referohen një aborti, për të cilin nuk kam dëgjuar kurrë më parë, më ndihmojnë të mbledh veten.

- Më fal, - i mërmëris Xhekut, me shpresën se do t'ia zbus sadopak zemërimin me të cilin duhet të përballem më vonë.

- Mos u bëj budallaqe, - thotë Diana dhe më fërkon shpatullat. - Po shpresoja të na e thoshit. Unë për shembull, ndihem për faqe të zezë që Adami ua dha kështu lajmin e shtatzënisë.

- Nuk vazhdoj dot më kështu, - i drejtohem Xhekut.

- Do ta kishe më të thjeshtë, po t'i pranoje gjërat kështu si janë, - ma kthen ai.

- Mund të mos e përziejme Milin në këtë mesele, të lutem? - e pyes e dëshpëruar.

- Kam frikë se është punë që s'bëhet, - thotë qetësisht.

- Po Mili nuk ka pse e merr vesh, apo jo? - pyeti Esteri me mëdyshje.

- Nuk ka kuptim që ta mërzitni edhe atë, - ia pret Diana.

Xheku kthehet nga ato dhe thotë:

- Keni shumë të drejtë. Do të ishte budallallëk, po t'i tregonim për abortin. Nejse, tani më mirë ta çoj Grejsin në shtëpi. Shpresoj të na falni që ua prishëm festën, Ester.

- Jo, jam mirë, - them nxitimthi, duke mos dashur të iki nga shtëpia e sigurt e Esterit dhe Rufusit, sepse e di se ç'më pret në shtëpinë tonë. E tronditur që gjeta ngushëllim për njëfarë kohe në krahët e tij, shkëputem dhe vazhdoj: - Vërtet, tani jam më mirë dhe kam dëshirë të rri dhe ca.

- Oh, sa mirë! Më bëhet qejfi. Të lutem, Grejs, ulu, - thotë Esteri. Më duket sikur ajo do me gjithë shpirt t'i tërheqë ato që tha, fjalët që më nxitën të shpërtheja në lot, ndaj dhe ndihet fajtorë që i mëshoi më tepër shtatzënisë së Dianës. - Më fal, - thotë ngadalë pasi ulem. - Më vjen keq edhe për abortin.

- Nuk ka problem, - i them unë. - E lëmë më mirë këtë bisedë, të lutem.

Pi kafën që më përgatit ajo dhe e marr më seriozisht se kurrë më parë situatën time. E di që jam treguar shumë budallaqe që e lëshova veten dhe, si për të shlyer gabimin, i hedh Xhekut vështrime plot dashuri. Më pas, u shpjegoj të gjithëve se nuk u përmbajta dot, pasi ndihem shumë keq që nuk mund t'i jap Xhekut gjënë më të shtrenjtë në botë për të: një fëmijë. Kur më në fund ngrihem që të ikim, e di se ata do të më admirojnë për kurajën që i jap vetes. Ndiej gjithashtu se Esteri më ka për zemër më shumë se më parë dhe kjo falë pamundësisë për të lindur fëmijë.

Sapo marrim rrugën për në shtëpi, përballem me atë që më pret. Heshtja e rëndë e Xhekut më lë të kuptoj se e teprova dhe se do ta paguaj shtrenjtë këtë budallallëk. Nuk e përballoj dot idenë se nuk do ta takoj Milin dhe teksa lotët e heshtur më shkasnin faqeve, çuditë se sa e dobët jam bërë.

Sapo mbërrijmë në shtëpi, Xheku hap derën kryesore dhe hyjmë në holl.

- Ti e di që nuk e kam vrarë mendjen kurrë se kush jam, - thotë ai mendueshëm dhe më ndihmon të heq pallton. - Por sonte, për një çast,

kur po të mbaja në krahë, kur të gjithë po na ngushëllonin për abortin, kuptova se çfarë do të thotë të jesh normal.

- Por ti mund të jesh! - i them. - Mund të jesh, nëse vërtet e dëshiron! Mund të kërkosht ndihmë, Xhek, dhe unë e di që mundesh!

Ai zbardh dhëmbët me fjalët e mia dhe vazhdon:

- Puna është se nuk dua ndihmë. Më pëlqen kështu si jam, më pëlqen vërtet. Dhe do të më pëlqejë edhe më shumë pas njëzet e pesë ditësh, kur Mili të vijë të jetojë me ne. Sa keq që nuk do të shkojmë ta takojmë nesër. Thuajse më ka marrë malli për të.

- Të lutem, Xhek, - i përgjërohem.

- Sot nuk u solle mirë, kështu që nuk mund të të çoj, por, nëse do që ta shohësh Milin nesër, ti e di se ç'duhet të bësh.

- Unë e di që ti nuk e mban fjalën, ndaj dhe nuk rashë në grackën tënde qesharake, - i them dhe kuptoj se, gjatë darkës, e ka përmendur qëllimisht Milin, që të më mërzisë.

- Grackë qesharake?

- Po, pikërisht kështu, qesharake. Nuk gjete asgjë më të mirë sesa të hijejoj fjalët e një libri?

- Ke filluar të bëhesh shumë vigjilente për të shpëtuar veten, - shfryn ai. - Sido që të jetë, duhet të ndëshkohesh.

Unë tund kokën gjithë përçmim dhe them:

- Jo, mjaft më. E kam seriozisht, Xhek, më ka ardhur në majë të hundës

- Ndërsa mua jo, - thotë ai. - Unë ende nuk kam filluar, ky është problemi. Sa më shumë që i afrohem asaj që kam ëndërruar prej kohësh, aq më shumë e dëshiroj. Jam lodhur duke pritur. Jam lodhur duke pritur që Mili të zhvendoset te ne.

- Pse nuk shkojmë sërisht në Tajlandë? - e pyes e dëshpëruar dhe e tmerruar se mos e sjell Milin në shtëpi më parë. - Do të të bëjë mirë; nuk kemi qenë që në janar.

- Nuk mundem. Tani afër kam çështjen "Tomasin".

- Por nuk do të shkosh dot më kur Mili të vijë këtu, - vë në dukje unë, e gatshme për ta mbajtur Milin të sigurt atje ku është, sa më gjatë të jetë e mundur.

Ai më hedh një vështrim dhe ma kthen:

- Besomë, pasi Mili të jetojë me ne, nuk do të kem më nevojë të shkoj. Luaj vendit tani!

Befas, më kapin ca të dridhura, sa mezi hedh këmbët. Shkoj te shkallët dhe vendos këmbën mbi të parën.

- Jo andej, - më thotë. - Vetëm nëse nuk do që ta shohësh Milin nesër, sigurisht, - dhe ndalon një çast sikur po më jep mundësi të mendohem. - Pra, çfarë do të bësh, Grejs? - më pyet me zë të ashpër. - Zgjidh: Milin që zhgënjehet, apo bodrumin?

E SHKUARA

Pas atyre që më tha Mili, se Xheku e kishte shtyrë nga shkallët, m'u shtua edhe më tepër dëshira për t'ia mbathur prej tij. Edhe pse e binda time motër të mos i tregonte askujt, nuk isha e sigurt. Ajo mund t'ia thoshte, qoftë edhe pa dashje, Xhanisë ose Xhekut. Nuk besoj se ai e ka kuptuar që Mili e di se nuk ra aksidentalisht nga shkallët. Njerëzit mendonin se Mili kishte vështirësi në të folur për shkak të zhvillimit të vonuar mendor dhe nuk ia merrnin për bazë ato që thoshte, por përkundrazi, ajo ishte shumë më e zgjuar. Nuk e kisha idenë se ç'mund të bënte Xheku, nëse e merrte vesh që ajo e dinte se ç'kishte ndodhur atë ditë. Me siguri që do t'i hidhte poshtë akuzat e saj po aq shpejt sa hodhi të miat, duke thënë se tanimë që ishim martuar, ajo ishte xhelozë dhe po përpiquej të na ndante.

I vetmi njeri që më jepte forcë të vazhdoja përpara në atë periudhë të zymtë, ishte Mili. Ajo dukej aq e çlirët kur ishte pranë tij, saqë kishte raste që mendoja se e kishte harruar fare që ai e kishte shtyrë nga shkallët, ose e kishte pranuar atë fakt. Gjithsesi, shpeshherë, i thosha vetes se ishte më mirë për të, pasi që kur shprehja “unë pëlqej Xhekun, po jo

Xhoxh Kunin” u bë mantra e saj, dukej më e gëzuar. Mili, sikur të më lexonte mendimet, donte të më tregonte që po përpiquej të bënte pjesën e saj. Ndërkohë, unë ndihesha më në presion, ndaj fillova të planifikoja lëvizjen e radhës.

Pas asaj që ndodhi kur u përpoqa ta bindja mjekun të më ndihmonte, vendosa që, herën tjetër, do të ishte më mirë që të kisha sa më shumë njerëz përreth. Kur u ndjeva gati ta provoja sërish, iu luta Xhekut të më çonte të bëja pazar, me shpresën se do t’i kërkoja ndihmë ndonjë shitëseje a ndonjë klienti. Pasi dola nga makina dhe më zuri syri një polic që ishte vetëm pak hapa larg, mendova se, më në fund, lutjet m’u dëgjuan. Mënyra se si Xheku më shtrëngoi pas vetes kur u mundova të çlirohesh, linte të kuptohej se po më mbante me zor. Polici erdhi me vrap kur dëgjoi thirrjet e mia për ndihmë dhe atë çast, mendova se vuajtjeve të mia u erdhi fundi - deri në çastin kur ai shqiptoi fjalët: “Çdo gjë në rregull, zoti Ejnxhëll?”

Sjellja ime konfirmoi atë që Xheku kishte kohë që mendonte t’ua thoshte njerëzve: që e shoqja kishte probleme mendore dhe mund të shkaktonte prishje të qetësisë publike, shpesh duke akuzuar të shoqin se e mbante të burgosur. Teksa Xheku vazhdonte të më mbante të mbërthyer nga kyçet, i sugjeroi policit, në sy të gjithë njerëzve që ishin grumbulluar, që të vinte e ta shihte vetë shtëpinë që unë e quaja burg. Turma kureshtare shikonte ngjarjen dhe unë dëgjoja tek pëshpëritnin rreth sëmundjes sime, kurse Xhekut i hidhnin shikime plot keqardhje. Nuk vonoi shumë dhe, pranë nesh, erdhi një makinë policie. U ula në ndenjësen e pasme me një police, e cila mundohej të më qetësonte me fjalë të ngrohta, ndërsa polici tjetër e pyeste Xhekun për punën e tij për gratë e dhunuara.

Më vonë, kur gjithçka përfundoi dhe isha sërish në dhomë, mendova se nuk do ta shihja më kurrë dritën e diellit. Kur e mendoj mirë pse pranoi menjëherë të më shoqëronte të bëja pazar, bindem plotësisht për atë që kisha zbuluar në Tajlandë: ai ndiente kënaqësi të pamasë kur më bënte të besoja se kisha fituar e pastaj ma rrëmbente atë fitore; kënaqej kur përgatiste terrenin ku unë do të thyeja qafën, ngazëllehej kur luante rolin e burrit të kujdesshëm e fatkeq, lumturohej kur zhgënjehesha dhe kënaqej duke më ndëshkuar. Jo vetëm kaq, por aftësia e tij për të parashikuar çdo lëvizje timen, tregonte se do të dështoja që në fillim.

Duhej të kalonin edhe tri javë para se ta shihja Milin përsëri. Fjalët

e Xhekut se kishim pasur shumë vizita në shtëpi, më lënduan shumë, ndërsa Milin e turbulluan më tepër, por nuk kisha asnjë mundësi t'i thosha të vërtetën sime motre, sepse Xheku më rrinte nga pas si rrodhe. E vendosur që të mos e zhgënjeja më, por ta takoja rregullisht, e ndava mendjen që t'i vija atij pas qejfit. Por në vend që të kënaqej, përlësia ime dukej sikur e mërziste Xhekun. Kur më tha se, meqë isha sjellë mirë, do të më lejonte të pikturoja, mendova se më bënë veshët. Duke dyshuar në qëllimet e tij, nuk u gëzova dhe u entuziazmova në sy të tij kur i dhashë një listë të sendeve që më duheshin. Nuk guxoja të besoja se do të m'i sillte vërtet ato që po i kërkoja. Gjithsesi, të nesërmen solli pastelet, vajrat, një sërë ngjyrash, këmbalecin, si dhe kanavacat e bardha.

- Vetëm me një kusht, - më tha kur pa se vrapova drejt tyre, si drejt miqve të vjetër. - Temën duhet ta zgjedh unë.

- Çfarë do të thuash? - e pyeta dhe u vrenjta.

- Do të pikturosh çfarë të dua unë, asgjë më shumë e asgjë më pak.

Ia ngula sytë dhe po mundohesha ta zhbiroja, duke pyetur veten nëse ishte ndonjë nga lojërat e tij.

- Varet se çfarë do që të pikturoj, - ia ktheva.

- Një portret, - tha ai.

- Një portret?

- Po. Ti ke pikturuar edhe më parë të tillë, apo jo?

- Disa.

- Mirë, pra, dua që të bësh një portret.

- Tëndin?

- Po apo jo, Grejs?

Çdo qelizë më thoshte të mos pranoja, por dëshiroja me gjithë shpirt që të pikturoja, të mbushja ditët me diçka, përveçse të lexoja. Edhe pse nuk më pëlqente që të pikturoja për Xhekun, mendoja se ai nuk do të qëndronte dot si statujë për orë të tëra e të pozonte për mua. Të paktën kështu shpresoja.

- Vetëm nëse punoj me një fotografi përpara, - i thashë e çliruar që kisha gjetur një zgjidhje.

- U tha, u bë, - tha ai dhe futi dorën në xhep. - Do që të fillosh që tani?

- Pse jo? - ia ktheva dhe mblodha supet.

Ai nxori nga xhepi një fotografi dhe ma nxori para syve.

- Kjo ka qenë një nga klientet e mia. Nuk të duket e bukur?

Kur pashë fotografinë, klitha e tmerruar dhe u largova prej tij, por ai më ndoqi duke u zgërdhirë.

- Të lutem, Grejs, mos u bëj e turpshme. Shikoje mirë. Pastaj, pas pak javësh, do të shohësh shumë si puna e kësaj.

- Kurrë! - thirra unë. - Nuk do ta pikturoj kurrë atë!

- Do ta bësh. Ti pranove apo harrove? Ti e di çfarë ndodh, nëse nuk e mban fjalën, - vazhdoi ai, ndërsa unë e shihja ngultas. - Po, Mili. Ti do që ta shohësh, apo jo?

- Jo, nëse ky është çmimi që duhet të paguaj! - bërtita.

- Më fal. Duhej të kisha thënë: "A do që ta shohësh përsëri?" Jam i sigurt se ti nuk do që Mili të përfundojë në ndonjë çmendinë, apo jo?

- Bën mirë të mos i prekësh as edhe një fije floku asaj! - thirra me sa kisha në kokë.

- Atëherë, fillo të pikturosh. Nëse e gris këtë fotografi apo e dëmton, në çfarëdolloj mënyre, Mili do ta paguajë shtrenjtë. Nëse nuk e hedh këtë në kanavacë ose pretendon se nuk mundesh, prapë Mili do ta paguajë shtrenjtë. Do të të kontrolloj çdo ditë, që të shoh se si po të ecën puna dhe, nëse shoh se po punon shumë ngadalë, Mili do ta paguajë shtrenjtë. Kur të përfundosh këtë, do të pikturosh një tjetër, pastaj një tjetër, dhe një tjetër, derisa unë të ngopem.

- Me çfarë të ngopesh? - e pyeta dhe fillova të qaja, sepse e dija se më kishte mundur.

- Do të ta tregoj ndonjë ditë. Të premtoj, Grejs, që një ditë do të ta tregoj.

Sa lot kam derdhur mbi atë pikturë! Orë pas ore e ditë pas dite, duhej t'i jepja forca vetes që të shihja atë fytyrë të gjakosur, të vëzhgoja mirë hundën e thyer, buzën e prerë, sytë e nxirë dhe gjithçka ta hidhja në kanavacë, edhe detajet më të frikshme. E dija se, nëse duhej të mbaja mendjen në vend, duhej të gjeja një mënyrë që të mos tronditesha nga ato që do të pikturoja. Kështu, u vendosa emra grave nëpër foto dhe nisa të shikoja përtej masakrës që kishin përjetuar, duke i përfytyruar si kishin qenë më parë. Në këtë mënyrë, e pata më të lehtë ta përballoja situatën. Kjo gjë ndihmoi edhe Xhekun, i cili nuk humbi asnjë çështje. Të gjitha gratë në fotografi - ish-klientet e tij - kishin arritur të shpëtonin prej bashkëshortëve posesivë. Frymëzuar nga kjo, u bëra edhe më e vendosur

për t'ia mbathur prej tij. Nëse ato ia kishin dalë, edhe unë mund t'ia dilja.

Kishim rreth katër muaj martuar kur Xheku vendosi se duhej të qëndronim më tepër me njëri-tjetrin dhe të takoheshim me të tjerët njësoj siç bënim para martese, që njerëzit të mos dyshonin. Darka e parë që shkua, ishte në shtëpinë e Moirës dhe Xhillit. Meqë ata ishim miqtë e Xhekut, u solla ashtu si më tha ai dhe bëra rolin e gruas së dashuruar. Më erdhën zorrët te goja nga ajo situatë, por nëse e humbiste besimin tek unë, do të më mbyllte përfundimisht në dhomë dhe nuk do të kisha asnjë mundësi për t'ia mbathur.

E dija se isha sjellë mirë, ndaj, pak kohë më pas, më tha se do të darkonim me ca kolegë të tij. Kur mora vesh se do të takoheshim me kolegë e jo me shoqërinë e tij, adrenalina më shkoi në maksimum. Mendoja se do të ishte mundësi e shkëlqyer për t'ia mbathur njëherë e mirë prej tij, pasi kolegët do ta besonin variantin tim të historisë më lehtë sesa miqtë, të cilëve u kishte hedhur tërë kohës hi syve. Edhe pse ishte avokat i suksesshëm, ndoshta ishte dikush që mezi priste rastin ta godiste pas shpine. E dija se duhej të tregohesha e zgjuar; deri më atëherë, Xheku më kishte diktuar se si duhej të sillesha në sy të të tjerëve - të mos lëvizja në asnjë rast vetëm, as deri në tualet; të mos ndiqja askënd pas nga një dhomë në tjetrën, vetëm nëse do të ngrija ndonjë pjatë nga tavolina për të ndihmuar; të mos bëja asnjë bisedë kokë më kokë me askënd dhe duhej të kisha përherë një pamje të lumtur e të kënaqur.

M'u desh pak kohë që të mendoja se çfarë të bëja. Në vend që të kërkoja ndihmë në sy të Xhekut, i cili ishte shumë i zoti për t'i hedhur poshtë akuzat e mia, vendosa se do të ishte më mirë t'i dërgoja ndonjë letër dikujt, sepse, në atë rast, nuk do të mund të mohonte asgjë e të më nxirrte si grua hysterike e të çmendur. Në fakt, duke e njohur mirë Xhekun dhe kërcënimet e tij, kjo m'u duk rruga më e sigurt për të çarë përpara. Po ku ta gjeja letrën, qoftë edhe një copë të tillë? Nuk mund ta pyesja as atë, sepse do të dyshonte menjëherë dhe jo vetëm që nuk do të pranonte, por, që këtej e tutje, do të ma merrte shpirtin fare.

E nxitur nga veprimi i Xhekut, në mes të natës, më lindi ideja që të prisja fjalë të ndryshme nga librat, duke përdorur një palë gërshërë të vogla nga çanta e tualeteve. Kështu, preva: "të lutem", "po", "më", "rob", "ndihmomë", "lajmëro", "mban", "policinë", dhe u përpoqa t'i rendisja si duhej. I rregullova duke vendosur të parën fjalën "të lutem", dhe duke e

përfunduar me fjalën “policinë”. Ato ishin një grumbull fjalësh që mund të përhapeshin shumë lehtë e të iknin tutje, ndaj mendova t’i kapja me karficë flokësh, të cilën e gjeta në çantën e tualeteve. Besoja se kushdo që do të shihte një copë letër të mbërthyer me karficë, do të bëhej kureshtar e do ta hapte.

Pasi e shoshita mirë me vete, sepse nuk mund të rrezikoja që ndokush ta hapte në sy të Xhekut, vendosa ta lija mbi tavolinë pasi darka të kishte mbaruar dhe, kështu, do ta gjenin kur ne të kishim ikur. Nuk e kisha idenë se ku do të darkonim, por lutesha që të shkonim në shtëpinë e ndokujt e jo në restorant, ku letrën mund ta merrnin për mbeturinë dhe ta hidhnin poshtë.

Në fund, gjithë plani dështoi. Isha shqetësuar aq shumë se ku do ta lija atë copëz letre me fjalë të çmuara, sa që më kish dalë fare nga mendja se fillimisht duhej ta kaloja pa e vënë re Xheku. Nuk e kisha menduar fare atë gjë, derisa ai erdhi të më merrte dhe, teksa më shihte që vishja këpucët dhe mora çantën, më pyeti pse isha aq nervoze. Sado që u shtira se e kisha ngaqë do të takoja kolegët e tij, nuk më besoi, sepse shumicën e tyre tashmë i kisha takuar në dasmë. Filloi të më kontrollonte rrobat e më kërkoi të nxirja edhe astarët e xhepave, derisa në fund kontrollloi edhe çantën. E dija se do të xhindosej kur ta gjente letrën me karficë dhe më ndëshkoi pikërisht ashtu siç më kishte thënë. Që atë ditë, më çoi në dhomën e izolimit, e cila nuk kishte asnjë kusht dhe filloi të më linte edhe pa ngrënë.

E TASHMJA

Gjatë gjithë kohës në bodrum, mendoj për dritën e diellit ose për diçka që të kuptoj se nuk më ka ikur mendja. Nuk po dëgjoj asnjë lëvizje të Xhekut, por e ndiej se është këtu pranë dhe po përgjon. Befas, hapet dera.

- Luaji këmbët, nëse do që të mbërrijmë në kohë për ta nxjerrë Milin për drekë, - thotë ai, ndërsa unë ngrihem ngadalë.

Duhet të jem e lumtur që po shkojmë, por, në të vërtetë, pas çdo vizite, ndihem gjithmonë e më keq. Që kur Mili më tha se Xheku e kishte shtyrë nga shkallët, ajo ka pritur që të bëja diçka. Tmerrohem kur mendoj se ajo do të përpiqet t'i mbushë mendjen Xhekut të na çojë për drekë te hoteli, sepse nuk mund t'i them se nuk kam gjetur ende një zgjidhje. Atëherë, as që ma merrte mendja se do të vazhdoja të isha e burgosur edhe një vit më pas. E dija se do të ishte e vështirë të shkëputesha prej tij, por jo që të ishte e pamundur. Ja, tani më ka mbetur fare pak kohë. Njëzet e katër ditë. Mendimi se Xheku po i numëron ditët mbrapsht, si një fëmijë që mezi pret Krishtlindjen, derisa Mili të vijë të jetojë me ne, më bën të dridhem e tëra.

Si zakonisht, Mili dhe Xhanisa po na presin ulur në stol. Afrohemi dhe bisedojmë pak çaste; Xhanisa na pyet se si ia kaluam në dasmën që kishim fundjavën e kaluar dhe udhëtimin te miqtë tanë një fundjavë para asaj, dhe Xheku më lë mua të sajoh diçka: që dasma ishte në Devon dhe ia kaluam për bukuri. Madje, edhe distrikti *Peak*, ku jetojnë miqtë tanë, na pëlqeu shumë. Xheku, si gjithmonë gojëmbël, e falënderon Xhanisën që na jep mundësinë ta shfrytëzojmë këtë pak kohë që na ka mbetur dhe ajo ia kthen se nuk e ka aspak problem, sepse e do shumë Milin dhe është e lumtur që na ndihmon kur kemi nevojë për të. Gjithashtu, shton se do ta marrë malli kur ajo të ikë, por na kujton premtimin që ka bërë se do të vijë shpesh te ne, por unë e di mirë se Xheku nuk do ta lejojë kurrë. Më pas, flasim rreth shëndetit të Milit dhe Xhanisa na tregon se, falë ilaçeve të gjumit, që i ka dhënë mjeku, bën një gjumë të qetë dhe i është rikthyer aktivitetit normal.

- Ah, më vjen keq, - thotë ajo teksa i hedh një sy orës, - por tani duhet të shkoj. Ime më do të më vrasë, nëse nuk shkoj në orar për të ngrënë drekë.

- Edhe ne duhet të shkojmë, - hidhet Xheku.

- Shkojmë te hoteli sot, të lutem? - pyet Mili me padurim.

Xheku hap gojën dhe para se të thotë se ka ndër mend të na shpjerë gjatë, ndërhyr Xhanisa.

- Mili më ka treguar për hotelin dhe sa shumë i ka pëlqyer ai. Na ka premtuar se, të hënën, do të na tregojë për të në klasë, apo jo, Mili? - e pyet dhe ajo tund kokën në shenjë pohimi. - Do të na tregojë edhe për restorantin buzë liqenit dhe atë ku shërbejnë *pancakes*, ndaj të gjithë mezi po presim ta dëgjojmë. Kurse zonja Gudrih po mendon që ta çojë stafin te ky hotel për mbrëmjen e fundvitit, - thotë Xhanisa. - Ndaj e ka porositur Milin që të bëjë një përshkrim për të.

- Duhet të shkoj te hoteli për zonjën Gudrih, - përsërit Mili.

- Shumë mirë, atëherë, - thotë Xheku duke fshehur inatin pas një buzëqeshjeje të ngrohtë.

Gjatë drekës, Mili duket e lumtur dhe kur mbarojmë, më thotë se ka nevojë të shkojë në tualet.

- Shko, - i thotë Xheku.

- Grejsi vjen me mua, - thotë ajo dhe ngrihet.

- Nuk është nevoja që të vijë dhe ajo me ty, - ia kthen i vendosur Xheku. - Ti mund të shkosh vetë.

- Kam ciklin, - thotë Mili me zë të lartë. - Dua Grejsin.

- Shumë mirë, - ia kthen Xheku dhe fsheh edhe njëherë zemërimin.

Ai shtyn karrigen pas dhe vazhdon: - Do të vij edhe unë.

- Xheku nuk lejohet në tualetin e femrave, - ia pret Mili aty për aty.

- E kisha fjalën që do të vija deri aty afër me ju.

Ai na lë në fund të korridorit dhe na paralajmëron të mos vonohemi.

Hyjmë në tualet dhe te lavamanët, gjejmë dy zonja që po lajnë duart.

Ato bisedojnë të lumtura, kurse Mili mezi pret që të largohen. Sakaq, unë vras mendjen se çfarë t'i them, diçka që ajo të mendojë se kam ndër mend një zgjidhje. Në fakt, më la pa fjalë kur sajoi diçka që ta bindte Xhekun të na sillte këtu, duke përfshirë edhe Xhanisën dhe zonjën Gudrih.

- Mili, u tregove shumë e zgjuar, - i them sapo mbyllet dera dhe gratë ikin.

- Duhet të flas, - ma kthen ajo duke pëshpëritur.

- Çfarë ka?

- Mili ka diçka për Grejsin, - pëshpërit sërish. Më pas, fut dorën në xhep dhe nxjerr prej andej një shami. - Sekret, - shton ajo dhe ma zgjat mua. Unë e shpalos me mëdyshje shaminë dhe pres që të gjej ndonjë rruazë ose ndonjë lule, por, në fakt, shoh një grusht me tableta të vogla të bardha.

- Çfarë janë këto?

- Për gjumë. Unë nuk pi.

- Pse jo?

- Nuk kam nevojë, - ma kthen dhe ngryset në fytyrë.

- Por këto të ndihmojnë të flesh më mirë, - i shpjegoj me qetësi.

- Unë fle mirë.

- Po, sigurisht, sepse pi këto, - këmbëngul unë. - Por më parë e kishe të pamundur, e mban mend?

Ajo tund kokën në shenjë mohimi dhe thotë:

- Bëja gjoja.

E shoh e hutuar dhe e pyes:

- Përse?

Ajo ma mbyll dorën me gjithë shami brenda dhe ma kthen:

- Për ty, Grejs.

- Je shumë e mirë, Mili, por unë nuk kam nevojë për këto.

- Po, Grejs, ti i do. Për Xhoxh Kunin.

- Xhorxh Klunin?

- Po, Xhoxh Kuni i keq, Xhoxh Kuni shtyu mua nga shkallët, Xhoxh Kuni mërziti Grejsin.

Tani e kam unë radhën të mohoj me kokë.

- Nuk po të kuptoj, Mili - i them.

- Po, ti kupton, - këmbëngul ajo. - Është e thjeshtë, Grejs. Ne vrasim Xhoxh Kunin.

E SHKUARA

Një muaj më pas, shkuam sërish në Tajlandë, por kësaj radhe, as që guxova të provoja t'ia mbathja. E dija se, nëse tentoja, Xheku mund të ma merrte shpirtin që atje. Shkuam sërish në të njëjtin hotel, morëm po atë dhomë dhe na priti i njëjti menaxher. Mungonte vetëm Kikoja. I kalova ditët ashtu siç i kisha kaluar edhe herën e parë: e mbyllur në ballkon ose në dhomë dhe më lejohej të dilja vetëm kur bënim foto. Herën e dytë, e pata më të vështirë ta përballoja, pasi e dija se kur Xheku nuk ishte me mua, ishte duke u ngazëllyer me frikën e dikujt tjetër. Nuk e dija saktësisht se si kënaqej, por besoja se bënte diçka që në Angli nuk mund ta bënte dhe teksa kujtoja historinë që më kishte treguar për të ëmën, pyesja veten nëse kishte ardhur në Tajlandë për të rrahur femra. Dukej e pabesueshme, por njëherë më kishte thënë se, për sa kohë që njeriu ka para, mund të blejë gjithçka, madje dhe frikën.

Ndoshta për këtë arsye, një javë pasi u kthyem, e godita me një shishe vere në kokë, gjysmë ore para se Diana dhe Adami të vinin për darkë, me shpresën se do të trullosej për pak dhe do të kisha mundësi t'ia mbathja.

Por ç'e do, nuk e godita aq fort sa duhej, dhe ai, i tërbuar nga inati, e mbajti veten derisa u telefonoi atyre të dyve dhe anuloi darkën, duke u thënë se mua më kishte kapur migrena. Pasi e mbylli telefonin dhe u kthye nga unë, e vetmja gjë për të cilën u tremba, ishte Mili. Ai m'i nguli sytë e më tha se do të më tregonte dhomën e Milit. Nuk më shkonte mendja në asgjë të keqe, ndaj nuk kisha frikë për veten: mendova se dhomën thjesht do ta kishte boshatisur, ashtu siç kishte bërë me timen, dhe më erdhi keq, sepse Mili gjithnjë kishte ëndërruar një dhomë të atillë. Dolëm në holl ku më shtyu me forcë dhe krahët e mi të varur u përplasën dhimbshëm pas shpine. Në vend që të më çonte lart, hapi një derë që të nxirrte në bodrum.

Luftova si e çmendur për të mos zbritur poshtë, por nuk e mposhta dot Xhekun e tërbuar, që tashmë e kishte marrë veten. Nuk e kisha idenë ç'më priste. Vetëm kur më tërhoqi nëpër depo, ku kishte mbajtur edhe Molin, dhe ndaloi pranë një dere prej hekuri të fshehur me mjaft zgjuarsis pas ca rafteve, fillova të ndieja frikë.

Ajo nuk ishte një dhomë torture, siç pandeha në fillim, sepse aty nuk kishte asnjë pajisje të tillë. E gjithë dhoma ishte bosh dhe përveç dyshemesë e tavanit, muret ishin të gjitha të lyera me ngjyrë të kuqe si gjaku. Ishte e tmerrshme, drithëruese, por nuk ishte e vetmja gjë që më bëri të klithja nga ankthi.

- Shikoje mirë! - hungëriu ai. - Shpresoj që Milit t'i pëlqejë, sepse do të qëndrojë këtu dhe jo në dhomën e bukur me ngjyrë të verdhë atje lart, - shtoi dhe unë u trondita shumë nga fjalët e tij. - Shikoje mirë dhe më thuaj se sa mund të trembet këtu. - Zgurdullova sytë dhe e hodha vështrimin kudo, përveçse nëpër mure, ku kishte varur pikturat që më kishte detyruar të bëja. - Mendon se do t'i pëlqejnë pikturat që ke bërë posaçërisht për të? Cila mendon se do të jetë e preferuara e saj? Kjo këtu? - pyeti dhe zgjati dorën e ma ktheu kokën vullshëm drejt portretit që donte të më tregonte. - Apo kjo këtu? - vazhdoi dhe më tërhoqi zvarrë te një pikturë tjetër e varur në mur. - Ke bërë një punë të shkëlqyer, apo jo? - vazhdonte, ndërsa unë shtrëngoja sytë fort dhe lotët më rridhnin çurg. - Nuk kisha ndër mend të ta tregoja këtë dhomë, - shtoi, - por erdhi koha ta shihje. Nuk duhej të më kishe goditur me shishe.

Më goditi e më rrëzoi përtokë, pastaj doli nga dhoma, duke e lënë derën të përplasej pas tij. U ngrita dhe vrapova për te dera. Kur pashë se nuk kishte dorezë, fillova ta grushtoja fort, duke i thirrur të më nxirrte prej aty.

- Bërtit sa të duash, - dëgjova zërin e tij të më vinte përmes derës. - Nuk e ke idenë se sa më ekzaltton kjo gjë.

Duke mos e kontrolluar dot panikun që më kishte kapluar nga frika se mos më linte të vdisja aty, më doli situata jashtë kontrollit. Pak sekonda më pas, nuk po mbushesha dot me frymë dhe nga dhimbja që ndieja në kraharor, nuk po rrija dot as në këmbë. E kuptova se më kishte mbërthyer paniku dhe përpiqesha të kontrolloja frymëmarrjen, por e qeshura e Xhekut nga ana tjetër e derës, ma shtonte edhe më shumë ankthin. Nuk i mbaja dot lotët, nuk po merrja dot frymë dhe atë çast besova vërtet se do të vdisja. Më shumë më tmerronte ideja se do ta lija Milin në mëshirën e Xhekut. Ndërkohë, më regëtiu në mendje imazhi i saj me kapelë të verdhë dhe e mbështjellë me shall, ndaj u kapa fort pas tij, për të qenë gjëja e fundit që do të mbaja mend.

Pak më vonë, vura re se dhimbja në kraharor m'u zhduk disi dhe, dalëngadalë, fillova të mbushesha me frymë. Nga frika se mos më pushtonte prapë ajo gjendje e tmerrshme, nuk guxoja të lëvizja, ndaj qëndrova aty ku isha, me kokën mbështetur mes gjunjëve dhe duke marrë frymë ngadalë. Kur kuptova se isha ende gjallë dhe mund ta shpëtoja sërish Milin, u lehtësova dhe mblodha forcat e nisa të kërkoja një mënyrë për të dalë prej andej. Por aty nuk kishte as edhe një dritare të vogël. Fillova të kërkoja nëpër mure; preka me dorë çdo pëllëmbë e lëvizja nga vendi çdo pikturë, me shpresën se do të gjeja diçka për të hapur derën.

- Po humbet kohë kot, - dëgjova Xhekun të fliste dhe kërceva përpjetë. - Nuk hapet nga brenda. - Vetëm ideja se ai qëndronte matanë derës, më bënte të dridhesha e tëra. - Si të duket dhoma? - pyeti ai. - Shpresoj se po e shijon qëndrimin aty, po aq sa edhe unë këtu. Mezi po pres të shoh se ç'mendim ka Mili për këtë dhe shpresoj të lëshojë më shumë tinguj, sesa ti.

E rraskapitur, u plandosa përtokë, u bëra sa një grusht dhe mbylla veshët, që të mos dëgjoja se ç'më thoshte. Lutesha të më zinte gjumi, por dhoma ishte aq e ndriçuar, sa e kisha të pamundur.

Në atë gjendje, nuk doja ta çoja nëpër mend se mund të mos më nxirrte më kurrë nga ai ferr që kishte krijuar për Milin. Kur kujtoja se kisha besuar vërtet se dhoma e verdhë ishte për të dhe se thellë brenda tij kishte mbetur ende një fije humanizmi, u shkrehë në lot: sa budallaqe isha treguar!

E TASHMJA

E shoh Milin ngultas dhe pyes veten nëse e kam dëgjuar mirë. Ndërkohë tabletat vazhdoj t'i kem ende në dorë.

- Mili, nuk mundemi.

- Po, mundemi. Duhet, - thotë ajo dhe tund kokën me vendosmëri.

- Xhoxh Kuni i keq.

Duke ditur se Xheku po na pret dhe e frikësuar nga kjo bisedë, i mbështjell sërish me shami dhe i them:

- Mendoj se duhet t'i hedhim në tualet, Mili.

- Jo!

- Nuk mund të bëjmë gjëra të tilla, - i them sërish.

- Xhoxh Kuni bën gjëra të këqija, - ma kthen ajo ashpër. - Xhoxh

Kuni njeri i keq, shumë i keq.

- Po, e di.

Ajo ngryset dhe vazhdon:

- Por unë jetoj me Grejsin së shpejti.

- Po, ashtu është. Së shpejti, do të vish të jetosh me mua.

- Por nuk dua me njeriun e keq, kam frikë. Vrasim njeriun e keq, vrasim Xhoxh Kunin.

- Më vjen keq, Mili, por nuk mund të vrasim njeri.

- Agata Kristi vret njerëz! - thotë ajo e indinjuar. - Libri "And then there none" vdesin shumë njerëz dhe zonja Roxhers vdes nga ilaç gjumi.

- Ndoshta, - i them. - Por ato janë thjesht histori, Mili, ti e di këtë.

Edhe pse mundohem ta bind se nuk mundemi, vras mendjen nëse ka mjaftueshëm tableta sa ta lë top Xhekun aq kohë sa të më duhet për t'ia mbathur. Logjika më thotë se, edhe nëse mjaftojnë, mundësitë për t'ia dhënë janë thuajse zero. Pavarësisht çfarë po i them Milit, e di se nuk mund t'i hedh në tualet, sepse janë shkëndija e parë e shpresës që po shoh pas kaq shumë kohësh. Gjithashtu di se çfarëdo që të bëj me to, nuk duhet ta përfshij kurrësi time motër.

- Do t'i hedh, - i them dhe nisem drejt njëres prej kabinave. Me njëren dorë shtyp shkarkuesin e tualetit, kurse me tjetrën e rras nxitimthi shaminë nën mëngë, por shtang sapo kujtohem se Xheku mund ta shohë atë gungë përpara se t'ia gjej vendin. Nuk bëhet fjalë as ta fsheh në reçipeta apo të brendshme, sepse ai më sheh gjithnjë kur ndërrohem, ndaj përkulem dhe shaminë e mbledhur shuk e vendos në këpucë. E di se do ta kem të vështirë ta heq dhe edhe më të vështirë të eci, por ndihem më e sigurt me tabletat me vete. Nuk e kam idenë se si do t'i nxjerr prej aty kur t'i vijë koha e as se si do t'i përdor, por ndihem më e qetë duke e ditur që i kam.

- Grejsi budallaqe! - më thotë Mili e nervozuar kur kthehem nga ajo.

- Tani nuk vrasim dot Xhoxh Kunin!

- Pikërisht, Mili, nuk mundemi, - pohoj unë.

- Por ai i keq!

- Po, por ne nuk mund ta vrasim të keqin, - këmbëngul unë. - Është e paligjshme.

- Atëherë, thuaji policisë që Xhoxh Kuni i keq!

- Kjo më duket ide e mirë, Mili, - ia kthej dhe përpiqem ta qetësoj disi. - Do të lajmëroj policinë.

- Tani!

- Jo, jo tani, por së shpejti.

- Përpara se të vij të jetoj me ty?

- Po, përpara se të vish të jetosh me mua.

- Do t'i thuash policisë?

Ia marr dorën dhe e pyes:

- Ke besim tek unë, Mili? - Ajo pohon me kokë. - Atëherë, të premtoj se do ta gjej një mënyrë përpara se të vish të jetosh me mua.

- Premton?

- Po, të premtoj, - ia kthej dhe mezi mbaj lotët. - Por tani duhet të më premtosh ti diçka; që do të vazhdosh ta ruash sekretin tonë.

- Pëlqej Xhekun, por jo Xhoxh Kunin, - reciton fjalinë e zakonshme, ende e mërzhitur me mua.

- Po, të lumtë, Mili. Tani të dalim e të gjejmë Xhekun. Ndoshta mund të na blejë akulllore.

Por edhe pse përmend akullloren, një nga ushqimet e saj të preferuara, nuk mjafton për t'ia kthyer humorin. Sa më shumë e kujtoj pamjen e saj, se sa krenare dhe e gëzuar dukej kur më zgjati tabletat e mbështjella me kujdes, se sa e zgjuar ishte treguar që kishte gjetur një zgjidhje për situatën e dëshpëruar në të cilën ndodhemi, aq më shumë e urrej veten që nuk munda t'i thosha se sa e mrekullueshme ishte treguar. Pavarësisht se sa shpresëplotë u ndjeva kur futa tabletat e mbështjella në këpucë, sërish nuk e di si do t'ia bëj.

Shëtitja në parkun pranë restorantit, është torturë për mua me shaminë e mbledhur shuk nën këmbë. Nuk e di se si do t'ia bëj që të eci vërdallë edhe tri orë të tjera. Mili është kaq e dëshpëruar, sa që druaj se Xheku do të dyshojë sa ka ndodhur diçka gjatë kohës që ishim në tualet dhe do të fillojë t'i bëjë pyetje, të cilave Mili nuk do të dijë si t'u përgjigjet. Përpiqem ta shpërqendroj dhe e pyes se me çfarë shije e do akullloren. Kur ajo mbledh supet me shpërfillje, vështrimi i Xhekut duket sikur më thotë se, edhe nëse nuk e kishte vënë re më parë, tanimë kishte tërhequr plotësisht vëmendjen e tij.

Për ta shpërqendruar atë dhe për t'i ngritur humorin Milit, sugjeroj të shkojmë në kinema, ku mund të qetësoj edhe këmbët.

- Ke qejf të shkojmë? - e pyet Xheku Milin.

- Po, - ia kthen ajo thatë.

- Atëherë, shkojmë. Por fillimisht dua të më tregosh se çfarë ndodhi në tualet, Mili.

- Për çfarë? - pyet ajo e zënë në befasi.

- Para se të shkoje atje, ishe e lumtur dhe që kur ke dalë prej andej, ke qenë shumë e mërzhitur, - i thotë ai urtë e butë.

- Kam ciklin.

- Por e kishe edhe para se të shkoje. Hë, Mili, më trego pse u mërzipte, - vazhdon ai duke e lajkatur, kurse mua më shkojnë shtatë, duke parë se Mili është paksa e lëkundur. Nuk kam frikë se do t'i tregojë për tabletat, por ai është manipulues mjaft i zoti. Duke qenë se nuk është në humor, do të isha budallaqe, po të mos trembesh. Sot Mili mund të manipulohet mjaft lehtë, sepse është zemëruar me mua. Kthej kokën nga ajo, me shpresën se mund ta paralajmëroj me sy që të ketë kujdes, por nuk më shikon në sy.

- Nuk mundem, - i thotë ajo dhe tund kokën.

- Pse jo?

- Është sekret.

- Po ty nuk të lejohet të mbash sekrete, - ia kthen Xheku me keqardhje. - Pra, pse nuk ma thua? Të tha Grejsi ndonjë gjë që të mërzipte? Mund të ma tregosh mua, Mili. Në fakt, duhet të ma tregosh.

- Ajo tha "jo", - përgjigjet Mili dhe ngre supet.

- Jo?

- Po.

- Në rregull. Pse tha "jo" Grejsi?

- I thashë: "Vrit Xhoxh Kunin" dhe ajo tha "jo", - ia kthen Mili e mërziptur.

- Na shkrive, Mili, - thotë Xheku.

- Po.

- Puna është se, edhe nëse kjo është e vërtetë, nuk besoj se je mërziptur për këtë. E di që ti nuk e pëlqen Xhoxh Klunin, por ti nuk je budallaqe dhe e di mirë se Grejsi nuk mund ta vrasë. Ndaj po të pyes sërish, çfarë bëri Grejsi që të mërzipte?

Aty për aty, sajova diçka që të tingëllonte sadopak e vërtetë dhe ndërhyra:

- Nëse do që ta dish, Xhek, ajo më pyeti në mund të vijë të shohë shtëpinë dhe unë i thashë "jo", - i them duke u shtirur e acaruar.

Ai kthehet nga unë dhe duke e ditur se për ç'arsye dua ta mbaj Milin sa më larg shtëpisë, më thotë:

- Ah, kështu qenka puna?

- Dua të shoh dhomën time, - ia pret Mili dhe më shikon, si për të më thënë që e ka kuptuar se ç'lojë duhet të luajë.

- Atëherë, do të ta tregojmë, - hidhet Xheku, sikur është duke i plotësuar asaj një dëshirë. - Ke të drejtë, Mili. Ti duhet ta shohësh dhomën tënde. Në fakt, mund të të pëlqejë aq shumë, sa mund të kërkojë të qëndrosh te ne, në vend që të kthehesh në shkollë. Apo jo, Grejs?

- Është e verdhë? - pyet Mili.

- Sigurisht, - ia kthen ai duke buzëqeshur. - Eja shkojmë në kinema, se kam edhe punë të tjera për të bërë.

Kur kujtoj se sa e pamatur u tregova pak më parë, lotët më rrjedhin faqeve dhe jam e lumtur që në errësirën e kinemasë, askush nuk i sheh dot. I thashë Xhekut se Mili donte të shihte dhomën, sepse nuk më erdhi asgjë më e mirë ndër mend, por kështu, ndoshta i përshpejtova gjërat, si dhe e afrova rrezikun që i kanoset asaj. Pas atyre që më tha në tualet, që nuk do që të jetojë me Xhekun, dyshoj nëse do të kërkojë të vijë te ne, siç i sugjeroi ai. Po sikur ai të këmbëngulë? Pas fjalëve që më tha mbrëmë - që ishte lodhur duke pritur - nuk do të çuditesha aspak. Ç'justifikim mund të gjej që të them "jo"? Çfarë të sajoj që ta mbaj Milin sa më të sigurt në shkollë? Edhe nëse e gjej një justifikim, Xheku nuk do ta mbështesë kurrë. I hedh vjedhurazi një vështrim, me shpresën se do të jetë i përqendruar te filmi ose po dremit, por pamja e kënaqësisë që i lodron në fytyrë, shpreh se është i bindur që, me ftesën që i bëri Milit, i ka gjërat në vijë.

Fjalët e mia e vunë Milin në një rrezik të madh dhe jam aq e lemerisur, sa edhe e pafuqishme ta ndaloj atë. Ndërsa unë ndihem kaq e pashpresë dhe e trullësuar, Mili, ulur në krahun tjetër të Xhekut, qesh me diçka që del në ekranin e madh. Këtë çast, më shumë se kurrë, ndiej një dëshirë të zjarrtë për ta shpëtuar nga horrori që Xheku ka planifikuar për të, edhe sikur kjo të më kushtojë jetën.

Pasi mbaron filmi, nisemi të shoqërojmë Milin për në shkollë. Xhanisa është kthyer para nesh dhe duke u përshëndetur teksa largohemi, na pyet nëse do të shkojmë të dielën e ardhshme.

- Në fakt, menduam ta merrnim Milin në shtëpi, - thotë Xheku qetësisht. - Ka ardhur koha që të shohë se ku do të jetojë, apo jo, e dashur?

- Mendova se do të prisnim derisa të përfundonin të gjitha punimet, - ia kthej unë dhe mundohem të kontrolloj zërin, e tmerruar që filloi të veprojë kaq shpejt.

- Nga fundjava përfundon gjithçka.

- Po ti the dhoma ime pa mbaruar, - thotë Mili me ton akuzues.

- Po bëja shaka, - vazhdon Xheku me qetësi. - Doja që vizita jote në fundjavë të ishte surprizë. Pra, si thua sikur të vijmë të të marrim në orën njëmbëdhjetë e gjysmë e të të shpiem atje? Të pëlqen?

Mili ngurron dhe nuk di ç'të thotë.

- Po, pëlqen, - thotë ngadalë. - Pëlqen ta shoh shtëpinë.

- Dhe dhomën tënde, - e kujton ai sërish.

- Është e verdhë, - thotë Mili dhe kthehet nga Xhanisa. - Kam dhomë të verdhë.

- Po, dhe do të më tregosh gjithçka kur të kthehesh, - i përgjigjet ajo.

Frika se Mili nuk do të kthehet më kurrë, se Xheku mund të sajojë një defekt makine për ta mbajtur atje ose thjesht mund t'i thotë Xhanisë apo zonjës Gudrih se ka kërkuar të qëndrojë me ne, ma turbullon logjikën. E tmerruar se më ka mbetur shumë pak kohë për të vepruar, mendja më fluturon dhe kërkoj një mënyrë - jo që të ndal këtë që po ndodh, pasi është tepër vonë - por thjesht t'i jap drejtim tjetër.

- Pse nuk vjen edhe ti? - pyes Xhanisën, pa e kuptuar as vetë. - Që ta shohësh me sytë e tu dhomën e Milit.

Ndërkohë, Mili përplas duart nga kënaqësia.

- Do vijë Xhanisa!

- Besoj se Xhanisa ka gjëra më të mira për të bërë të dielën në drekë, - ndërhyt Xheku.

Por Xhanisa tund kokën dhe thotë:

- Jo, nuk ka problem. Madje mezi po pres ta shoh se ku do të jetojë Mili.

- Mund ta sillni ju në shkollë pastaj? - pyes nxitimthi para se Xheku të gjejë ndonjë arsye që ta pengojë ardhjen e Xhanisë.

- Po, patjetër. Nuk ka kuptim që ti dhe zoti Ejnxeill të vini këtu e më pas të ktheheni sërish. Nëse më jepni adresën...

- Jua shkruaj unë, - hidhet Xheku. - Keni stilolaps?

- Jo, nuk kam me vete, - përgjigjet ajo dhe hedh sytë nga çanta ime. - Mos ke ti?

Unë e di mirë që nuk kam, ndaj as që e marr mundimin të shoh, por ia kthej menjëherë:

- Më vjen keq!

- Nuk ka problem. Po shkoj të marr një dhe erdha.

Ajo ikën dhe unë ndiej vështrimin e inatosur të Xhekut, që më shpon si shigjetë, gjë që më pengon t'u përgjigjem pyetjeve të zjarra të Milit për vizitën e ardhshme në shtëpinë tonë. E di që ai është i tërbuar që ftova edhe Xhanisën, ndaj duhet të gjej një arsye të fortë për të justifikuar veprimin tim. Nëse Xhanisa do ta marrë sërish Milin me vete kur të kthehet, është e qartë që Xheku nuk ka mundësi ta manipulojë situatën për ta mbajtur te ne.

Ndërkaq, Xhanisa kthehet me një stilolaps dhe letër në dorë dhe pasi Xheku i shkruan adresën, ia jep sërish asaj. Ajo palos letrën dhe e fut në xhep dhe, ndoshta sepse i është dashur të anulojë planet në çastin e fundit, na thotë se do të vijë te ne këtë të diel, më datën dy maj. Kur dëgjoj datën, më ndrijnë sytë dhe i shtrëngoj asaj të dyja duart.

- Kam një ide. Pse të mos e lëmë më mirë për të dielën tjetër? - them unë dhe vë re se Mili mërzhitet, ndaj kthehem nga ajo dhe vazhdoj: - Kështu, festojmë edhe tetëmbëdhjetëvjetorin tënd. Është në datën tetë, - i kujtoj. - Si thua, Mili? Ke dëshirë të bëjmë një festë në shtëpinë tënde të re?

- Me tortë? - pyet ajo. - Dhe tullumbace?

- Me tortë, qirinj, tullumbace, gjithçka, - i them unë dhe e përqafoj.

- Shumë bukur! - hidhet Xhanisa, ndërsa Mili lëshon ca klithma gëzimi.

- Kjo na jep kohë edhe neve të përfundojmë punimet në shtëpi, - shtoj e kënaqur që sajova diçka për të fituar edhe pak kohë. - Si thua, Xhek?

- Mendoj se është ide e shkëlqyer, - ma kthen ai. - Sa mirë që të shkoi mendja! Si thua sikur të ikim tani? Po bëhet vonë dhe kemi edhe ca punë për të bërë sonte, apo jo, e dashur?

Gëzimi që ndjeva pak minuta më parë, që munda t'ia hidhja Xhekut, ia lë vendin tmerrit, sepse e di fare mirë se ku e ka fjalën ai. Nuk dua që të shohë se ç'efekt kanë fjalët e tij mbi mua, ndaj i kthej kurrizin dhe uth Milin.

- Do të shihemi të dielën, - i them unë, por e di mirë se, pas ftesës që i bëra Xhanisës, Xheku nuk do të më lejojë kurrsesi të vij. - Ndërkohë, do të filloj përgatitjet për festën tënde. Çfarë të pëlqen ndonjë gjë e veçantë?

- Tortë e madhe, - thotë ajo dhe qesh. - Shumë e madhe.

- Do të sigurohem që Grejsi të bëjë tortën më të bukur në botë, - i premtan Xheku.

- Unë të pëlqej, Xhek, - thotë ajo buzagaz.

- Por nuk të pëlqen Xhorxh Kluni, - përfundon frazën ai dhe më pas i kthehet Xhanisë: - Në fakt, nuk e do fare atë, aq sa i kërkoi Grejsit që ta vrasë.

- Jo kështu, Mili, - thotë Xhanisa dhe vrenjtet në fytyrë.

- Po bënte shaka me ty, Xhek, - i them me qetësi, sepse e di se Milit nuk i pëlqen fare ta qortojnë.

- Gjithsesi, nuk duhet të bësh shaka me gjëra të tilla, - vazhdon Xhanisa e vendosur. - Më kupton, Mili? Nuk më pëlqen t'i them gjëra të tilla zonjës Gudrih.

- Më fal! - përgjigjet Mili dhe var buzët.

- Besoj se ke dëgjuar shumë histori të Agata Kristit, - vazhdon ashpër Xhanisa. - Nuk ka më, të paktën për një javë.

- Më mirë të mos kisha folur, - thotë gjoja me keqardhje Xheku, kurse Mili përlohet. - Nuk mendova se do t'i prishja punë.

Unë kapërdij lotët bashkë me inatin dhe habitem me veten që nuk më shkon mendja ta kundërshtoj. Tashmë ka kohë që nuk e bëj më, sidomos në publik.

- Mirë, ne duhet të ikim tani, - i them Xhanisë dhe përqafoj Milin.

- Mendo se ç'fustan të pëlqen të veshësh në festë dhe ma thuaj kur të takohemi javën tjetër, - i them, me shpresën se do t'ia ngre sadopak humorin.

- Në ç'orë do që të vijmë? - pyet Xhanisa.

- Rreth orës një? - pyes unë dhe hedh sytë nga Xheku për ta konfirmuar.

Ai tund kokën në shenjë pohimi.

- Edhe më herët, mirë do të ishte, besoj. Mezi po pres t'i tregoj dhomën Milit, ndaj ejani rreth orës dymbëdhjetë e gjysmë.

- Shumë mirë, - ia pret Xhanisa.

Gjatë rrugës, përgatis veten për të keqen e mundshme. Për njëfarë kohe, Xheku nuk thotë asnjë fjalë, sepse e di se, edhe po ta shfryjë inatin para kohe, nuk do të ndryshojë asgjë. Ndërkohë, unë përpiqem të mos e lë veten në duart e panikut dhe vras mendjen se si ta zbus sadopak zemërimin e tij. Mendoj se mënyra më e mirë është që ta bëj të besojë

se jam dorëzuar, se i kam humbur shpresat dhe më ngushëllon mendimi se këtë mund ta vërtetojë letargjia e muajve të fundit; nuk ia fal vetes që jam bërë kaq pasive.

- Shpresoj ta kesh kuptuar se me ftesën që i bëre Xhanisë, ia ke vështirësuar gjërat vetes, - thotë më në fund, kur mendon se më ka lënë mjaftueshëm të djersij nga frika.

- Xhanisën e ftova që t'i tregojë zonjës Gudrih se shtëpia jonë është e përkryer për Milin, - them e lodhur. - Vërtet mendon se shkolla ku Mili ka qëndruar këto shtatë vitet e fundit, do t'i japë lamtumirën asaj pa kontrolluar se ku do të shkojë?

Ai tund kokën në shenjë aprovimi.

- Shumë fisnike nga ana jote, duke parë rrethanat.

- Sepse ndoshta e kam pranuar fatin tim, duke parë se jam e pafuqishme ta parandaloj, - ia kthej qetësisht. - Besoj se e kam kuptuar prej kohësh këtë, - vazhdoj dhe rënkoj, duke e mbytur zërin tim. - Para ca kohësh, besoja vërtet se do ta gjeja një mënyrë për t'ia dalë mbanë dhe u përpoqa, u përpoqa shumë, por ti ke qenë gjithmonë një hap para meje.

- Më bëhet qejfi që e paske kuptuar, - më thotë ai. - Megjithëse duhet ta pranoj se më ka marrë malli për tentativat e tua. Të paktën kanë qenë zbavitëse.

Nuk e përshkruaj dot me fjalë kënaqësinë që po provoj, sepse i hodha hi syve. Përveç kësaj, ndjeva se mund t'ia dal, se mund ta kthej një situatë të keqe në një të favorshme për veten. Nuk e di se ku qëndron e mira e ardhjes së Milit te ne për drekë, por të paktën është vetëm një drekë. Ajo do të kënaqet aq shumë kur ta shohë shtëpinë, sa mezi do të përmbahet gjatë atyre orëve që do të rrijë me ne. Duke e ditur se ç'ka ndër mend të bëjë Xheku, nuk e di se si do ta përballoj atë çast, e aq më tepër që nuk di nëse do të gjej dot një zgjidhje ashtu siç i premtova.

Kam shumë dëshirë ta heq këpucën, pasi gishtat më janë mpirë, por nuk guxoj. Kam frikë se nuk do ta vesh dot prapë e aq më pak të eci pasi të mbërrijmë në shtëpi. Tabletat që më dha Mili, sikur më dhanë një fije shprese. Fillimisht, mendova t'i lija aty siç ishin, në majën e këpucës, derisa të vinte çasti i duhur për t'i përdorur, por e di që kështu nuk do të më dalë koha. Meqë e kam ndarë mendjen për t'i përdorur, duhet t'i fus në dhomën time e t'i nxjerr në çastin e duhur. Mirëpo Xheku më kontrollon çdo lëvizje dhe do të jetë thuajse e pamundur që t'i marr.

Gjatë gjithë pjesës tjetër të udhëtimit, vras mendjen se çfarë mund të bëj. Mënyra e vetme për t'ia mbathur, është që Xheku të pijë mjaftueshëm sa të humbasë ndjenjat, por nuk di si t'i fus në dhomën time dhe as si të gjej një mënyrë për t'ia dhënë atij. Gjithsesi, i them vetes se nuk duhet të rrëmbehem, por t'i hedh hapat me radhë dhe të përqendrohem tek e tashmja.

Pasi mbërrijmë në shtëpi dhe heqim palltot, dëgjohet zilha e telefonit. Xheku përgjigjet, si gjithmonë, ndërsa unë pres e bindur, po si gjithmonë. Do të ishte e kotë të përpiquesha që të hipja lart e të hiqja tabletat nga këpuca, sepse Xheku do të më ndiqte.

- Sot është më mirë. Faleminderit, Ester! - e dëgjoj të thotë pas një çasti hutimi, kurse unë kujtohem për ngjarjet e mbrëmjes së kaluar dhe kuptoj se Esteri ka marrë të pyesë për mua. Ai ndalon paksa e më pas vazhdon: - Në fakt, sapo hymë në shtëpi. Ishim për drekë me Milin. - Pastaj sërish heshtje. - Do t'i them Grejsit që telefonove. Oh, sigurisht. Urdhëro, foli vetë.

Mundohem të mos e shfaq habinë kur Xheku më zgjat telefonin, por në fakt shastisem, pasi kujtdo që kërkon të flasë me mua, ai i thotë se jam e zënë. Ndoshta ngaqë tha se sapo kishim hyrë në shtëpi, nuk mund t'i thoshte se më ka zënë gjumi apo se jam në dush.

- Përsëndetje, Ester, - i them duke u treguar e kujdesshme.

- E di se sapo ke ardhur, ndaj nuk do të të vonoj. Doja të pyesja se si ndihesh pas asaj së mbrëmshmes.

- Jam më mirë, faleminderit, - i them. - Shumë më mirë.

- Edhe ime motër pati një abort para se të bënte fëmijën e parë, ndaj e di se sa e dërrmuar ndihesh emocionalisht, - vazhdon ajo.

- Megjithatë, nuk duhej t'jua kisha prishur mbrëmjen, - ia kthej ndërkohë që Xheku dëgjon me vëmendje çdo fjalë që nxjerr nga goja. - Vetëm se nuk u përmbajta dot kur dëgjova për shtatzëninë e Dianës.

- Sigurisht që ishte e vështirë, - ma kthen ajo me keqardhje. - Nëse ke nevojë të flasësh me dikë, unë do të jem krah teje.

- Faleminderit, - ia kthej unë. - Je shumë e sjellshme.

- Po Mili si ishte? - më pyet, me siguri për ta forcuar disi miqësinë tonë. Duke dashur t'i pres rrugën dëshirës së saj për të rrëmuar, jam gati ta mbyll bisedën me fjalët: "Ishte mirë dhe faleminderit për telefonatën, por duhet ta mbyll. Xheku po pret që të shtroj darkën", por, në fakt, kam dëshirë të vazhdoj, ashtu siç do të ndodhte, po të kisha një jetë normale.

- Shumë e gëzuar, - i përgjigjem. - Kujdestarja e saj, Xhanisa, do ta sjellë të dielën tjetër për drekë. Me këtë rast, do të shohë edhe shtëpinë. Të hënën, ajo mbush tetëmbëdhjetë vjeçe, ndaj do të bëjmë një festë të vogël për të.

- Sa bukur! - hidhet Esteri gjithë entuziazëm. - Besoj se ju nuk e keni problem nëse unë i sjell diçka, sikur edhe një kartolinë.

Sapo bëhem gati t'i them se kam dëshirë që, si për herë të parë të jemi vetëm ne të katërt, befas, mendoj se me gjasa ajo nuk do ta takojë kurrë Milin. Nëse gjithçka do të shkojë ashtu siç dëshiron Xheku, ai do ta mbajë të burgosur, larg syve të njerëzve. Ndoshta për njëfarë kohe do të sajtojë ndonjë sëmundje për të e në fund, do të thotë se ajo nuk iu përshtat dot jetës me ne, ndaj shkoi të jetojë në një shtëpi të bukur në anën tjetër të botës. Sa më larg syve të njerëzve të jetë, aq më lehtë do ta harrojnë. Në çast, kuptoj se, sa më shumë njerëz ta njohin Milin, aq më të vështirë do ta ketë Xheku ta mbajë të fshehur, por duhet të tregohem tepër e kujdesshme.

- Je shumë e sjellshme, - i them unë dhe sigurohem që të tingëllojë sikur jam në mëdyshje. - Ke shumë të drejtë. Mili e meriton një festë të mirëfilltë për një ditë kaq të veçantë. Unë e di që do t'i pëlqejë shumë të takojë fëmijët e tu.

- O Zot, nuk dua të ndihesh e detyruar të bësh një festë ose edhe të ftosh Sebastianin dhe Ashlin, - ngriti zërin Esteri, duke u ndier në siklet. - E kisha fjalën që mund t'i dërgoja thjesht një kartolinë.

- Pse jo? Edhe Diana dhe Adami kanë dashur ta takojnë gjithnjë Milin.

- Të them të drejtën, Grejs, askush nuk mund të fusë hundët në këto punë, - thotë ajo dhe duket më e turbulluar se asnjëherë.

- Jo, aspak. Të ka shkuar mendja shumë mirë. Si thua sikur të vini nga ora tre? Kështu, edhe unë e Xheku kemi mundësi të hamë drekë me Milin dhe Xhanisën.

- E po, nëse e thua ti... - thotë Esteri me dyshim.

- Po, Mili do të kënaqet shumë, - ia kthej dhe tund pak kokën.

- Mirë pra, shihemi të dielën.

- Mezi po pres. Mirupafshim, Ester, dhe faleminderit që telefonove. Ul telefonin dhe pres që Xheku të shfryhet.

- Çfarë dreqin ishte gjithë kjo? - shpërthen ai. - Mos ftove Esterin në festën e Milit?

- Jo, Xhek, - i them unë e tmerruar. - Në njëfarë mënyre, ajo tha se duhej t'i bënim Milit një festë, në të cilën e ftoi vetë veten, madje edhe fëmijët e saj. Ti e di se si është ajo. Gati-gati më urdhëroi që të ftoja edhe Dianën dhe Adamin.

- Pse pranove?

- Sepse nuk jam mësuar të refuzoj, nuk më vjen më natyrshëm. Jam mësuar që të tregohem sa më e bindur, të them gjithnjë gjënë e duhur, ashtu si ke dashur ti. Nëse do që ta anulojmë gjithë këtë, nuk ka problem. Pastaj, miqtë tanë nuk do ta takojnë më Milin. A nuk të tha edhe Moira me Xhillin se mezi po prisnin ta njihnin? Çfarë justifikimi do të sajosh për ta, Xhek?

- Mendova t'u thosha se prindërit e tu i kishte marrë malli për të bijën, kështu që ajo shkoi të jetonte me ta në Zelandën e Re, - ma kthen ai.

Kur dëgjoj ato fjalë, sa nuk më bie pika. Me sa shoh, e paska menduar mirë si ta fshehtë Milin nga sytë dhe mendjet e botës, ndaj dhe tregohem më e vendosur se kurrë ta bëj festën e saj.

- Po sikur prindërit e mi të vendosin papritur të vijnë për Krishtlindje? - e pyes. - Çfarë do të bësh sikur të kthehen këtu dhe të duan të takojnë Milin?

- As që ka për të ndodhur, por, gjithsesi, deri atëherë, ajo ndoshta do të jetë dorëzuar dhe do të ketë vdekur. Megjithëse shpresoj shumë që kjo të mos ndodhë; nuk dua që pas gjithë telasheve që kam kaluar për të, ajo të rezistojë vetëm pak muaj.

Ato fjalë ma copëtuan zemrën. Kthehem mënjane që ai të mos më shohë në fytyrë dhe e vetmja gjë që më mban që të mos ia zë vrapit dhe më mbush me shpresë, është dëshira për ta vlarë. Mbledh duart grusht gjithë urrejtje, kurse ai qesh kur më shikon.

- Po vdes nga dëshira për të më vlarë, apo jo?

- Sigurisht, por në fillim dua të të shoh të vuash, - ia kthej dhe nuk shtirem dot për të kundërtën.

- Por kam frikë se nuk do ta kesh atë kënaqësi, - thotë i vetëkënaqur.

Mili nuk duhet të jetë thjesht një e saponjohur për miqtë tanë, por nëse Xheku dyshon sadopak se po përpiqem ta shfrytëzoj këtë festë për të realizuar planin tim, jam e sigurt që do t'i telefonojë Esterit e do t'i thotë se duam të organizojmë një darkë familjare.

- Mund ta anulosh festën, Xhek, - dhe e bëj zërin sikur më dridhet e mezi po i mbaj lotët. - Nuk shtirem dot më se gjithçka është në rregull.

- Ky është ndëshkimi i duhur, meqë ftove Xhanisën.

- Të lutem, Xhek, jo, - i përgjërohem.

- Sa më pëlqen kur lutesh! - psherëtin ai. - Sidomos nëse jep efektin e kundërt. Tani, ngjitu në dhomë. Duhet të organizoj festën. Tekefundit, nuk është ide e keqe, sepse, kur njerëzit të njohin Milin, do të befasohen edhe më shumë nga zemërgjerësia ime.

Duke u hequr zvarrë, filloj të ngjis shkallët, por mezi hedh këmbët: më dhemb në shpirt. Futem në dhomën ku është gardëroba dhe zhvishem ngadalë, ndërkohë që kërkoj një mënyrë për ta shpërqendruar, sa të nxjerr tabletat nga këpuca e t'i fsheh diku nëpër trup.

- Pra, u ke thënë fqinjëve që përveçse një grua maniake-depressive, ke edhe një kunatë me të meta mendore? - e pyes dhe filloj të heq rrobat një e nga një.

- E pse duhej ta bëja? Ata nuk do ta takojnë kurrë Milin.

Var fustanin në gardërobë dhe marr pizhamet nga rafti.

- Por do ta shohin në kopsht, për festën e saj, - i them dhe vazhdoj të vishem.

- Kopshti nuk duket nga shtëpitë e tyre, - rrëfen ai.

Ndërkohë unë kap kutinë e këpucëve dhe shtoj:

- Nëse rrinë në dritaren e katit të parë, duket që ç'ke me të.

- Në cilën dritare?

- Atë me pamje nga kopshti, - them dhe bëj me shenjë nga dritarja.

- Ja, ajo atje, - dhe ndërsa ai kthen kokën, përkulem, vendos kutinë e këpucëve në dysHEME dhe marr këpucët.

Ai zgjat kokën dhe thotë:

- Nuk duket asgjë prej aty... - Sakaq, marr me të shpejtë shaminë e mbledhur shuk. - ...është shumë larg.

Ashtu e përkulur, fus shaminë e mbledhur në llastikun e pizhameve, vendos këpucët në kuti dhe ngrihem.

- Atëherë, nuk ke pse e vret mendjen, - i them dhe vendos sërish kutinë në vendin e vet.

Nisem drejt derës dhe lutem që shamia të mos rrëshqasë, në të kundërt, tabletat do të hapërdahen në dysHEME. Xheku më ndjek dhe hap derën e dhomës sime. Hyj dhe pres që ai të më tërheqë pas e të

më pyesë se ç'kam fshehur në brez. Kur dera mbyllet, nuk arrij ta besoj që ia hodha, por kur dëgjoj zhurmën e çelësit në bravë, ndihem kaq e çliruar, saqë këmbët nuk më mbajnë dhe plandosem në dysHEME, duke u dridhur e tëra. Gjithsesi, Xhekut nuk i zihet besë. Ndoshta më ka lënë të besoj se ia dola, ndaj tërheq shpejt shaminë dhe e fus poshtë dyshekut. Pastaj, ulem në krevat dhe mundohem të qetësohem duke përsëritur se, në pesëmbëdhjetë minutat e fundit, kam arritur më shumë sesa në pesëmbëdhjetë muajt që kanë kaluar. Asnjëherë nuk i dihet, por për një gjë jam e sigurt: e gjithë kjo u arrit falë Milit. Nuk habitem që ajo pret që ta vras Xhekun, sepse, në historitë me detektivë që dëgjon, vrasja është më se e zakonshme dhe nuk e ka idenë se çfarë do të thotë të vrasësh vërtet dikë. Në mendjen e saj, ku realiteti dhe trillimi nuk kanë një kufi ndarës, vrasja është zgjidhja e vetme për një problem.

E SHKUARA

Kur erdhi të më nxirrte pasi më kishte mbyllur në bodrum, më erdhi turp edhe nga vetja që e prita krahëhapur. Kisha kaluar një natë të gjatë e tmerrshme, por më e keqja ishte se e kisha ndihmuar vetë të krijonte një makth të atillë. Deri më atëherë, nuk kisha idenë më të vogël se ç'kishte ndër mend të bënte me Milin. Dija vetëm se gjithçka vërtitej rreth frikës, por besoja se do ta mbroja nga e keqja, se ajo mund të mbështetej tek unë për çdo gjë dhe se, gjithë kohën, do të isha me të. Edhe pse më pat thënë se prej kohësh kishte kërkuar dikë që mund ta mbante të fshehur, nuk më kishte shkuar mendja kurrë se do ta mbante Milin mbyllur në një dhomë të llahtarshme në bodrum, që të ushqeje me frikën e saj sa herë të donte. Ishte e tmerrshme të shihje se deri ku shkonte ligësia dhe perversiteti i tij, por frika se mund të më linte të vdisja aty nga etja, ashtu si Moli, dhe nuk do të mund ta shpëtoja time motër, m'i priste të gjitha fuqitë. Pikërisht për këto arsye, kur ai hapi derën mëngjesin tjetër, i isha pafundësisht mirënjohëse dhe i premtova se do të bëja gjithçka, gjithçka, vetëm që të mos më fuste sërish aty.

Ai u kap pas fjalëve të mia dhe e ktheu gjithë situatën në lojë. Filloi të më ngarkonte detyra të cilat nuk mund t'i përmbushja, vetëm që t'i jepej mundësia të më fuste në bodrum. Para se ta godisja me shishe, Xheku më lejonte të vendosja për menunë e darkave që organizonim, dhe unë zgjidhja gjithnjë gatime të cilat i kisha bërë edhe më parë. Që prej asaj here, ai e vendoste vetë se çfarë do të gatujaja dhe zgjidhte receta nga më të ndërlikuarat. Nëse ushqimi nuk ishte i përsosur - mishi jo i pjekur sa duhet ose peshku i gatuar pak më shumë - pasi miqtë largoheshin, më zbriste në bodrum e më linte ta kaloja aty natën. Më parë, kam qenë një kuzhinierë mjaft e sigurt në vetvete, por nën gjithë atë presion, bëja gabime trashanike, aq sa darka e parë ku çdo gjë shkoi për bukuri, ishte pas pesë muajsh, pikërisht ajo ku ishin të ftuar Esteri dhe Rufusi.

Xheku arrinte deri aty sa edhe kur shkonim për darkë te miqtë tanë, nëse thosha ose bëja diçka që nuk i pëlqente - njëherë, nuk e hëngra dot të gjithë ëmbëlsirën - më fuste në bodrum sapo hynim në shtëpi. E dija se frika ime e kënaqte, e ushqente, ndaj përpiqesha të ruaja qetësinë, por, edhe nëse ia dilja, ai rrinte pas derës dhe, me zë të ngjirur, më përsëriste pa pushim të përfytyroja Milin aty brenda, aq sa nuk duroja dot më dhe i përgjërroheshja të pushonte.

E TASHMJA

Sot është festa për ditëlindjen e Milit. Teksa po mendoja se Xheku nuk do të vinte që të më lejonte të hyja në dhomën tjetër e të bëhesha gati, dëgjoj hapat e tij nëpër shkallë.

- Eja të festojmë! - thotë sapo hap derën. Duket kaq i gëzuar, sa pyes veten se ç'do të ketë kurdisur kësaj radhe. Por nuk mund ta mbaj mendjen aty. Edhe pse jam e kënaqur me përparimet që kam bërë këto dy javët e fundit, është e rëndësishme që, sot, gjatë gjithë ditës, të ruaj qetësinë.

Shkoj në dhomën time të vjetër dhe hap gardërobën me shpresën se Xheku do të zgjedhë diçka të bukur për mua që ta vesh në këtë ditë të shënuar për Milin. Fustani që ai zgjedh, më rri paksa i madh dhe më tregon edhe më të dobët. Vrenjtem në fytyrë dhe i hedh një shikim Xhekut, por ai nuk më thotë që ta ndërroj; ndoshta nuk po e vret shumë mendjen për pamjen time në përgjithësi. Shikohem në pasqyrë dhe shoh se fytyra ime thatanike, m'i nxjerr më në pah sytë e i bën të duken më të mëdhenj nga ç'janë.

Bëj pak tualet dhe kur jam gati, zbres shkallët pas Xhekut. Ai ka përgatitur çdo gatim që do të hamë me Milin dhe Xhanisën, kurse gjërat e tjera që do të shërbehen në festë, i ka porositur të gatshme, në vend që të më thoshte mua t'i bëja. Gjithçka duket e përkryer! Ai i hedh një vështrim orës së dorës dhe sakaq, dalim të dy në holl. Më pas, shtyp kodin në aparaturën e instaluar në mur dhe jashtë në oborr, hapet porta prej hekuri. Nuk kalon as një minutë kur dëgjojmë zhurmën e një makine që afrohet. Xheku shkon pranë derës dhe e hap pikërisht në çastin kur Xhanisa frenon.

Ato zbresin të dyja nga makina dhe Mili, veshur me një fustan rozë dhe me një fjongo në kokë që i shkon shumë, vrapon drejt meje. Xhanisa afrohet pak më ngadalë dhe hedh vështrimin ngado, që të mos i shpëtojë asgjë.

- Sa e bukur je bërë, Mili! - i them unë dhe e përqafoj.

- Pëlqen shumë shtëpia, Grejs, - thotë ajo me zë të lartë, ndërsa sytë i shkëlqejnë nga gëzimi. - Sa e bukur!

- Vërtet, - thotë Xhanisa dhe buzëqesh. Ajo takon fillimisht Xhekun e më pas mua.

- Shtëpia e bukur, - i kthehet Mili Xhekut.

Ai përkulet paska sikur e nderon dhe ia kthen:

- Më bëhet qejfi që të pëlqen. Pse nuk hyjmë brenda që t'jua tregojmë të gjithën? Apo doni të pini diçka më parë? Mund ta pimë edhe në tarracë, nëse nuk keni ftohtë.

- Ah, në tarracë do të jetë më bukur, - përgjigjet Xhanisa. - Ta shijomë sa të mundemi këtë kohë të mrekullueshme, sidomos tani që e dimë se nuk do të zgjasë edhe shumë.

Kështu, nga holli kalojmë në kuzhinë dhe më pas jashtë në tarracë, ku duket sikur po na presin kanoçet me pije të ftohta dhe lëngjet e frutave të vendosura në akull. Edhe gotat janë në tavolinë, që do të thotë se ai nuk ka pse të hyjë brenda të marrë gjësend dhe nuk do të më lërë asnjë çast vetëm me ato të dyja. Me gjithë ata njerëz që presim të vijmë këtu pasdite, besoj se do të jetë i detyruar ta ulë vigjilencën.

Ne kthejmë gotat dhe bisedojmë, kurse Mili, tepër e gëzuar, shkon të shohë kopshtin. Nuk kalon shumë dhe ngrihem edhe ne, që t'i tregojmë shtëpinë Xhanisë.

- Do që ta shohësh dhomën tënde, Mili? - e pyet Xheku.

Ajo tund kokën gjithë kënaqësi.

- Po, Xhek, të lutem.

- Shpresoj të të pëlqejë.

Ngjitemi të katërt dhe teksa Xheku hap derën e dhomës së madhe të gjumit ku fle vetë, më zë syri sende që nuk i kam parë kurrë më parë. Me sa duket, qëllimi i tij ka qenë të duken sikur janë të miat: një robdëshambër mëndafshi, shishe parfumi dhe disa revista; gjëra që të japin përshtypjen se edhe unë fle aty. Kur Mili tund kokën dhe i thotë atij se kjo nuk është dhoma e saj, ai i tregon një nga dhomat e miqve, që është lyer me ngjyrë të bardhë dhe bojë qielli.

- Si të duket? - e pyet ai.

- E bukur, por jo e verdhë.

Më pas, drejtohet nga dhoma ku qëndroja fillimisht unë.

- Po kjo këtu?

Mili tund sërish kokën.

- Nuk pëlqej jeshilen.

- Ashtu. Atëherë, as kjo nuk është dhoma jote, - ia kthen ai dhe qesh.

Kësaj loje i bashkëngjitet edhe Xhanisa.

- Ndoshta është këtej, - thotë ai dhe tregon me gisht nga dhoma tjetër.

Mili rend drejt saj dhe e hap rrëmbimthi, mirëpo sheh vetëm një tualet.

- Provo njëherë atë derën tjetër, - thotë Xheku dhe tregon me gisht nga dhoma e izolimit.

Dhe ajo bindet.

- Qenka e shëmtuar, - thotë dhe, teksa hedh sytë përreth, vrenjt vetullat. - Nuk pëlqej.

- Është e tmerrshme, apo jo? - e pyes unë.

- Mos u mërzit, Mili. Thjesht po të ngacmoj pak, - i thotë Xheku duke qeshur. - Por është edhe një derë përballë dhomës së madhe të gjumit, që ti nuk e ke hapur ende. Pse nuk hedh një sy atje?

Ajo vrapon drejt saj, hap derën dhe lëshon një klithmë gëzimi. Kur afrohemi ne, e gjejmë duke u hedhur mbi krevat. Fustani rozë dallgëzohet në çdo lëvizje dhe ajo është aq e lumtur, sa më vjen të qaj, por i gëlltis lotët ngadalë dhe i kujtoj vetes gjithë telashet që do të më bien mbi kurriz, nëse e dreqos.

- Them se i pëlqeu, - thotë Xheku duke qeshur dhe kthehet nga Xhanisa.

- E kush nuk do ta pëlqente? Është e mrekullueshme! - ia kthen ajo.

Ai arrin ta nxjerrë Milin nga dhoma vetëm kur i thotë se duhet të ulemi e të hamë drekë. Zbresim shkallët dhe nisemi drejt dhomës së ngrënies, ndërkohë që Xheku u tregon atyre edhe pjesën tjetër të shtëpisë.

- Çfarë ka këtu? - pyet Mili dhe provon të hapë derën e bodrumit. - Pse mbyllur?

- Ajo të çon në bodrum, - i përgjigjet Xheku.

- Çfarë është bodrum?

- Është një vend ku më pëlqen të mbaj gjëra, - vazhdon ai.

- Mund ta shoh?

- Jo tani, - ia kthen dhe hesht një çast. - Por kur të vish e të jetosh me ne, do të ta tregoj me kënaqësi.

Nuk e di as vetë se si vazhdoj të rri në këmbë, por me dorën e Xhekut në shpinë, nuk kam nga t'ia mbaj. Përfunduar drekën pa shumë salltanete. Pjesa më e madhe e gatimeve ishin mish dhe sallata. Teksa ulemi të pimë kafën, Mili na pyet nëse mund të rrijë në kopsht, kështu që ne marrim filxhanët në dorë dhe dalim në tarracë.

- Shpresoj që shtëpia t'ju jetë dukur e përshtatshme për Milin, - i drejtohet Xheku Xhanisë.

- Pa diskutim, - ia kthen ajo dhe tund kokën. - Tani e kuptoj se pse pritët të përfundonte gjithçka para se Mili të vinte këtu. Është e mrekullueshme. Kushedi sa punë keni pasur!

- E po, nuk ka qenë e lehtë të jetoje këtu ndërkohë që punimet vazhdonin, por ia ka vlejtur, apo jo, e dashur?

- Po, - ia kthej unë. - Ku do ta bëjmë festën e Milit, jashtë apo brenda?

- Kisha menduar ta bënim në dhomën e ngrënies, por me këtë kohë kaq të bukur, pse të mos e bëjmë këtu në tarracë? Kështu, të gjithë fëmijët së bashku, mund të luajnë në kopsht.

- Nuk e dija se do të ftonit edhe njerëz të tjerë, - hidhet Xhanisa.

- Po ja, donim që të bënim një festë ashtu si duhet dhe menduam që, me këtë rast, njihet edhe me miqtë tanë, - i shpjegon Xheku. - Edhe pse fëmijët e tyre janë më të vegjël se ajo, them se do të jetë si një motër e madhe për ta, - vazhdon ai dhe shikon orën. - Njerëzit i kemi lajmëruar të vijnë në orën tre, kështu që... mund të kujdesesh pak për Milin ndërkohë që ne u japim gjërave dorën e fundit?

- Mirë pra, po shkoj ta rregulloj paksa, - thotë ajo dhe tund kokën.

- Prit pak, se kam diçka për të, - vazhdon Xheku dhe thërret Milin, e cila ndodhet në fund të kopshtit. - Mili, hyr pak brenda. Afër karrigeve, ke një kuti të madhe. Ma sjell dot?

Ajo hyn brenda sa hap e mbyll sytë, ndërsa unë përpiqem të mos e jap veten që po vras mendjen se çfarë ka ndër mend të bëjë Xheku. Gjithsesi, qetësohem kur mendoj se ai nuk mund të bëjë asgjë në sy të Xhanisë. Mili kthehet dhe ndihem e çliruar kur hap kutinë dhe nxjerr prej aty një fustan sateni në ngjyrë të verdhë, me prerje verëf dhe me rrip të gjerë në mes.

- Qenka shumë i bukur, - i them unë dhe e urrej veten kur tregohem mirënjohëse karshi tij. Madje, edhe kur Mili e përqafton, ndiej të njëjtin sëmbim që më ngacmon kur mendoj se sa ndryshe mund të ishte jeta ime.

- Më bëhet qejfi që të pëlqen, - më thotë ai.

Xhanisa, e habitur, më hedh një vështrim dhe pyet:

- Nuk e ndihmuat ju që ta zgjidhte?

- Jo. Të gjitha përgatitjet e festës së Milit i ka bërë Xheku. Siç mund ta shohësh, ai është jashtëzakonisht i zoti për këto gjëra.

- Pse nuk ngjiteni sipër që Mili të ndërrohet? - pyet Xheku. - Shko, Mili. Shko me Xhanisën.

Pasi ikin ato, ai kthehet nga unë.

- Ta shijojë sa të ketë mundësi, se nuk besoj se do t'i pëlqejë shumë dhoma e vërtetë, apo jo? Eja të shtrojmë tavolinën.

Që tavolina e madhe të na nxërë të gjithëve, nëntë të rritur e shtatë fëmijë, ai e hap të gjithën. Shkojmë e vijmë nga kuzhina në tarracë, me pjata e gota në duar, dhe përpiqem të mos e mbaj mendjen te fjalët që më tha për Milin dhe dhomën e saj. Nuk duhet të shpërqendrohem kurrësi nga gjërat që duhet të bëj këtë pasdite.

- Si të duket? - pyet Xheku dhe sheh tavolinën e mbushur plot e përplot me ushqime.

- Për mrekulli, - ia kthej unë, duke admiruar banderolën dhe tullumbacet që ai ka lidhur kudo nëpër verandë. - Milit do t'i pëlqejë shumë.

Në çast, zbresin Mili dhe Xhanisa; ajo rrezaton me fustanin e ri dhe një fjongo të lidhur në flokë.

- Ç'zonjushë e bukur! - thërret Xheku dhe e bën Milin të skuqet nga sikleti. E shqetësuar, i hedh asaj një vështrim, me shpresën se nuk do ta lejojë Xhekun t'ia marrë mendjen me fjalë.

- Faleminderit, Xhek! - thotë ajo dhe shikon rreth e rrotull. - Sa bukur! - thotë gjithë entuziazëm.

- Je bërë shumë e bukur, Mili! - them unë dhe shkoj drejt saj.

Ajo më hedh duart në qafë dhe më pëshpërit në vesh:

- Nuk e harroj që ai i keq.

- Ke të drejtë, Mili. Xheku është shumë i mirë, - ia kthej unë dhe buzëqesh, sepse e di që Xheku do ta ketë vënë re patjetër atë pëshpërimë.

Ajo tund kokën dhe përsërit pas meje:

- Xheku i mirë. - Në çast, dëgjohet zija e derës. - Filloi festa! - thotë e ngazëllyer.

Xheku më kap për dore me një gjest që tregon dashuri, dhe së bashku shkojmë të hapim derën, ndërsa Milin dhe Xhanisën i lëmë në verandë. Një çast më vonë, shoqërojmë Esterin, Rufusin dhe fëmijët e tyre në verandë dhe i prezantojmë. Ndërkohë që ata i thonë Milit se sa e bukur është bërë, mbërrijnë Xhilli dhe Moira, më pas, Diana, Adami dhe fëmijët e tyre.

- Dëgjoheshit që jashtë, kështu që nuk i ramë fare ziles, - thotë Diana dhe më puth.

Xheku është kaq i zënë duke takuar të ftuarit e duke bërë prezantimet e nevojshme, sa që nuk më ndjek dot me sy gjithë kohën, kështu që më shkon mendja t'i pëshpërit Dianës në vesh: "Më ndihmo! Xheku është maniak". Edhe po t'ia thosha, do të mendonte se po bëja shaka ose po u referohesha shpenzimeve që ka bërë për festën e Milit. Ai më tërheq pranë vetes e më drejton nga kuzhina, që të mbushim gotat me shampanjë për të rriturit dhe me lëngje shumëngjyrëshe për fëmijët. Kur ulemi në tavolinë, më shtrëngon dorën fort, çka do të thotë se është tërë sy e veshë ndaj çdo fjale që do të nxjerr nga goja.

Ndërkaq, Mili fillon të hapë dhuratat. Nuk e kam idenë se çfarë i kemi blerë për ditëlindje, pasi nuk guxoja të pyesja nga frika se mos shkatërroja qetësinë e fituar ato dy javë. Xheku, si gjithmonë i kujdesshëm për këto gjëra, i ka blerë një varëse të bukur argjendi me një medaljon ku bie në sy një shkronjë "M" e gdhendur.

- Sa bukur! - thirri Mili dhe e ngriti që ta shihnin të gjithë.

- Në fakt, kjo është dhurata ime, sepse Grejsi të ka blerë diçka tjetër, - thotë Xheku. - Mili më hedh një vështrim pyetës, ndërsa unë i buzëqesh, me shpresën se do të ketë zgjedhur diçka të këndshme. - Ajo ka bërë disa piktura për dhomën tënde të re, apo jo, e dashur?

Nuk më mbetet pikë gjaku dhe mbahem fort pas tavolinës, kurse Mili rreh shuplakat gjithë gëzim.

- Mund t'i shoh?

- Jo tani, - ia kthen Xheku me keqardhje. - Por sapo të vish të jetosh këtu, do t'i varim në muret e dhomës sate.

- Ç'piktura janë? - pyet Rufusi.

- Portrete, - përgjigjet Xheku. - Dhe shumë realiste madje. Grejsi ka shumë sy për detajet.

- Je mirë, Grejs? - më pyet Esteri dhe më sheh e shqetësuar.

- Temperatura, - ia kthej unë. - Nuk e duroj dot të nxehtin.

Sakaq, Xheku më zgjat një gotë me ujë dhe thotë:

- Pi pak ujë, e dashur. Do të të bëjë mirë.

Ndiej vështrimin e Milit që më sheh e shqetësuar dhe kthej gotën të pi një gllënjë.

- Tani jam më mirë, - i them asaj. - Hapi edhe dhuratat e tjera, që më pas të shkosh të luash.

Ajo nxjerr nga një kutizë një byzylyk argjendi, dhuratë nga Moira dhe Xhilli dhe një kuti argjendi për të mbajtur arturinat nga Diana dhe Adami. Teksa Mili hap dhuratat, unë përpiqem të mbledh sadopak veten. Gjatë gjithë kohës, ndiej vështrimin kureshtar të Esterit, por as që dua t'ia di se po më sheh të mërzitur.

- Ester, nuk do t'ia japësh Milit dhuratën tonë? - e pyet Rufusi.

- Sigurisht, - ia kthen ajo e hutuar dhe i zgjat Milit një dhuratë të paketuar bukur. - Shpresoj të të pëlqejë, - dhe vë buzën në gaz.

Mili e hap dhe sheh një kuti të madhe të veshur me copë kadifeje të kuqe, me një kapak të dekoruar bukur me temina dhe rruaza; pikërisht nga ato gjëra që Milit i pëlqejnë shumë. Sapo e sheh, ajo lëshon një pasthirrmë gëzimi, kurse unë, që mendoj se e kam mbledhur disi veten, i buzëqesh Esterit me mirënjohje.

- Është për të mbajtur sende të ndryshme, - i thotë ajo. - E bleva që të shkojë me ngjyrën e dhomës sate.

- Është e verdhë, - ia kthen Mili. - Dhoma ime e verdhë.

Esteri duket e hutuar.

- Është e kuqe, apo jo?

Mili mohon me kokë.

- E verdhë. Ngjyra ime e preferuar.

- Mendoja se ngjyra jote e preferuar ishte e kuqja.

- E verdha.

Esteri kthehet nga Xheku dhe e pyet:

- A nuk më the se do ta lyeje me të kuqe dhomën e Milit, sepse ishte ngjyra e saj e preferuar?

- Vërtet?

- Po, Xhek. Ashtu është, - hidhet Diana. - Të paktën kështu na the kur erdhe pa ftuar kur ne të tria do të drekonim në qytet.

- E po, nëse e kam bërë, më vjen shumë keq. Do të kem pasur diçka tjetër në mendje.

- Por e ke thënë në disa raste, - këmbëngul Esteri. - Kur erdhët te ne për darkë, the se mezi prisje që Mili të shihte dhomën e saj të kuqe, - thotë ajo dhe hedh sytë nga unë. - A nuk tha kështu, Grejs?

- Të them të drejtën, nuk e mbaj mend, - them unë me zë të mbytur.

- Kaq e rëndësishme qenka kjo? - pyet Xheku dhe i tund kokën Milit, e cila po fut dhuratën në kuti. - Shikoni, asaj i pëlqeu shumë.

- Por është e çuditshme se si mund të bëhet dy herë i njëjti gabim, - vazhdon Esteri edhe më e mëdyshur se më parë.

- Do ta kem thënë pa mendje.

- E po, mund ta marr mbrapsht e ta ndërroj me një kuti të verdhë, - flet ajo gjithë dyshim.

- Nuk është nevoja, - hidhem unë. - Xheku ka të drejtë. Milit i pëlqeu shumë.

Për dhjetë minutat në vazhdim, Esteri ia ngul sytë Xhekut dhe jam tepër e kënaqur që e gjithë loja e tij për të më shqetësuar mua, iu kthye kundër, edhe pse, veç Esterit, askush tjetër nuk e vuri re. Ajo hedh vështrimin nga kutia e kuqe, te Xheku dhe vrenjtet në fytyrë. Befas, më shikon mua.

- Besoj se nuk e ke problem që të pyes, Grejs, - më thotë ajo, - por a je mirë? Dukesh shumë e zbehtë.

- Jo, jam mirë, - i them.

- E vura re edhe unë, - hidhet Diana. - Madje edhe je dobësuar. Mos më thuaj që ke mbajtur dietë.

- Jo, thjesht nuk kam pasur shumë oreks këto kohë.
 - Ndoshta duhet të kontrollohesh te ndonjë mjek.
 - Ashtu do të bëj, - i përgjigjem unë.
 - Duhet të kujdesesh më shumë për të, Xhek, - thotë Esteri dhe kthen vështrimin nga ai.

- Atë kam ndër mend të bëj, - përgjigjet ai dhe, duke buzëqeshur, fut dorën në xhepin e brendshëm të xhaketës së tij dhe nxjerr një zarf. - Nuk e kuptoj se pse vetëm Mili duhet të marrë dhurata sot.

- Adam, shiko dhe mëso, - psherëtin Diana.

- Ja, zemër, - vazhdon Xheku dhe më zgjat zarfin. - Hape.

Unë bëj siç më thotë dhe brenda zarfit shoh dy bileta avioni.

- Hë, Grejs, mos na mbaj në ankth, - më lutet Diana. - Ku do të të çojë Xheku?

- Tajlandë, - them ngadalë dhe kuptoj se çdo gjë që kam menduar se kam arritur, që kur Mili më dha tabletat, ka qenë e kotë.

- Sa me fat është kjo vajzë! - thotë Moira dhe më buzëqesh.

- Mos duhet të thuash diçka, Grejs? - më nxit Esteri.

Unë ngre kokën rrëmbimthi dhe them:

- Jam kaq e habitur! Domethënë, është ide e bukur, Xhek, por a kemi vërtet kohë për të udhëtuar?

- Por ti ke thënë se të pëlqen të bësh ca pushime në Tajlandë para se Mili të jetojë me ne, - më kujton ai dhe e thotë në një mënyrë të tillë, që tingëllon sikur Mili më është bërë barrë.

- Por më the se nuk kishe mundësi. A nuk përmende se kishe çështjen "Tomasin"?

- Po, por po punoj shumë që deri atëherë t'i kem dhënë fund.

- Kur do të shkoni? - pyet Xhilli.

- I kam prerë biletat për në datën pesë qershor.

Adami e sheh i habitur dhe e pyet:

- Thua të përfundojë kaq shpejt çështja "Tomasin"?! Deri atëherë, e kam fjalën?

- Ashtu shpresoj. Gjyqi fillon javën tjetër.

- Gjithsesi, ende nuk dihet asgjë. Nga çfarë thonë gazetatat, i shoqi është i pafajshëm.

Xheku ngre njëren vetull dhe ia kthen:

- Mos më thuaj se i beson ato që shkruhen nëpër gazeta.

- Jo, por teoria se gjithçka është e sajuar që ajo t'ia hedhë të shoqit, sepse ka dashnor, më duket shumë interesante.

- E gjithë kjo nuk është veçse një trillim.

- Pra, je i sigurt se do të fitosh?

- Absolutisht. Deri më sot, nuk kam humbur as edhe një çështje dhe nuk kam ndër mend ta bëj tani, - dhe kthehet nga unë e më pyet:

- Si mendon, Grejs? Besoj se i ke lexuar gazetatat.

- Unë? Them se i shoqi është fajtor si dreqi, - përgjigjem dhe pyes veten se çfarë do të mendonin këta, nëse do ta dinin se nuk e kam idenë për çfarë po flasim.

- Më falni, por nuk e imagjinoj dot se ai mund të dhunojë të shoqen, - hidhet Diana. - Nuk duket tip i tillë.

- Xheku më ka thënë se këta tipa janë më të këqij, - them unë e shkujdesur.

Esteri i kthen sytë nga unë.

- Duhet të jetë interesante të kesh një bashkëshort që merret me raste dhe profile të tilla, - thotë ajo dhe më sheh ngultas.

- Në fakt, Xheku nuk para flet për punën në shtëpi dhe sidomos për detajet e çështjeve. Për arsye të konfidencialitetit të klientit, e keni parasysh, dhe jam e sigurt që kështu ndodh edhe me ty, Diana, - them unë dhe kthehem gjithë ankth nga Xheku. - Le të kthehemi te pushimet tona. Nuk është më mirë sikur të presim derisa Mili të vijë te ne?

- E pse?

- Sepse çështja që ke në dorë, ndoshta nuk do të përfundojë në kohë.

- Do të përfundojë.

- Po nëse nuk ndodh kështu? - këmbëngul unë.

- Atëherë, ti do të nisësh më parë dhe unë do të vij më pas.

E shoh ngultas, por ai nuk heq dorë.

- Nuk kemi për ta anuluar udhëtimin, Grejs. Siç e vunë re të gjithë, ti ke nevojë të pushosh.

- Vërtet do të më lejosh të nisem më parë, pa ty? - e pyes duke e ditur se nuk ka ndër mend ta bëjë një gjë të tillë.

- Sigurisht.

Esteri e sheh e kënaqur dhe ndërhy:

- Po tregohesh shumë i sjellshëm, Xheku.

- Jo, aspak. Pse duhet ta privoj gruan time të bukur nga pushimet vetëm se unë nuk kam mundësi të shkoj?

- E po, do të jem shumë e lumtur ta shoqëroj unë derisa ti të mbërrish, - thotë Diana duke buzëqeshur.

- Më vjen keq të të zhgënjej, por unë do të shkoj fill pas saj, - i përgjigjet Xheku dhe ngrihet. - Grejs, kam nevojë për ndihmë në kuzhinë, e dashur.

Unë e ndjek dhe më vjen të plas që gjithçka po shkon kaq keq.

- Nuk më dukesh shumë e kënaqur që do të shkosh në Tajlandë, - më thotë dhe më zgjat qirinjtë, që t'i vendos mbi tortë. - Vetë ma propozove diçka të tillë.

- Nuk më duket ide e mirë, ngaqë ke këtë çështjen gjyqësore përpara.

- Pra, mendon se është më mirë ta anuloj?

Një valë lehtësimi më kaploi të tërën.

- Po, - i them duke tundur kokën.

- Pra, mendon se Mili mund të transferohet edhe më parë te ne, javën tjetër për shembull? Në fakt, ajo mund të qëndrojë këtu që sot, pasi të përfundojë festa, ndërsa unë mund t'i mbledh sendet e saj gjatë javës derisa të sistemohet në dhomën e kuqe. Si thua, Grejs? Të shkoj t'ia them? Apo do të shkojmë në Tajlandë muajin tjetër?

- Do të shkojmë në Tajlandë muajin tjetër, - i them unë si e ngrirë.

- Sikur ta dija se kështu do të thoshe. Tani, ku janë shkrepëset?

Një Zot e di sa të vështirë e kam të përmbahem kur këndo "Shumë urime për ty" bashkë me të tjerët, dhe të duartrokas kur Mili fryn qirinjtë. Shoh se si të gjithë përreth meje qeshin dhe bëjnë shaka me njëri-tjetrin, ndërkohë që unë përpiqem të kuptoj se si është e mundur që jeta m'u kthye në një ferr që askush nga këta këtu nuk mund ta imagjinojë. Nëse papritur do të kërkoja vëmendjen e tyre dhe do t'u thosha se Mili është në rrezik të madh, se Xheku ka ndër mend ta mbajë të mbyllur në një dhomë të tmerrshme derisa të çmendet nga frika, se ai, në të vërtetë, është një vrasës që më mban të burgosur që prej pesëmbëdhjetë muajsh, askush nuk do të më besonte. Po çfarë do t'u thoshte Xheku atyre për të më kundërshtuar? Që e kuptoi vetëm pas martese se unë vuaja nga një sëmundje mendore, kur, gjatë muajit tonë të mjalit, e akuzova para një turme njerëzish se më mbante të burgosur. Menaxheri i hotelit, mjeku ynë dhe policia mund ta konfirmonin që jam një e çekuilibruar.

Pesëmbëdhjetë muajt e fundit ka qenë tepër i tensionuar, sepse i është dashur të më shoqërojë kudo nga frika se kushedi çfarë mund të them në publik. Edhe sikur Mili të më mbrojë në një rast të tillë dhe ta akuzojë se ai e shtyu nga shkallët, Xheku do të shtiret si i tronditur dhe do të thotë se këtë ia kam ngulitur unë në mendje. E pse njerëzit do të më besonin mua dhe jo Xhekun, varianti i të cilit duket më i besueshëm?

Hamë tortën dhe pijmë edhe ca shampanjë. Mili dhe fëmijët e tjerë rifillojnë lojërat, ndërsa ne të rriturit ulemi dhe bisedojmë. E kam shumë të vështirë të përqendrohem, por kur dëgjoj Xhanisën që thotë se do të vijë shpesh ta takojë Milin, e kap këtë mundësi dhe përpiqem ta bëj realitet.

- Pse nuk caktojme një datë që tani? - i them unë dhe u drejtohem të gjithëve. - Ndoshta i çojmë të gjithë fëmijët në festivalin e muzikës e të bëjmë edhe një piknik atje; ata duket se shkojnë mjaft mirë me njëritjetrin. A nis në fillim të korrikut festivali?

- Ide e shkëlqyer! - hidhet Diana. - Po për një shëtitje në kopshtin zoologjik, si thoni? U kam premtuar fëmijëve se do t'i çoj sapo të mbarojë shkolla.

- Milit do t'i pëlqejë shumë, - përgjigjem unë, e gatshme të ndjek çdo plan të saj.

- Para se të entuziazmohesh më tepër, Grejs, - na ndërpret Xheku, - unë kam një tjetër surprizë për ty. Në fakt, për ty dhe për Milin.

Befas, më mbulojnë djersë të ftohta.

- Surprizë tjetër?

- Mos u shqetëso kaq edhe ti, - thotë Moira me shaka. - Duke e njohur Xhekun, jam e sigurt se do të jetë diçka e bukur.

- Në fakt, nuk doja të ta thosha që tani, - vazhdon ai, gjoja me keqardhje, - por meqë po bën gjithë këto plane për pushimet verore, kisha menduar t'ju çoja ty dhe Milin në Zelandën e Re, të takonit prindërit.

- Në Zelandën e Re! - thotë Diana duke psherëtirë. - O Zot, gjithnjë kam ëndërruar të shkoj atje.

- Kur? - belbëzoj unë me gjysmë zëri.

- Po mendoja të prisnim disa ditë sa të sistemohej Mili dhe të niseshim nga mesi i korrikut, - thotë ai.

- Por Mili ka ndër mend që nga mesi i gushtit të fillojë punë në

qendrën e kopshtarisë, - ia kthej dhe pyes veten se ç'po kurdis ai. - Dhe është rrugë e largët deri në Zelandë vetëm për pak javë.

- Nuk besoj se do të jetë problem sikur të fillojë një apo dy javë më vonë, sidomos nëse ne ua shpjegojmë arsyen.

- Nuk mendon se do të jetë tepër e lodhshme për Milin të shkojë deri atje sapo të transferohet te ne? Nuk është më mirë sikur të presim deri për Krishtlindje?

- Unë mendoj se ajo do të ngazëllet, - ndërhyjnë Xhanisa. - Ajo e ka ëndërr një udhëtim të tillë që kur kemi bërë një projekt në klasë për Zelandën e Re, fill pas ikjes së prindërve tuaj.

- Sikur të shkoja unë atje, nuk e di nëse do të kisha dëshirë të kthehesha më, - thotë Diana. - Besoj se duhet të jetë shumë bukur.

- Edhe kjo mund të bëjë vaki, - ia kthen Xheku. - Milit mund t'i pëlqejë aq shumë ai vend, saqë mund të kërkojë të qëndrojë përgjithmonë me prindërit.

Më në fund, kuptoj se ai po përgatit largimin e Milit nga sytë e njerëzve.

- Ajo nuk do ta bënte kurrë këtë, - them unë me inat. - Mili nuk do të më linte kurrë vetëm.

- Po sikur të vendosësh të qëndrosh edhe ti atje? - pyet Xheku. Zëri i tij i gjallë më la të kuptoja se po përgatiste edhe daljen time nga skena.

- As unë nuk do ta bëja, - i përgjigjem. - Nuk do të të lë kurrë, Xhek, dhe ti e di këtë.

"Por mund të të vras", - them me vete. Në fakt, këtë do të bëj.

E SHKUARA

Tabletat që mbaja poshtë dyshekut, sikur më mbushnin me shpresë. Për herë të parë pas gjashtë muajsh, mundësia për t'u arratisur prej Xhekut po bëhej realitet dhe, për këtë, i isha përlësisht mirënjohëse Milit, që më shtyu të provoja sërish. Pas gjithë atyre që kishte kaluar për të gjetur tabletat, isha më e vendosur se kurrë të mos e zhgënjeja, por duhej të planifikoja me kujdes gjithçka. Ama nuk e dija se sa tableta kisha. Edhe nëse arrija t'ia jepja Xhekut t'i pinte, nuk e kisha idenë se sa kohë duhej që të bënin efekt apo çfarë efekti kishin. Sa tableta duhej t'i jepja që ta lija shakull? Kokën e kisha lëmsh dhe në mendje më vërtiteshin “nëse” dhe “por” pa pushim.

Fillova të vrisja mendjen se si t'i hidhja tabletat në pijen e tij. Të vetmet raste kur kemi pirë një gotë së bashku, kanë qenë në ndonjë darkë me njerëz të tjerë. Që plani im të funksiononte, duhej t'ia jepja t'i pinte në shtëpi, kur të ishim vetëm. E kalova tërë natën duke peshuar çdo mundësi dhe, të nesërmen në darkë, kur më solli për të ngrënë, e kisha ndarë mendjen se çfarë do të bëja, por duhej t'i merrja gjërat me radhë.

Bëra të pamundurën që, kur të hynte, të më gjente ulur në krevat e të dëshpëruar. Kur nuk u ktheva që të merrja tabakanë me ushqim, siç bëja zakonisht, ai e la mbi shtrat pranë meje dhe u largua pa thënë asnjë fjalë. E kisha shumë të vështirë të rrija pa ngrënë, sidomos kur e dija se ushqimi ishte aty, mbi të gjitha kur nuk kisha ngrënë që një ditë më parë, kur drekuam me Milin. Gjithsesi, isha e vendosur të mos e prekja ushqimin me dorë. Të nesërmen, as që e mori mundimin të më sillte diçka për të ngrënë dhe me tabakanë pranë, tundimi ishte edhe më i madh. Sa herë që mendoja ta pickoja pak, sa për të thyer urinë, sillja ndër mend një nga pikturat në bodrum, imagjinoja sikur aty ishte pikturuar Mili dhe e kisha më të lehtë ta lija fare.

Ditën e tretë, duke menduar se më kishte lënë kinse pa ushqim një ditë më parë, Xheku më solli mëngjesin. Kur pa se tabakaja që më kishte sjellë dy ditë më parë ishte e paprekur, më hodhi një vështrim gjithë kureshtje.

- Nuk ke uri?

- Jo, - ia ktheva dhe tunda kokën.

- Atëherë, po e çoj poshtë mëngjesin që sapo të solla.

Me të thënë këto fjalë, iku dhe i mori dy tabakatë, ndërsa unë e kisha shumë të vështirë të rezistoja pa futur gjë në gojë. Për të injoruar dhimbjet e stomakut nga uria, fillova të meditoja, kurse Xheku, duke qenë se nuk kisha futur asgjë në gojë që në fundjavë dhe nuk kisha prekur as verën që më kishte sjellë, filloi të dyshonte.

- Nuk besoj se ke filluar ndonjë grevë urie, apo jo? - pyeti ai, i vrenjtur në fytyrë kur erdhi të merrte një tabaka tjetër të paprekur dhe e zëvendësoi me një me ushqim të freskët.

Unë tunda kokën me plogështi dhe ia ktheva:

- Nuk kam uri, vetëm kaq.

- E pse?

Prita pak para se t'i ktheja përgjigje e më pas i thashë:

- Nuk më kishte shkuar mendja kurrë se gjërat do të shkonin kështu, - dhe u kruspullosa e nervozuar në cep të krevatit. - Gjithnjë kisha menduar se, në fund, do të gjeja një mënyrë për ta shpëtuar Milin prej teje.

- Më lër ta gjej: kishe menduar se e mira do të triumfonte kundër së keqes apo që një kalorës me parzmore të shndritshme do të vinte t'ju shpëtonte nga fati juaj?

- Diçka e tillë, - ia prita dhe rënkova. - Por asgjë nuk ka për të ndodhur, apo jo? Mili do të vijë këtu dhe unë nuk mund të bëj asgjë.

- Nëse të ngushëllon sadopak, ti asnjëherë nuk ke pasur mundësi të bësh diçka, por më bëhet qejfi që ke filluar ta pranosh këtë. Kështu, tani e tutje, do ta kesh më të lehtë.

Bëra me shenjë nga gota me verë që qëndronte mbi tabaka dhe u përpoqa të mos i hidhja sytë nga pula me patate që dukej aq e shijshme.

- Mund të më sjellësh një gotë uiski në vend të verës?

- Uiski?

- Po.

- Nuk e dija që e pije.

- As unë nuk e dija që ti ishe psikopat. Më sill një uiski, Xhek, - i thashë dhe fërkova sytë me përtesë. - Pija gjithnjë me babanë, nëse do ta dish.

E ndjeva shikimin e tij mbi mua, por e mbajta kokën ulur me shpresën se do të dukesh në gjendje të mjerueshme. Pas pak, ai doli nga dhoma dhe e kyçi derën. Nuk e dija nëse do të ma sillte uiskin, por aroma e pulës ishte aq tunduese, sa po më shkonte goja lëng. U betova se do të numëroja deri në njëqind dhe, nëse nuk do të kthehej, do ta haja të gjithë pjatën. Nuk kisha shkuar as te pesëdhjeta kur ndjeva hapat e tij nëpër shkallë. Kur mbërrita te gjashtëdhjeta, çelësi u rrotullua në derë dhe unë mbylla sytë, sepse, nëse do ta shihja duarbosh, pa uiskin, nuk do t'i mbaja dot lotët; e gjithë sakrifica ime, një javë pa futur gjë në gojë, do të shkonte dëm.

- Ja ku e ke.

Hapa sytë dhe pashë se më kishte zgjatur një gotë plastike.

- Çfarë është? - pyeta gjithë dyshim.

- Uiski, - tha ai. U zgjata ta merrja, por ai e tërhoqi dorën pas. - Në fillim ha. Nuk ke ç'më duhesh, nëse nuk ke fuqi të kujdesesh për Milin.

Edhe pse ato fjalë më therën në zemër, më lanë të kuptoja se isha në udhën e duhur, pasi ai nuk më kishte plotësuar kurrë më parë ndonjë kërkesë, as kur i kisha kërkuar të më sillte një peshqir më të madh për t'u fshirë. Besoja se, për të arritur qëllimin e tij, nuk do të lejonte të më ndodhte ndonjë gjë. Kuptova se do të tregohej tolerant ndaj çdo kërkesë që do të bëja, të paktën për ato të arsyeshmet. Edhe pse ishte një arritje e madhe, mendova se, nëse doja që Xheku të më sillte sërish uiski, edhe

unë duhej t'i bindesha pak më shumë. Doja që uiskin të ma sillte sapo të kthehej nga puna dhe, kur të mbushte një gotë për vete, të ma mbushte edhe mua.

- Të kërkoja uiski me shpresën mos më hap ndopak oreksin, - i thashë me dorën ende të zgjatur përpara. - Mund të ma japësh, të lutem?

Prisja që të mos pranonte, por pasi ngurroi një çast, ma zgjati. E afrova gotën te buza, gjoja me padurim. Vetëm era ma pështjelloi stomakun, por të paktën, kuptova se ishte vërtet uiski dhe jo diçka tjetër. E ndieja se po më shihte ngultas, ndaj e ktheva një gllënjë. Nuk kisha pirë kurrë uiski dhe shija e tij më trulloi fare.

- Nuk të pëlqeu? - u tall ai me mua. Kisha frikë se do ta kuptonte se as që e vija uiskin në gojë dhe do të më pyeste se përse ia kisha kërkuar.

- Ke pirë ndonjëherë uiski në gotë plastike? - e pyeta dhe ktheva edhe një gllënjë. - Më beso, nuk ka shijen që ka në gotë qelqi. Mund të ma sjellësh në qelq herës tjetër, - vazhdova dhe e ktheva gotën me fund.

- Tani ha diçka, - më tha dhe shtyu tabakanë drejt meje.

Koka filloi të më buçiste, por gjithsesi, e kapa tabakanë dhe e vendosa në prehër. Ushqimi dukej aq i mirë, sa që mund ta përlaja pjatën për pesëmbëdhjetë sekonda. E kisha shumë të vështirë të haja ngadalë, por duhej të hiqesha sikur nuk po e shijoja fare. Hëngra vetëm gjysmën e racionit dhe, kur ula pirunin dhe thikën, nuk e kuptova se kush u zhgënjye më tepër: Xheku apo unë.

- Nuk mund të hash edhe ca? - pyeti ai vetullngrysur.

- Jo, më vjen keq, - thashë me plogështi. - Ndoshta nesër.

Ai iku dhe e mori tabakanë. Edhe pse vazhdoja të isha e uritur, shija e triumfit ishte më e ëmbël se çdolloj ëmbëlsire që mund të provoja.

Por Xheku nuk ishte budalla. Ditën tjetër, kur sërish nuk futa gjë në gojë, vendosi të më godiste aty ku më dhembte më shumë.

- Do ta anuloj takimin me Milin nesër, - tha kur ngriti tabakanë që nuk e kisha prekur fare. - Nuk ka kuptim të dalim për drekë, nëse ti nuk ke ndër mend të hash.

E dija se puna do të arrinte deri aty, por duhej ta bëja patjetër atë sakrificë.

- Në rregull, - ia ktheva dhe ngrita supet. Nga vështrimi i tij i habitur, kuptova se po priste që të këmbëngulja se ndihesha mirë e se mund të shkoja, dhe u kënaqa pamasë që doli blof.

- Mili do të zhgënjehet shumë, - vazhdoi ai.

- E po, nuk do të jetë hera e parë.

Ai u mendua një çast e më pas shtoi:

- Nuk besoj se është ndonjë marifet për të anuluar festën e ditëlindjes së Milit, apo jo?

Nuk e kisha menduar se do t'i shkonte mendja deri aty, por edhe pse ishte mjaft larg së vërtetës, pyesja veten nëse mund ta ktheja edhe atë rast në favorin tim.

- E pse do ta bëja këtë? - e pyeta për të fituar kohë.

- Ma thuaj ti.

- Pa vihu njëherë në vendin tim. Nëse Mili vjen këtu, ajo do ta pëlqejë shumë shtëpinë. Si mendon se ndihem kur e di se ç'do t'i punosh dhe që jam krejt e pafuqishme për të të ndaluar?

- Prit të mendohem, - tha ai dhe bëri sikur po vriste mendjen. - Keq?

U sforcova që të nxirrja dy pika loti dhe thashë:

- Po, ashtu është, Xhek. Keq. Në fakt, aq keq, sa më mirë të vdes.

- Pra, kjo na qenka një grevë urie?

- Jo, Xhek, nuk është ashtu. Unë e di që Mili do të ketë nevojë për mua, e di që duhet të mbledh forcat, por nuk mund ta ndihmoj, nëse vazhdoj me këtë oreks. E di që shumë njerëz do ta bënin, duke parë rrethanat, - dhe e ngrita zërin një oktavë. - A e ke idenë se ç'do të thotë për mua që nuk mund të zgjedh ushqimet që dua apo të ha kur të dua? A e ke idenë se ç'do të thotë të jem e varur për gjithçka nga ti? Dhe ti nuk je një gardian shumë bujar, Xhek!

- Ndoshta nuk duhej të kishe tentuar aq shumë për t'ia mbathur, - ma ktheu gjithë inat. - Nëse nuk do ta kishe bërë, as unë nuk do të të kisha mbyllur në këtë dhomë. Kështu, mund të kaloje një jetë për të qenë me mua.

- Për të qenë? Me ty që më kontrollon çdo lëvizje? Ti nuk e di as kuptimin e kësaj fjale. Jepi, Xhek, më ndëshko. Më lër pa ushqim dhe shikoje nëse më bëhet vonë. Nëse vazhdoj të mos ha edhe një javë, do ta kem shumë të vështirë të qëndroj në këmbë të dielën tjetër, në ditëlindjen e saj.

- Atëherë, bën mirë të fillosh të hash, - më kërcënoi kur e kuptoi se sa e vërtetë ishte ajo që sapo thashë.

- Në të kundërt, çfarë, Xhek? - e thumbova unë. - Nuk mund të më

detyrosh të ha, ti e di këtë, - thashë dhe ndala. - Por meqë vdekja ime nuk i shërben as Milit e as ty, pse nuk më bën një nder? Çdo darkë, kur të mbushësh uiski për vete, më mbush edhe mua, kështu ndoshta më vjen oreksi.

- Unë e kam marrë një vendim, apo harrove?

Megjithatë, pas kësaj, kur vinte puna tek ushqimi, nuk i merrte më ai vendimet. Meqë kishte nevojë për mua, filloi të bënte çfarë i kërkoja. Ruhesha që asnjëherë të mos haja me tepri, sepse ishte e rëndësishme që të mendonte se nuk kisha vërtet oreks, por ishte gjithashtu e rëndësishme që të haja mjaftueshëm sa për të merituar atë pak uiski që më sillte kur kthehej nga puna. Sa më shumë afrohej ditëlindja e Milit, aq më e bindur isha se mund ta arrija qëllimin para se ajo të vinte e të jetonte me ne. Gjërat po më shkonin mjaft mirë dhe Xheku më sillte çdo mbrëmje nga një gotë uiski.

E TASHMJA

Ja ku jam përballë shtëpisë me valixhen te këmbët. Porta prej hekuri është e mbyllur, por ajo e vogla prej nga dola, është ende hapur. Dëgjoj zhurmën e makinës së Esterit që po afrohet, ndaj kthehem nga shtëpia dhe ngre dorën sikur po i jap lamtumirën diku. Ajo ndalon pranë meje, zbret nga makina dhe hap bagazhin.

- Mund të kisha ardhur deri te dera, - më qorton ajo, duke më ndihmuar ta vendos valixhen në makinë.

- Mendova të kursenim kohë. Faleminderit që erdhe kaq shpejt. Nuk pata mundësi të të lajmëroja më parë.

- Nuk ka problem, - ma kthen dhe qesh. - Por duhet të nxitojmë, nëse do që të kapësh avionin.

Teksa ajo mbyll bagazhin, unë kthehem sërish nga shtëpia, bëj një të puthur me dorë dhe tërheq portën pas vetes.

- Kisha dëshirë që ai të vinte me mua, - them vrazhdë. - Nuk më pëlqen ta lë kur ndihet keq.

- Kjo është çështja e parë që ka humbur, apo jo?

- Po, ndaj dhe po e vuan kaq shumë. Ai ishte i bindur se i shoqi ishte fajtor, përndryshe nuk do ta merrte përsipër. Fatkeqësisht, Dena Andersoni nuk ishte treguar e sinqertë me Xhekun dhe i kishte fshehur disa gjëra, përfshirë edhe se kishte një dashnor.

- Me sa duket, ai ka qenë fajtori i vërtetë.

- Nuk e di se çfarë do të bëjë me saktësi, por shpresoj të më thotë të paktën se kur do të vijë. Sa e çuditshme! Dikur, i kam rënë për qark botës e vetme, ndërsa tani, mendimi se do të kaloj disa ditë vetëm në Tajlandë, më ka çoroditur. Jam mësuar ta kem Xhekun gjithnjë pranë. Nuk e kam idenë se çfarë do të bëj katër ditë atje.

- Disa ditë të këndshme pushimi, mendoj.

- Unë i thashë që do ta prisja, por ai këmbënguli aq shumë! - vazhdova unë. - Dhe kur Xheku e ndan mendjen për diçka, nuk kam ç'të bëj tjetër veçse të bie dakord, - them dhe i hedh një vështrim asaj. - Në fakt, ai e tepron ndonjëherë.

- Këmbëngulja për t'u nisur për pushime pa të, nuk është aspak e tepruar, - më thotë ajo.

- Ndoshta. Ai më tha se, nëse do ta linte sistemimin e dokumenteve për kur të kthehej, nuk do t'i shijonte dot këto ditë. Në fakt, ka shumë nevojë për këto pushime, sepse janë të fundit që do të bëjmë vetëm dhe është normale që preferoi të qëndronte sa t'i rregullonte të gjitha dosjet. Madje, mendoj se, nëse do ta kishte fituar çështjen, kur të kthehej nuk do t'i binte ndër mend të sistemonte asgjë, - shtova unë e trishtuar.

- Me siguri që ka nevojë ta kalojë i vetëm këtë periudhë, - ma ktheu ajo. - Ti e di si janë burrat.

- Puna është se kishim menduar që, në këtë udhëtim, të nisnim një fëmijë, që është edhe një arsye më shumë pse ai kërkon të jetë i qetë. Ky do të ishte çasti i duhur, - thashë dhe më erdhi pak turp për këtë.

Ajo hoqi dorën nga timoni dhe shtrëngoi timen.

- Shpresoj që t'ia dilni.

- Nëse ndodh kështu, ti do ta marrësh vesh e para, - i premtova. - Mezi po pres të mbaj brenda meje fëmijën e Xhekut. Ai u zhgënjye shumë nga aborti i fundit. U përpoq të bëhej i fortë për mua, por u prek shumë, sidomos kur, pas atij rasti, nuk ngela më. I thashë se këto gjëra duan kohë, që trupi im ka nevojë të marrë veten, por filloi të mendonte se ishte faji i tij dhe i punës. Nga stresi, më kupton?

- Mendon se do të niset nga darka apo në fundjavë?

- Të them të drejtën, më tha vetëm sa të sistemonte dokumentet. Gjithsesi, mund ta pyesësh, edhe pse besoj se vështirë të lidhesh me të. Nuk ka ndër mend të përgjigjet në telefon këto ditë. Sot pasdite, kur doli nga gjykata, iu desh të përballej me mediet, të cilat nuk kanë për ta lënë të qetë as në ditët në vijim, por mund t'i lësh një mesazh zanor, nëse do. Kështu më tha edhe mua të bëja, nëse nuk lidheshim dot për shkak të ndryshimit të orës.

- Do të vijë në Tajlandë të martën?

- Po. Në fakt, të mërkurën në mëngjes. Do të niset të martën me avionin e fundit. Edhe pse më tha se do të vonohej një apo dy ditë, besoj se ka bërë shaka, të paktën kështu shpresoj.

- Pra, paskë katër ditë vetëm për vete. O Zot, çfarë nuk do të jepja për katër ditë paqe! Nëse ka nevojë që ta shoqërojë dikush të martën në aeroport, mund t'i them Rufusit.

- Jo, nuk besoj. Edhe Adami i tha, por Xheku do të shkojë me makinë dhe do ta parkojë në aeroport. Do të na duhet kur të kthehemi. Do të mbërrijmë në gjashtë të mëngjesit dhe nuk mund t'i kërkojmë askujt të vijë të na marrë në atë orë.

Habitem se sa mirë po na shkon biseda teksa udhëtojmë. Prisja që këto minuta të ishin të sikletshme, por ajo duket e kënaqur kur flasim edhe për gjërat më të zakonshme. Më pyet nëse mund të shkojë në fundjavë së bashku me fëmijët të takojë Milin. Mendon ta nxjerrë ndoshta edhe për ndonjë çaj, duke më kujtuar se sa mirë ia kaluan fëmijët në festë. Unë jam shumë dakord dhe i jam mirënjohëse që Mili do të ketë vizitorë gjatë kohës që unë nuk do të jem. Esteri më kujton të njoftoj edhe Xhanisën për këtë vizitë dhe unë i premtoj se do ta bëj sa më shpejt të jetë e mundur.

Mbërrijmë në aeroport pesëmbëdhjetë minuta më herët nga sa duhet dhe ajo, me një hije ngazëllimi, më lë në terminalin e nisjeve. Hyj brenda, gjej sportelin e "British Airways"-it, kaloj valixhen dhe nisem drejt sallës së pritjes, ku zë një vend në qoshe dhe pres njoftimin për avionin tim.

E SHKUARA

Deri për ditëlindjen e Milit, nuk kisha menduar se mund ta vrisja vërtet Xhekun. E kisha ëndërruar shumë atë çast, por, kur gdhihej, e fshija nga mendja idenë se mund të vrisja një njeri. Ndoshta edhe ngaqë dështova kur e godita me shishe - atë radhë, kisha pasur shumë frikë ta gjuaja fort, se mos e vrisja e pastaj më priste burgu ose paraburgimi derisa të dilja në gjyq. Kjo do të ishte e tmerrshme për Milin. Thellë-thellë, doja thjesht ta lija pa ndjenja për aq kohë sa t'ia mbathja, por ditën kur përmendi ikjen tonë të stisur për në Zelandën e Re, kuptova se, pavarësisht se çfarë më priste, duhej ta hiqja qafe, sepse nuk do të mjaftonte vetëm të ikja prej tij.

- Pra, kështu do të bësh, - i thashë me hidhërim, pasi përcollëm Milin dhe Xhanisën pas festës. - Do ta mbyllësh shtëpinë me pretendimin se jemi nisur të gjithë për në Zelandë, pastaj befas, do të shfaqesh vetëm e do t'u thuash të gjithëve se ne të dyja vendosëm të qëndronim atje kur, në fakt, do të na mbash mbyllur në bodrum.

- Pak a shumë, - u përgjigj ai. - Meqë është pak e vështirë ta mbyll

shtëpinë dhe të hiqem sikur nuk jam as vetë këtu, do të gjej ndonjë justifikim sikur ju kam nisur të dyjave më parë në Zelandë dhe do t'ju bashkohem pak më vonë, sepse kam shumë punë. Pastaj, do të jetë e kotë ta marr rrugën deri atje, sepse, së shpejti do të ktheheni. Para se të nisem për në aeroport që t'ju marr, ti do të më telefonosh dhe do të më japësh lajmin e tmerrshëm që Mili nuk do të hipë në avion dhe ti, e mëdyshur mes bashkëshortit tënd të dashur dhe motrës së çmendur, do të zgjedhësh atë. Unë, si burrë i dashur që jam, do t'u them të gjithëve se, meqë e di se sa të vështirë e ke ta lësh Milin vetëm, pranova që të qëndrosh edhe pak atje - vetëm se kjo "pak" do të zgjasë ca, derisa një ditë të trishtuar, do të më thuash se nuk do të kthehesh fare. Meqë do të më thyhet zemra, njerëzit nuk do ta zënë më kurrë në gojë emrin tënd, aq sa do ta harrojnë se ti dhe Mili keni ekzistuar ndonjëherë.

- Po prindërit e mi? - e pyeta unë. - Si do t'ua sqarosh atyre zhdukjen tonë?

- Ata mund t'i heq qafe. Tani ngjitu në dhomën tënde.

I ktheva shpinën se nuk doja që të shihte se sa isha tronditur nga fjalët e tij. Kurrë më parë nuk e kisha menduar se duhej ta vrisja sa më shpejt të ishte e mundur dhe e dija se, po të hyja në dhomë, më kishte shkarë edhe një mundësi tjetër nga duart. Kishte ardhur koha të filloja me pjesën tjetër të planit tim.

- Nuk mund të qëndroj edhe pak këtu? - e pyeta.

- Jo.

- Pse jo?

- Ti e di shumë mirë përse.

- Kur ka qenë hera e fundit që kam tentuar t'ia mbath? Më shiko në sy, Xhek. Vërtet mendon se jam e rrezikshme? A nuk jam sjellë në mënyrë shembullore këta gjashtë muajt e fundit? Vërtet mendon se do të rrezikoj kaq shumë, sa të shkoja sërish në bodrum?

- Është e vërtetë se kur të zbres poshtë, bëhesh ashtu si dua unë, por gjithsesi, do të ngjitesh në dhomën tënde.

- Po mirë, mund të më lëvizësh në një dhomë tjetër të paktën?

- Pse?

- Si thua ti? Sepse kam nevojë për pak ndryshim, ja pse. Shoh vetëm ato mure të qelbura ditë e natë.

- Në rregull.

E pashë e habitur.

- Vërtet?! - i thashë.

- Po, eja! Po të çoj në bodrum, kështu, mund të shohësh katër mure të tjera. Apo, po ta mendosh më mirë, dhoma nuk të duket edhe aq e keqe?

- Them se dhoma nuk është dhe aq e keqe.

- Sa keq! U bënë ca kohë që bodrumi ka qenë bosh. Të të them një sekret? - më pyeti, m'u afrua dhe me zë të ulët, gati si pëshpërimë, tha: - E pata të vështirë, shumë të vështirë ta lija Milin të ikte, madje më të vështirë nga sa e kisha menduar. Aq të vështirë, sa do t'i them të shpërngulet te ne sapo të kthehem nga Tajlanda. Si thua, Grejs? A nuk do të jetë bukur kur të mblidhemi si familje e lumtur?

Atë çast, kuptova se jo vetëm që duhej ta hiqja qafe Xhekun, por madje para se të niseshim për në Tajlandë. Kur mendoja se sa pak kohë kisha në dispozicion, më hynin ethet, por kjo më ndihmonte të përqendrohesha më tepër te qëllimi im. Ndërkohë që ngjitja shkallët përpara tij, planifikoja lëvizjen e radhës.

- Kur të më sjellësh uiskin, do ta pish edhe ti një gotë me mua? - e pyeta teksa zhvishesha.

- E pse?

- Sepse u mërzita duke ndenjur mbyllur si në kafaz e pa folur me askënd njëzet e katër orë në ditë, - i thashë si e topitur. - A e di se ç'do të thotë kjo? Ndonjëherë, më duket se do të çmendem. Në fakt, shpresoj që të ndodhë kjo, - shtova dhe ngrita zërin. - Çfarë do të bësh ti, Xhek, pastaj? Çfarë do të bësh sikur të çmendem?

- Po ti sigurisht që nuk do të çmendesh, - ma ktheu ai e më pas më shtyu në dhomë dhe tërhoqi derën.

- Por mund të ndodhë, - thirra pasi iku. - Mund të ndodhë që ç'ke me të! Dhe uiskin e dua në gotë qelqi!

Nuk e di për ç'arsye: ndoshta sepse më kishte privuar nga çdo gjë që i kisha kërkuar deri më atëherë apo nga frika se mos çmendesha - pak rëndësi kishte kjo - por u kthye dhjetë minuta më vonë me dy gota në dorë.

- Faleminderit, - i thashë dhe ktheva një gllënjë. - Mund të të bëj një pyetje? - e pyeta pas disa minutash.

- Vazhdo.

- Ka të bëjë me çështjen “Tomasin”. Ai është martuar me një aktore, apo jo? Njëfarë Dena, a diçka e tillë. Më duket se kam lexuar diçka për të, ato kohë kur më lejohej të lexoja gazeta.

- Dena Anderson.

- Pra, ajo e akuzon për dhunë?

- Nuk më lejohej të diskutoj për çështjet e mia.

- E po, të gjithë që ishin këtu, dukej se dinin mjaftueshëm për këtë rast. Tani, ose ti nuk je treguar aq diskret sa duhet, ose këto gjëra i dinë të gjithë, - thashë duke arsyetuar. - Është e vërtetë që e ka shpenzuar shumicën e pasurisë për bamirësi?

- Por kjo nuk do të thotë që nuk është i dhunshëm.

- Ç'donte të thoshte Adami kur përmendi se ajo ka dashnor?

- Adami thjesht po provokonte.

- Pra, nuk ishte e vërtetë ajo që tha?

- Aspak. Këtë e ka sajuar një nga gazetatat, për ta diskretituar atë.

- E përse do ta bënin këtë?

- Sepse Anton Tomasini është një nga aksionarët. Pije uiskin. Nuk iki pa marrë gotën.

Kur ai doli, nxora shaminë e bërë shuk nga poshtë dyshekut dhe e hapa. Numërova tabletat dhe gjithsej ishin njëzet. Nuk e kisha idenë a do të më mjaftonin për ta vrarë Xhekun, por disa do t'i përdorja vetë: e para, për të kuptuar se sa të forta ishin dhe e dyta, të shihja nëse mund të shkrinin në ujë pasi t'i thërrmoja. Hyra në tualet, mora pak letër nga rrotulla e letrës higjienike dhe pasi e mendova, vendosa në mes të letrës katër tableta, me shpresën se do të mjaftonin për të më vënë në gjumë, por pa më bërë dëm. Pastaj, e vendosa letrën në dysHEME dhe peshova me këmbë aq sa munda. Meqë nuk kisha as gotë e as filxhan ku t'i tretja, përdora kapakun e shishes së shampos për këtë punë dhe i shtova pakëz ujë. Ato u shkrinë disi, por jo aq sa duhej, dhe teksa i gëlltisja, isha e bindur se mund të gjeja ndonjë mënyrë më të mirë për t'i thërrmuar edhe më shumë.

Pesëmbëdhjetë minuta më pas, fillova të ndihesha e përgjumur dhe m'u mbyllën sytë menjëherë. Rashë në gjumë të thellë për katërmbëdhjetë orë dhe, kur u zgjova, m'u duk vetja si e dehur dhe kisha shumë etje. Meqë Xheku ishte thujse dyfishi i peshës sime, mendova se tetë tableta do të kishin pak a shumë të njëjtin efekt tek ai, kurse gjashtëmbëdhjetë të tilla, do ta linin top në vend. Kjo kërkonte shumë guxim nga unë, sepse

nënkuptonte që kur ai të humbiste ndjenjat, duhej t'u jepja vetë dorën e fundit gjërave. Pavarësisht se e doja të vdekur, mendoja se, edhe nëse më jepej mundësia të shkoja në kuzhinë, nuk kisha guxim të hapja sirtarin, të merrja një thikë e t'ia ngulja në zemër.

Vendosa të mos e vrisja mendjen për më vonë, por të bëja çmos që, gjatë darkave, kur Xheku të më sillte uiskin, ta mbaja aty sa më gjatë. Mendoja se duke i përsëritur atë që i kisha thënë edhe më parë, që më dukej se do të çmendesha, nëse nuk flisja me askënd gjithë ditën, do të arrija diçka. Shpresoja shumë që, pas pak kohësh, t'i bëhej zakon e të më sillte uiski, ashtu si atë ditë pas ditëlindjes së Milit, në të kundërt, nuk kisha mundësi ta hiqja qafe.

Fati më trokiti në derë kur çështja "Tomasin" nuk doli ashtu siç e priste ai. Një javë para gjyqit, teksa isha ulur dhe po gjerbja një gotë uiski që më kish sjellë dhe e dëgjoja tek fliste për numrin e dëshmitarëve të Anton Tomasinit, i thashë se dukej sikur kishte nevojë edhe ai për një gotë. Pas këtyre fjalëve, zbriti menjëherë ta merrte edhe një gotë për vete. Që atë natë, filloi të vinte çdo mbrëmje me dy gota në dorë dhe kur vura re që po rrinte gjithnjë e më shumë se më parë, kuptova se kishte nevojë të fliste për atë që kishte ngjarë në gjykatë. Nuk më tregoi kurrë hollësi të asaj çështjeje, por aq sa tha, tregonte qartë se mbrojtja e Anton Tomasinit ishte e fortë dhe njerëz të rëndësishëm dëshmonin për karakterin e tij të patëmetë. Çështja filloi të zvarritej dhe ngaqë Xheku nuk e përmendi kurrë udhëtimin tonë për në Tajlandë, ma mori mendja se do ta kishte anuluar ose, tekefundit, do ta kishte shtyrë.

Një natë para se të niseshim, Xheku u ngjiti në dhomën time, si zakonisht, me dy gota në dorë.

- Pije me fund, - më tha dhe më zgjati njërrën prej tyre. - Pastaj bëj gati plaçkat.

- Plaçkat?

- Nesër do të nisemi për në Tajlandë, apo harrove?

Ia ngula sytë e tmerruar.

- Po si mund të ikim kur gjyqi nuk ka përfunduar ende? - belbëzova me gjysmë zëri.

- Gjyqi është nesër, - vazhdoi ai pa u tundur nga e veta, teksa vërtiste uiskin në gotë.

- Nuk e dija se vendimi do të merrej kaq shpejt.

- Kanë thënë se vendimin do ta shpallin nesër paradreke.

Kur po e shihja nga afër, vura re se kishte një pamje të dëshpëruar.

- Ti do ta fitosh këtë çështje, apo jo?

Ai e ktheu me fund uiskin dhe tha:

- Ajo kuçka më ka gënjyer.

- Çfarë do të thuash?

- Ajo kishte dashnor.

- Pra, ka qenë ai?

- Jo, e ka bërë i shoqi, - u përgjigj ftohtë dhe kuptova se nuk donte të thoshte asnjë fjalë më shumë.

- Atëherë, nuk ke pse shqetësohesh, apo jo?

Ndërkaq, ai e ktheu gotën me fund.

- Nuk e ke idenë se sa më bëhet qejfi që do të shkojmë në Tajlandë. Nëse dështoj dhe nuk e bind dot jurinë, kjo do të jetë humbja e parë për mua dhe për mediet do të jetë një ditë me fat. Mund t'i imagjinoj edhe titujt e gazetave: "Dështimi i Ejnxhëllit" ose diçka po kaq e rëndomtë. Mbarove? Duhet të bësh gati rrobat.

Teksa nxirrja rrobat nga gardëroba, ai nuk m'i hiqte sytë dhe shpresoja që të mos e vinte re se sa e turbulluar isha. Pasi i nxirrja veshjet, i hidhja e shkujdesur në valixhe. Gjatë gjithë kohës, në kokë, më vërtitej mendimi se kur ai të kthehej nga gjykata të nesërmen, duhej ta vrisja më parë nga sa e kisha planifikuar, sepse, si budallaqe që isha, kisha besuar se pushimet tona mund të anuloheshin. Edhe ai dukej i përhumbur në mendime po aq sa unë. Duke e ditur se sa rëndësi kishte për të të fitonte, nuk guxoja as të mendoja se si do të ishte gjendja e tij shpirtërore të nesërmen. Nëse humbiste, mund të këmbëngulte të niseshim direkt për në aeroport për t'iu shmangur medies. Edhe pse avioni ynë nisej në mbrëmje, mund ta bënte një gjë të tillë dhe atëherë unë nuk kisha kohë për të vepruar. Atë natë, u luta si kurrë më parë. Përmenda gjithë ligësitë që Xheku kishte bërë dhe ato që do të bënte. Më shkoi mendja te qenushja Moli, se si e kishte mbyllur dhe e kishte lënë të ngordhte nga etja. Pastaj, mendova për Milin dhe të ardhmen që kishte planifikuar për të. Mendova për dhomën në bodrum dhe befas, e gjeta e zgjidhjen. Nuk kishte si të shkonte më mirë. Ishte një plan aq i përkryer, sa, nëse funksiononte, do t'ia hidhja paq në kuptimin e plotë të fjalës.

E TASHMJA

Lehtësohem paska vetëm kur niset avioni, megjithëse, kur të mbërrij në Bangkok, do të jem gjithë kohën si me hije. Nuk e di nëse do të shpëtoj ndonjëherë nga kjo ndjesi; edhe pse Mili është e sigurt në shkollë, frika se Xhekut mund t'i shkrepe diçka në kokë, nuk më lë të qetë. Njëherë, më shkoi mendja ta merrja me vete dhe t'i kërkoja Xhanisës që ta sillte në aeroport, duke u shtirur sikur Xheku kishte menduar që t'ia linte asaj biletën e tij, por në fund vendosa se ishte më mirë të mos e përfshija në këtë mesele. Gjatë kësaj kohe, duhet të ruaj qetësinë, të kujdesem për Milin dhe kjo është pa dyshim një sprovë shumë e vështirë për mua. Çfarë nuk kam kaluar këto orët e fundit dhe gjëja më e vogël mund të më shtyjë të humbas kontrollin, që një Zot e di si po e ruaj. Ndërkohë, i them vetes se do të kem mjaftueshëm kohë të qetësohem kur të mbërrij në Tajlandë, kur të jem pas dyerve të mbyllura.

Kalimi në sportelin e kontrollit të pasaportave është një tmerr i vërtetë; më duket sikur, nga çasti në çast, Xheku do të më vërë dorën mbi shpatull, edhe pse është e pamundur që të ketë mbërritur këtu

përpara meje. Megjithatë, para se të hipi në taksi, shoh me vëmendje shoferin, që të sigurohem se në timon nuk është Xheku.

Në hotel, më del përpara zoti Ho, menaxheri që shkroi edhe raportin për sjelljen time. Ai më pret me përzemërsi dhe thotë se është i habitur që më shikon vetëm. Po e habitur, ia kthej se si është e mundur që nuk e ka marrë imejlin që i ka dërguar zoti Ejnxehtëll, ku i kërkon të kujdeset për mua derisa të mbërrijë vetë. Zoti Ho thotë se e ka për kënaqësi dhe shpreh keqardhje kur i them se angazhimet në punë do ta mbajnë Xhekun larg meje deri të mërkurën.

Për një çast, ngurron dhe më pas më pyet nëse im shoq, zoti Xhek Ejnxehtëll, është i njëjti person për të cilin shkruajnë gazetat në lidhje me çështjen “Tomasin”. Unë pohoj me kokë dhe i them se shpresojmë që të kemi mbështetjen e tij, me qëllim që askush të mos e marrë vesh se ku po qëndrojmë. Zoti Ho më tregon se kishte dëgjuar në lajme që zoti Tomasin kishte dalë i pafajshëm. I pohoj se kjo është e vërtetë, se Xheku është zhgënjyer shumë, pasi për të është humbja e parë. Pas këtyre fjalëve, zoti Ho më regjistron, më pyet si më shkoi udhëtimi dhe se si ndihem tani, duke nënkuptuar shëndetin tim mendor. Kur i them se nuk munda të vija gjumë në sy, ai ma kthen se më e pakta që mund të bëjë për një klient aq të mirë sa zoti Ejnxehtëll, është të na japë një nga suitat e hotelit. Ndihem aq e çliruar kur dëgjoj se nuk do të shkoj në dhomën ku kuptova se isha martuar me një përbindësh, sa më vjen ta puth.

Zoti Ho këmbëngul të më shoqërojë vetë në dhomë dhe teksa ngjitemi lart, mendoj se ai mund të pyesë veten përse marrim gjithnjë dhoma të vogla kur Xheku është avokat me emër. Kështu, sapo gjej çastin e duhur, them se, kur jemi me pushime, tim shoqi i pëlqen më tepër të qëndrojë në hije, sesa të tërheqë vëmendjen duke shpërdoruar para. Nuk ishin saktësisht këto fjalë, por ai e kapi thelbin.

Sapo zoti Ho ikën, hap televizorin dhe kërkoj kanalin “Sky News”. Çështja “Tomasin” ka marrë dhenë deri në Azi dhe teksa japin pamje të zotit Tomasin që del nga gjykata, pas tij më zënë sytë Xhekun të rrethuar nga gazetarët. Nuk mund ta shoh, ndaj e fik menjëherë televizorin. Kam nevojë për një dush, por fillimisht duhet të bëj një telefonatë: një me Xhanisën dhe një me Xhekun, që t’u them se mbërrita shëndoshë e mirë. Fatmirësisht, të dy numrat i mbaj mend përmendsh; atë të Xhekut e kam fiksuar që në fillim dhe atë të Xhanisës, sepse është numri më i

rëndësishëm në botë. Shikoj orën; është tre e pasdites me orën lokale, që do të thotë se, në Angli, është ora nëntë e mëngjesit. Si e shoqja e Xhek Ejnxhëllit, marr fillimisht atë në telefon. Më kaplon paniku kur mendoj se, gjatë kësaj kohe, ai mund ta ketë ndërruar numrin e telefonit, por kur më del sekretaria telefonike, ndihem e çliruar. Marr frymë thellë, që të mbledh veten, dhe i lë një mesazh, ashtu siç mund ta linte një bashkëshorte e dashuruar; lë atë lloj mesazhi që mund t'i lija, nëse do të jetonim jetën që kisha ëndërruar.

- Përsëndetje, i dashur, jam unë. Ti më the se mund të mos përgjigjes në telefon, por, gjithsesi, po shpresoja se do ta bëje. Siç mund ta marrësh me mend, më ka marrë malli që tani. Mos ndoshta je ende në krevat? Gjithsesi, unë mbërrita shëndoshë e mirë dhe gjeje pak: zotit Ho i erdhi shumë keq që isha vetëm dhe na dha një dhomë më të mirë! Megjithatë, ndihem keq që jam pa ty. Shpresoj që gazetarët mos të të lodhin dhe t'i përfundosh sa më shpejt punët që ke. Mos e tepro me to dhe, nëse ke ndonjë minutë të lirë, të lutem, më telefono. Unë jam në dhomën 107 dhe do të të telefonoj sërish më vonë. Të dua dhe mirupafshim.

E mbyll dhe formoj numrin e Xhanisë. Në një mëngjes të shtune si ky i sotmi, ajo dhe Mili duhet të kenë mbaruar së ngrëni mëngjesin dhe duhet të jenë nisur drejt stallës për mësimet e hipizmit. Kur Xhanisa nuk e ngre menjëherë telefonin, më ngrin gjaku nga frika se mos Xheku ka shkuar e ka marrë Milin. Më në fund ajo përgjigjet dhe, në bisedë e sipër, i them se nesër aty do të vijë Esteri së bashku me fëmijët që të takojnë Milin. Më pas, flas edhe me Milin dhe ideja se, hëpërhë, është e sigurt, më bën të ndihem më mirë.

Pastaj shkoj në tualet. Dushi është në cep, disi i fshehur pas dyerve të errëta, ndaj as që bëhet fjalë ta përdor, sepse ekziston mundësia, sado e vogël, që, kur të dal, ta gjej Xhekun duke më pritur. Shikoj me vëmendje tualetin dhe mendoj se, nëse hyj në vaskë dhe e lë derën e tualetit e atë të dhomës hapur, mund të shoh edhe derën kryesore. Qetësohem, mbush vaskën, zhvishem dhe futem në ujin e ngrohtë. Kur uji më mbulon deri sipër shpatullave, tensioni që më kishte kapluar që në orën tre të një dite më parë kur kisha dëgjuar hapat e Xhekut, sikur davaritet dhe ia plas së qarës me ngashërim, që më buron nga thellësia e shpirtit.

Kur e mbledh veten, uji është ftohur aq shumë, sa më hyjnë të dridhurat. Dal nga vaska, mbështillem me një nga peshqirët e hotelit

dhe shkoj në dhomën e gjumit. Jam shumë e uritur, ndaj i hedh një sy menusë së shërbimit në dhomë. E di se gjithë këtij teatri do t'i vijë fundi, por, tani për tani, nuk dua ta vras mendjen. Porosis menjëherë një "club sandwich", por kur vjen porosia, nuk ma mban ta hap derën nga frika se mos më shfaqet Xheku. Kështu, me zë të lartë i them personit që është jashtë, ta lërë aty tabakanë me ushqim. As kjo nuk është zgjidhje, sepse, fare mirë, Xheku mund të rrijë në heshtje në korridor, duke pritur që të më kapë sapo të hap derën. Gjithsesi, gjej kurajë dhe e hap derën aq sa ta tërheq tabakanë brenda. Pas këtij triumfi, pyes veten se si nuk më shkoi mendja të porositja edhe një shishe me verë, që të festoja. Gjithsesi, do të kem kohë sa të dua për të festuar më vonë, kur gjithçka të ketë marrë fund, afërsisht pas pesë ditësh - gjithmonë nëse i kam bërë llogaritë mirë. Gjithsesi, këtë ende nuk e di, të paktën jo tani.

Pasi mbaroj së ngrëni, shpaketoj valixhen dhe shikoj orën. Është pesë e një çerek dhe meqë askush nuk pret që të zbres e të darkoj vetëm natën e parë që jam në hotel, ndihem disi e justifikuar të qëndroj në dhomë pjesën tjetër të mbrëmjes. Jam e rraskapitur, ndaj shtrihem në shtrat, por nuk besoj se do të më zërë gjumi. Por më zë dhe kur hap sytë dhe shoh dhomën të zhytur në errësirë, kërcëj përpjetë e zemra sa nuk më del nga kraharori. Ngrihem vrik dhe ndez të gjitha dritat. Nuk i mbyll dot më sytë nga frika se, kur t'i hap, do ta gjej Xhekun mbi kokë, kështu që heq dorë nga gjumi dhe e bind veten ta kaloj tërë natën duke medituar.

Në mëngjes, vishem, ngre receptorin e telefonit dhe formoj numrin e Xhekut.

- Përsëritet, i dashur. Nuk doja të të merrja, sepse në Angli është ora dy e mëngjesit dhe ti mund të jesh në gjumë, por mendova të të lija një mesazh që ta dëgjosh kur të ngrihesh. Doja të të telefonoja mbrëmë para se të bija në gjumë, por u shtriva në orën gjashtë të pasdites dhe u zgjova vetëm dhjetë minuta më parë; imagjinoje vetë sa e lodhur kam qenë! Pas një minute, do të zbres të ha mëngjes, por nuk e kam idenë se si do ta kaloj ditën. Ndoshta do të dal shëtitje, por me gjasë do të vij rrotull pishinës. Mund të më marrësh në telefon kur të ngrihesh? Mund të lësh edhe një mesazh te recepsioni, nëse nuk jam në dhomë. Ndihej kaq larg teje, dhe, në të vërtetë, jam me kilometra larg. Gjithsesi, të dua dhe më ka marrë malli. Mos harro të më telefonosh.

Po zbres të ha mëngjes. Si gjithmonë, zoti Ho është në krye të detyrës. Ai më pyet nëse fjeta mirë dhe unë pohoj me kokë. Më pas, më

sugjeron që mëngjesin ta ha në verandë. Teksa eci mespërmes hollit, më kujtohen herët kur kaloja me Xhekun për të shkuar në restorant, i cili ma shtrëngonte krahun fort dhe më kërcënonte me zë të ulët.

Sapo dal jashtë, gjej një tavolinë në qoshe dhe pyes veten nëse ka ndonjë femër tjetër në botë që të jetë mashtruar kaq sa unë nga një mashkull. Duket e çuditshme se si nuk i kam treguar askujt gjithë ç'kam hequr dhe se me ç'përbindësh jam martuar, por kam ende durim të pres që gjithçka të zbulohet vetë dhe shpresoj shumë që të ndodhë.

Mëngjesin e ha ngadalë, të shtyj edhe pak kohën, se nuk kam ç'të bëj. Ndërkohë, ndërgjegjësohem se, po të zgjas pak kokën, mund të shoh ballkonin e dhomës së katit të gjashtë, ku kam kaluar fillikat orë të tëra. Kam një orë që po qëndroj këtu dhe po mendoj se do të ishte mirë sikur të kisha marrë një libër me vete. E ulur vetëm e pa bërë asgjë, do të ngjall dyshime, sepse rrallëherë ndodh që njerëzit të nisen për pushime e të mos marrin ndonjë libër me vete, veçse nëse e kanë pasur me nxitim. Befas, më kujtohet që, teksa Xheku më bënte foto që të tregonte se sa bukur ia kishim kaluar në Bangkok, më kishte zënë syri një dyqan me libra të përdorur, kështu që dal me nxitim nga hoteli dhe nisem ta kërkoj. E gjej pa u lodhur fare; është pikërisht vendi që më pëlqen mua, por nuk dua të bie shumë në sy, ndaj blej disa libra dhe kthehem sërish në hotel. Mrekullohem që ndihem e sigurt në vendin që dikur më ka kallur tmerrin.

Ndërrohem shpejt, vesh një palë rroba banje dhe zbres në pishinë me një libër e peshqir me vete. Pasi i bie asaj cep më cep me not, dal dhe vë re nja dy burra që shohin nga unë. Gjithmonë nëse ata vendosin të më flasin, bëhem gati t'u them se im shoq do të vijë për dy ditë. Duke lexuar librin e duke notuar, shoh se ora ka shkuar tre. Më pas, ngjitem në dhomë dhe i lë një mesazh tjetër Xhekut, ku i them se ndihem e zhgënjyer.

- Xhek, jam unë. Shpresoja të më kishe marrë në telefon, por ndoshta po fle akoma, gjë që është më mirë nga sa po mendoja unë: që i je futur punës me kokë. Mëngjesin e kalova në pishinë dhe tani do të dal shëtitje. Do të të telefonoj kur të kthehem. Të dua.

Pas rreth një ore, zbres në holl dhe përshëndes me një lëvizje koke zotin Ho - ky punon njëzet e katër orë në ditë më duket - dhe drejtohem për nga dera. Vij një copë herë vërdallë e pastaj hyj në një market, ku

shumicën e kohës e kaloj duke zgjedhur shalle mëndafshi për Milin dhe Xhanisën. Blej edhe disa kartolina dhe filloj të kërkoj një bar. Pasi hyj, porosis një koktej joalkoolik, lexoj librin, shkruaj kartolinat e më pas pyes veten se si do t'i shtyj ditët që më kanë mbetur.

Kur kthehem në hotel, zoti Ho më zë në një qoshe e më pyet se si po ia kaloj. I them se, pa Xhekun, ndihem si e përhumbur dhe e pyes në mund të shkoj në ndonjë ekskursion në ditët në vazhdim. Ai më tregon për një udhëtim që bëhet për gjithë natën në tempujt e lashtë, ku do të shkojnë shumë nga klientët e hotelit dhe më pyet nëse jam e interesuar që të shkoj. Më pëlqen shumë, por nuk duhet të dukem shumë e entuziazmuar, ndaj bëj sikur mendohem pak, belbëzoj diçka nëpër dhëmbë dhe në fund e pyes se kur do të kthehemi me saktësi, sepse Xheku do të mbërrijë të mërkurën në mëngjes. Ai premtan se, të martën në mbrëmje, do të kthehemi në hotel dhe pas një çasti ngurrimi, shtirem sikur ma mbushi mendjen. Para se të iki, i them se, meqë do të ngrihem herët në mëngjes, darkën do ta ha në dhomë dhe ai pohon se po bëj gjënë e duhur. Sapo ndahem me të, ngjitem në dhomë e i telefonoj sërish Xhekut.

- Përsëndetje, i dashur. Vazhdoj të mos kem asnjë mesazh prej teje dhe po mendoja se mos ndoshta ke shkuar nga Esteri për drekë, sepse më tha se do të të ftonë ndonjë nga këto ditë. I thashë se ndoshta do të kishe shumë punë, por në fakt do të të bëjë mirë të shkëputesh pak. Gjithsesi, dua që ta dish se kam vendosur të nisem për një udhëtim në tempujt e lashtë; do të nisem nesër në mëngjes herët. Ma sugjeroi zoti Ho, kështu do ta shtyj disi derisa të mbërrish ti. Nuk më pëlqen që nuk mund të flasim deri të martën në mbrëmje, që për ty i bie të jetë të martën pasdite. Sapo të kthehemi në Angli, do të blej patjetër një celular! Kur të kthehem në hotel, do të të telefonoj sa më parë me shpresën se do të të kap pa u nisur ende për në aeroport. Mendova të vija e të të takoja kur të zbrisje nga avioni, megjithëse më the të mos e bëja, se do të vije vetë këtu, por ndoshta, pas katër ditësh larg, mund të kesh ndryshuar mendje! Mezi po pres të të takoj. Nuk kam për të shkuar më gjëkund pa ty, pavarësisht se sa punë mund të kesh. E po, tani më mirë ta mbyll e të bëj disa rroba gati. Mos harro se të dua shumë. Flasin të martën. Mos puno shumë!

Mëngjesin tjetër, nisem në udhëtim dhe takoj një çift shumë të këndshëm në moshë të mesme, të cilët, kur u tregoj se jam vetëm, sepse

im shoq do të vijë disa ditë më pas, kujdesen për mua si të isha fëmijë. U tregoj atyre për Xhekun, punën e shkëlqyer që bën dhe përkrahjen që u jep grave të dhunuara dhe jam aq bindëse, sa e besoj edhe vetë. Ata bëjnë lidhjen e fakteve - sepse i kanë lexuar gazetatat - dhe unë pohoj se Xhek Ejnxhëll është im shoq. Për hir të së vërtetës, tregohen mjaft të matur dhe nuk e përmendin çështjen “Tomasin”, edhe pse i vijnë vërdallë. Kështu, ndërroj temë dhe filloj t’u tregoj për Milin dhe se mezi po presim që ajo të vijë të jetojë me ne. Mbi të gjitha, theksoj se sa me fat jam që kam një bashkëshort kaq të mirëkuptueshëm. Më pas, u tregoj për shtëpinë, për dhomën e verdhë të Milit dhe për festën që organizuam për tetëmbëdhjetëvjetorin e saj, pak javë më parë. Kur kthehem në hotel, të martën mbrëma, jemi bërë miq të mirë dhe teksa shkojmë drejt dhomave tona, pranoj ftesën që më bënë, që pasi të vijë dhe Xheku, të hamë darkë së bashku.

Hyj në dhomë dhe i hedh një sy orës. Është thujse njëmbëdhjetë, që do të thotë se, në Angli, është pesë e mëngjesit. Me gjasë, Xheku do të jetë nisur patjetër për në aeroport, kështu që i telefonoj në celular dhe i lë një mesazh zanor. Këtë herë, bëj ç’është e mundur që zëri im të tingëllojë sikur jam e frikësuar.

- Xhek, jam unë. Sapo u ktheva nga udhëtimi dhe nuk më besohet që vazhdon të mos përgjigjesh në telefon. Shpresoj të mos jesh duke punuar, sepse, së shpejti, duhet të nisesh, vetëm nëse tashmë je rrugës. Mund të më telefonosh sapo të dëgjosh këtë mesazh, të lutem, dhe të më thuash që gjithçka po shkon sipas planit dhe se ti do të vish? Më the se edhe mund të mos lidheshim dot, por shpresoja të flisnim të paktën para se të niseshe! Nuk dua të të bezdis, por kjo heshtja jote ka filluar të më shqetësojë. Mos ndoshta do të thotë se nuk do të vish deri të enjten? Gjithsesi, më telefono sapo të dëgjosh mesazhin. Mos e vrit mendjen nëse jam në gjumë, sepse nuk do të fle!

Pres për rreth një orë e gjysmë ose më tepër, i bie sërish numrit të tij dhe kur më del sekretaria, i lë një mesazh tjetër që edhe ai fillon me fjalët “Jam prapë unë”. Një orë e gjysmë pas kësaj, jam sërish duke mbyllur telefonin e duke psherëtirë. Shkoj te çanta, nxjerr kartëvizitën e Xhekut dhe formoj numrin e zyrës. Në linjë, del recepsionistja dhe pa i thënë fare se kush jam, i kërkoj të më lidhë me Adamin.

- Përsëndetje, Adam. Jam Grejsi.

- Grejs! Si je? Si po të duket Tajlanda?

- Mirë dhe këtu është bukur, si përherë. Më shkoi mendja se mund të ishe ende në zyrë. Nuk besoj se të bezdis, apo jo?

- Jo, nuk ka problem. Isha në takim me një klient, por ai sapo iku, falë Zotit. Është një nga ato rastet që nuk më pëlqen t'i marr përsipër, por e shoqja është e vendosur t'i marrë edhe qindarkën e fundit dhe mua më vjen keq për të, por nuk do të lejoj që të përfshihem emocionalisht, - shton ai duke qeshur.

- Ndryshe nuk mund ta bësh punën. Gjithsesi, nuk do të të mbaj gjatë. Thjesht doja të dija nëse e ke parë Xhekun gjatë fundjavës apo nëse ke folur me të, sepse nuk po lidhem dot dhe po bëhem merak. Ai vërtet më tha se nuk do të përgjigjej në telefon, për t'u shpëtuar gazetarëve, por mua do të ma ngrinte. Ndoshta ka folur me ty?

Për një çast, mbizotëron heshtja.

- Po thua se Xheku vazhdon të jetë në Angli?

- Po, deri sot në mbrëmje. Ai do të marrë avionin e fundit, e mban mend? Të paktën shpresoj që ta marrë. Më tha se ndoshta nuk do të vinte dot deri të martën, por nuk mendova se e kishte seriozisht. Puna është se nuk po lidhem dot me të.

- Grejs, nuk e kisha idenë se Xheku ishte këtu. Mendoja se ishte me ty në Tajlandë. Unë e di se është nisur të premten pasdite, fill pas gjyqit.

- Jo, më dërgoi mua në fillim. Tha se donte të sistemonte çdo dokument, që të mos merrej me to kur të kthehej.

- Mirë e paska menduar. Nuk ka gjë më të keqe se të kthehesh nga pushimet e të gjesh një piring me punë, aq më keq, nëse është një çështje e humbur. Besoj se duhet të jetë ndier për faqe të zezë.

- Pikës i ke rënë, - pohoj unë. - Të them të drejtën, nuk e kam parë kurrë kaq keq, ndaj dhe doja të qëndroja me të, por më tha se do t'i bënte mirë të qëndronte vetëm dhe se, po të më kishte aty, do ta kishte të vështirë ta kapërcente këtë situatë. Nuk donte që të mbeteshim të dy pa pushime, ndaj ja ku jam tani.

- Ta themi mes nesh, nuk e kuptova kurrë pse e mori aq seriozisht atë çështje.

- Ndoshta u përfshi emocionalisht, - përgjigjem unë. - Nejse, Adam. Kur ai të tha se do të qëndronte dhe ca ditë, a nuk i premtove se do ta shoqëroje ti për në aeroport?

- Kur?

- E po, të premten besoj, kur të tha se do të qëndronte dhe ca ditë.

- Më vjen keq, Grejs, por unë nuk kam folur me Xhekun që të premten në mëngjes, para se të nisej për në gjykatë. Madje, i lashë dhe një mesazh zanor në sekretarinë telefonike për ta ngushëlluar për humbjen. Po më thua se nuk ke folur me të që kur je nisur?

- Po. Në fillim, nuk u shqetësova, sepse më pat thënë që nuk do të përgjigjej në telefon, pastaj kam qenë dhe në një udhëtim këto dy ditët e fundit. Por prisja që të paktën të më kishte lënë një mesazh në telefonin e hotelit e të më thoshte se sonte do të nisej siç e kishim lëmë. Ndoshta edhe mund të jetë nisur për në aeroport. E ke parasysh ti se si është trafiku në orët e vona, por megjithatë do të vazhdoj t'i lë mesazhe zanore. Në fakt, nëse është në timon, ai nuk përgjigjet, por nuk di çfarë të bëj.

- Nëse e ka fukur telefonin që të premten, rrezik ka harruar fare ta ndezë.

- Ndoshta. Gjithsesi, Adam, të mos e zgjas. Jam e sigurt se çdo gjë do të jetë në rregull.

- Do që të marr ndokënd në telefon dhe të pyes nëse kanë folur me të? Ndoshta qetësohesh.

Në zërin tim, ndihet njëfarë çlirimi.

- Oh, sa mirë të shkoi mendja! Mund t'i telefonosh Esterit. Kur më shoqëroi për në aeroport, më tha se do ta ftonë Xhekun gjatë fundjavës.

- Ashtu do të bëj.

- Faleminderit, Adam. Si janë Diana dhe fëmijët, se nuk të pyeta?

- Mirë, faleminderit. Sa të bëj telefonatat dhe do të të marr sërish. Mund të ma japësh numrin tënd?

Marr bllokun e shënimeve të hotelit që është në tavolinën pranë, dhe ia them numrin ngadalë. Më pas, ulem në cep të krevatit dhe pres. Përpiqem të lexoj diçka, që të kaloj kohën, por e kam të pamundur të përqendrohem. Pas gati një orë e gjysmë, Adami më telefonon dhe më thotë se nuk ka gjetur askënd që të ketë folur me Xhekun gjatë fundjavës, përveç disa personave që kanë folur me të para se të nisej për në gjykatë.

- Edhe unë, edhe Esteri i ramë numrit të tij e të dyve na doli sekretaria telefonike, por kjo nuk do të thotë asgjë. Siç thashë edhe më parë, bën vaki ta ketë harruar ta ndezë.

- Nuk e besoj. Pastaj, ai e dinte se unë mezi po prisja të lidhesha me të. Po mendoja edhe diçka tjetër: pse më tha se do ta shoqëroje ti në aeroport, kur ti nuk i kishe premtuar gjë?

- Ndoshta e ka pasur ndër mend të më pyeste, por pastaj ka ndërruar mendje. Mos u shqetëso. Jam i sigurt se çdo gjë është në rregull. Jam i sigurt se sonte do të niset patjetër.

- Po sikur të telefonoj kompaninë "British Airways", a thua mund të kontrollojnë nëse ai ka kaluar apo jo?

- Jo, nuk do ta bëjnë, veç nëse është diçka emergjente. Konfidencialiteti i pasagjerëve dhe gjithë të dhënat e tjera ruhen me fanatizëm.

- Pra, duhet të pres deri nesër në mëngjes, - them unë.

- Kur ta shohësh, i thuaj se na ka bërë merak dhe të më dërgojë ndonjë mesazh që ta marr vesh se ka mbërritur.

- Ma jep më mirë numrin tënd të celularit, - i them dhe ndërkohë që ai ma thotë, e shkruaj diku.

- Faleminderit, Adam, - i them në fund.

Ja edhe një natë pa gjumë. Mëngjesin tjetër, vishem e pispillosem dhe zbres në holl. Në sportel, është sërish zoti Ho. Ai e merr me mend se po zbres që të pres Xhekun dhe më thotë se ndoshta duhet të pres gjatë, pasi në sportelin e kontrollit të pasaportave, zakonisht ka radhë të gjata, plus që nga aeroporti deri në hotel është një copë rrugë e mirë. Më pas, më sugjeron që të ha mëngjes, por unë i them se do të pres Xhekun, se me siguri do të jetë i uritur kur të mbërrijë.

Gjej një vend të lirë, jo fort larg hyrjes kryesore të hotelit, dhe ulem të pres aty. Koha ikën dhe unë vështroj gjithë ankth orën, por është e qartë se diçka nuk shkon. Ngrihem nxitimthi, shkoj pranë zotit Ho dhe i them të kontrollojë në kompjuter nëse avioni i fundit nga Londra ka mbërritur në kohë. Ai kontrollon dhe kur më thotë se avioni është vonuar pak dhe pritet të ulet nga çasti në çast, nuk mund ta besoj se ç'fat kam: të paktën për ndonjë orë nuk kam pse shtirem si e shqetësuar. Zoti Ho qesh kur vëren çlirimin që më lexohet në fytyrë, dhe duhet ta pranoj se, në njëfarë mënyre, kjo vonesë po më shqetësonte. Kthehem sërish në vendin tim dhe ulem, ndërsa zoti Ho më sjell një filxhan çaj, si për të më ndihmuar të shtyj kohën.

Kur rreth dy orë më vonë Xheku vazhdon të mos duket gjëkund, ka ardhur koha të shtirem sërish sikur jam në ankth. Kërkoj që të përdor

telefonin e receptionit dhe teksa formoj numrin e Xhekut, i them zotit Ho se edhe pse ai më pat lajmëruar që do të merrte avionin e fundit të së mërkurës, vazhdoj të mos jem e qetë. Sido që të shkonin punët, do të më lajmëronte. Kur më del sekretaria telefonike, flas me zë të mekur dhe lot zhgënjimi më rrjedhin faqeve.

- Xhek, ku je? E di që avioni është vonuar, por gjithsesi tani duhej të kishe mbërritur. Shpresoj që të mos e kesh shtyrë për nesër e, nëse është kështu, të paktën të më kishe lajmëruar. A e ke idenë se ç'do të thotë katër ditë pa marrë asnjë lajm nga ty? Edhe pse nuk do që të përgjigjesh në telefon, mua mund të më kishe marrë ose të më kishe dërguar ndonjë mesazh. Të lutem, më bëj veç një telefonatë, Xhek. Këtu nuk po kaloj keq, por është e tmerrshme të mos marrësh vesh se ç'po ndodh, - shtoj, sepse e di që zoti Ho po më dëgjon. - Dua që të jesh edhe ti me mua. Të lutem, më telefono dhe më thuaj se ç'po ndodh. Tani jam në holl, por pas pak, do të ngjitem në dhomë. Gjithsesi, mund të më lësh ndonjë mesazh te zoti Ho në reception. Të dua.

Ul receptorin e telefonit dhe has vështrimin dashamirës të zotit Ho. Ai më sugjeron të ha mëngjes dhe kur i them se nuk kam uri, më premtan se do të më njoftojë sapo Xheku të telefonojë. Kështu, bëra sikur u binda dhe vendosa të haja diçka.

Teksa dal në verandë, takoj Margaretën dhe Riçardin, çiftin që takova një ditë më parë gjatë udhëtimit në tempujt e lashtë. Me sytë me lot, u shpjegoj se Xheku nuk ka mbërritur ende. Ata mundohen të më qetësojnë, duke më kujtuar se ai vetë më pat thënë se mund të vonohej dhe këmbëngulin që ta kaloj ditën me ta. U them se nuk mund të lëviz nga hoteli, sepse Xheku mund të telefonojë apo edhe të vijë nga çasti në çast, por nëse nuk vjen, do t'i takoj pasdite.

Sapo ngjitem në dhomë, i telefonoj Adamit. Kur ai nuk e ngre telefonin, më kaplon një valë çlirimi dhe kështu, i lë një mesazh ku e njoftoj se Xheku nuk ka hipur fare në avion. Pak më vonë, zbres sërish poshtë për të takuar Margaretën dhe Riçardin. Në fytyrë, më lexohet qartë trishtimi që nuk jam lidhur ende me tim shoq, e sidomos kur u them se i kam rënë disa herë celularit të tij, por pa sukses. Ata tregohen shumë të sjellshëm dhe jam mjaft e kënaqur që i kam pranë, për të mbushur disi pasditen. Gjatë kësaj kohe, tentoj disa herë të lidhem me Xhekun, duke i lënë mesazhe ku i kërkoj të më telefonojë.

Në mbrëmje, miqtë e mi të rinj nuk pranojnë të më lënë vetëm,

kështu që darkojmë së bashku dhe ata nuk reshtin së thëni se mezi po presin ta takojnë Xhekun në mëngjes. Rreth mesnatës shkoj në dhomë dhe në sekretarinë telefonike gjej një mesazh nga Adami. Më thoshte se i vinte keq që nuk e kishte dëgjuar telefonin dhe më pyeste se ç'mendoja sikur ai të kalonte njëherë nga shtëpia. E marr në telefon dhe i them se, nëse nuk e ka problem, të shkojë të kontrollojë, mirëpo arrijmë në përfundimin se, nëse Xheku do të niset me avionin e fundit, tashmë duhet të jetë nisur për në aeroport. Në fund, i them të mos bezdiset dhe se do t'i telefonoj sapo Xheku të mbërrijë. Madje bëjmë edhe shaka se do ta bëjmë helaq për gjithë këtë shqetësim.

Mëngjesin tjetër, ndërsa pres që Xheku të mbërrijë nga aeroporti, Margareta dhe Riçardi më rrinë pranë. Kanë ardhur si me porosi, sepse ata mund të jenë dëshmitarë të hidhërimit tim kur ai të mos vijë. Bëj siç më sugjeron Margareta dhe përpqem të lidhem me kompaninë "British Airways" e të zbuloj nëse Xheku ka qenë në fluturimin e fundit apo jo, por ata nuk më japin asnjë informacion. Kështu, nuk më mbetet gjë tjetër veç t'i telefonoj Ambasadës Angleze. U sqaroj atyre gjithçka dhe ndoshta ngaqë emri i Xhekut është i njohur për ta, më thonë se do të shohin ç'mund të bëjnë. Nuk vonon shumë dhe më lajmërojnë se Xheku nuk ka qenë fare në atë avion; unë shkrehem në dënës. Përpqem ta mbledh veten aq sa për t'u thënë se as në shtëpi nuk e ka parë njeri, por më thonë se, edhe pse duan, nuk mund të më ndihmojnë. Më sugjerojnë që t'u telefonoj miqve që kam në Angli për të marrë vesh se ku mund të jetë. Në fund, i falënderoj dhe ul receptorin.

Me zërin që më dridhet nga ankthi, i telefonoj Adamit e i them se ç'ka ngjarë, ndërkohë që Margareta vazhdon të më qëndrojë pranë. Ai vendos të shkojë menjëherë të shtëpia dhe një orë e gjysmë më vonë, më telefonon e më thotë se është te porta prej hekuri, porse kudo përreth mbizotëron heshtja dhe askush nuk e hap derën, edhe pse i ka rënë disa herë ziles. Këtu, unë hedh idenë se Xheku do të ketë pësuar ndonjë aksident rrugës për në aeroport, ndërsa ai më siguron që do të interesohet edhe për këtë. I them se Ambasada Angleze më tha të interesohem se me kë mund të ketë komunikuar së fundmi dhe Adami ma kthen se, edhe për këtë, do të bëjë disa telefonata.

Ndërsa pres përgjigje nga ai, më telefonon Diana për të më siguruar se Adami do të bëjë të pamundurën që të zbulojë diçka për Xhekun.

Flasim një copë herë dhe pasi e mbyll, Margareta fillon të më bëjë ca pyetje që më lënë të kuptoj se ndoshta në jetën e Xhekut mund të ketë ndonjë femër tjetër. Dikë me të cilën mund të jetë arratisur. E tronditur, i them se nuk më ka shkuar kurrë ndër mend diçka e tillë, pasi nuk kam vënë re asgjë të çuditshme në sjelljen e tij, por çfarë nuk bën vaki.

Ndërkaq, telefoni bie sërish.

- Grejs?

- Po, Adam, - përgjigjem duke folur me padurim dhe në ankth se çfarë do të më thotë. - More vesh ndonjë gjë?

- Xheku nuk është regjistruar në asnjë prej spitaleve ku telefonova dhe ky është lajm i mirë.

- Ashtu është, - pranoj unë, duke i lënë të kuptojë se ndihem e çliruar.

- Nga ana tjetër, i telefonova kujt munda, por, me sa duket, askush nuk e ka parë e dëgjuar, të paktën këto ditët e fundit. Kam frikë se u kthyem sërish në fillim.

Hedh sytë nga Margareta, e cila tund kokën si për të më dhënë kurajë.

- Dua të të pyes për diçka, Adam, - i them në fund.

- Patjetër, - ma kthen ai.

- Mos ndoshta Xheku kishte ndonjë lidhje, me ndonjë nga zyra për shembull? - e pyes dhe fjalët duket sikur rendin kush të dalë më parë.

- Një lidhje?! Xheku?! - përsërit ai pas meje i habitur. - Jo, sigurisht që jo. Ai nuk do ta bënte kurrë një gjë të tillë. Ai mezi ia hidhte sytë ndonjë femre para se të takohej me ty e jo më pasi u martua. Për këtë të jesh e sigurt, Grejs.

Margareta, e cila e kuptoi, më shtrëngon dorën.

- E di, - them unë me zë të butë. - Vetëm se nuk shoh asnjë arsye tjetër pse duhet të zhduket kështu papritur, pa lënë gjurmë.

- Nuk të shkon mendja te ndokush tjetër, ndonjë shok a mik, njerëz që ndoshta unë nuk i njoh?

- Nuk di ç'të them, - përgjigjem. - Prit pak. Po Moira dhe Xhilli? Ata që ishin edhe në festën e Milit? Ndoshta ti mund të lidhesh me ta, se unë nuk e kam numrin e telefonit.

- Merrem unë me atë punë. Si e kanë mbiemrin?

- Killbörn-Houz më duket.

- Po u bëj një telefonatë dhe po të marr prapë, - më thotë ai.

Kur më merr sërish pas një ore e gjysmë e më thotë se as ata nuk e kanë idenë, filloj të shqetësohem. Askush nuk di çfarë të bëjë. Të gjithë janë dakord - Margareta, Riçardi, Adami dhe Diana - se është shumë herët për të nisur kërkimet për një person të zhdukur dhe më thonë se gjëja më e mirë që mund të bëj, është që të marr një sy gjumë dhe të pres se ndoshta Xheku do të shfaqet mëngjesin tjetër.

Por ai nuk ka ndër mend të duket. Ditët kalojnë si në turbullirë, ndërsa zoti Ho, Margareta, Riçardi dhe Adami marrin situatën në kontroll. U them se dua të kthehem në shtëpi, por ata ngulin këmbë që të qëndroj edhe ndonjë ditë, se nuk i dihet, kështu që nuk më mbetet gjë tjetër veç t'u bindem. Pasdite, që në Angli i bie të jetë ora tetë e mëngjesit, më telefonon Adami dhe më thotë se ka kontaktuar me policinë dhe se, me lejen time, ata mund të hyjnë në shtëpi e të shohin nëse mund të gjejnë diçka që të dëshmojë se ku mund të ketë shkuar Xheku.

Më pas, më telefonon vetë policia dhe më pyesin se kur e kam parë Xhekun për herë të fundit. U përgjigjem se, hera e fundit, ka qenë kur Esteri erdhi të më merrte që të më shoqëronte për në aeroport. Ai më pat përshëndetur me dorë nga dritarja e studios së tij. U shpjegova edhe se nuk më përcolli dot vetë për në aeroport, sepse pasi ishte kthyer nga puna, kishte pirë mjaft uiski. Më pas, u thashë se nuk doja as të nisesha për në Tajlandë, por ai më kishte thënë se, duke parë se si po ecte çështja "Tomasin", nuk kishim ç'të bënim tjetër. Pas kësaj, më thonë të rri në pritje, ndaj pres telefonatën e tyre së bashku me Margaretën për krahu që më shtrëngon dorën. E di se lajmi që pres të marr, do të vonojë ca, kështu që, pas pak, i them Margaretës se do të përpiqem të marr një sy gjumë e shtrihem në krevat.

Fjeta derisa erdhi çasti që prisja që kur mbërrita në atë hotel. Gjithçka fillon me një të trokitur në derë dhe ndërsa unë nuk lëviz, Margareta ngrihet ta hapë. Dëgjoj një zë burri dhe fill më pas Margareta afrohet te krevati. Mbështet njëren dorë lehtë në shpatullën time, më lëkund pak e më thotë se më kërkon dikush. Teksa ngrihem, më zë syri Margaretën që del vjedhurazi nga dhoma. Dua ta thërras e t'i them të mos më lërë vetëm, por tashmë është shumë vonë; burri që ka ardhur, po ecën drejt meje. Zemra sa nuk më del nga kraharori, frymëmarrja më shpejtohet dhe nuk guxoj ta shoh në sy, derisa në njëfarë mënyre mbledh veten. Me sytë mbërthyer pas dyshemesë, shoh në fillim këpucët e tij. Ato duket që janë

mjaft cilësore dhe janë lustruar për bukuri. Ai thotë emrin tim, kurse unë vërtis sytë kuturu dhe shoh se ka veshur një kostum të zi, siç ia do puna, e mjaft të lehtë, sipas stinës. Më në fund, e hedh vështrimin në fytyrën e tij; ajo është e këndshme, por serioze, ashtu si duhet të jetë në fakt.

- Zonja Ejnzhëll?

- Po? - përgjigjem unë gjithë ankth.

- Unë quhem Alastar Straken dhe vij nga Ambasada Angleze, - thotë ai, më pas kthehet dhe bën me shenjë nga një femër që qëndron pas tij. - Ndërsa kjo është Vivian Dashmor. Mund të bisedojmë pak?

Befas, kërcej në këmbë.

- Mos ka lidhje me Xhekun? E keni gjetur?

- Po, ose më saktë, policia në Angli e ka gjetur.

Në fytyrë, më lexohet një hije çlirimi.

- Falë Zotit! Ku është? Pse nuk është përgjigjur në telefon? Është nisur për këtu?

- Mos është më mirë që të ulemi diku? - më pyet vajza e re.

- Patjetër, - ia kthej dhe i drejtoj nga dhoma e ndenjjes. Unë ulem në divan, ndërsa ata në kolltukë. - Pra, ku është ai? - pyes sërish. - Domethënë, po vjen këtu?

Zoti Straken qëron fytin dhe vazhdon:

- Më vjen shumë keq për lajmin që do t'ju jap, zonja Ejnzhëll, por druaj se zoti Ejnzhëll është gjetur i vdekur.

Zgurdulloj sytë dhe e shoh gjithë habi, ndërsa në fytyrë kam marrë një pamje të çoroditur.

- Nuk ju kuptoj, - belbëzoj unë.

Ai lëviz në karrige dhe nuk ndihet aspak rehat.

- Druaj se bashkëshorti juaj është gjetur i vdekur, zonja Ejnzhëll.

Unë tund kokën me forcë.

- Jo, nuk ka mundësi. Ai po vjen këtu, tek unë. Ai tha se do të vinte. Ku është? - pyes me zërin që më dridhet. - Dua të di ku është. Pse nuk është këtu?

- Zonja Ejnzhëll, e di që për ju është shumë e vështirë, por duhet t'ju bëjmë disa pyetje, - thotë vajza e re ulur pranë meje. - Doni që të thërrasim ndokënd? Ndonjë shocen tuaj ndoshta?

- Po, po, - përgjigjem dhe tund kokën. - Mund të thërrisni Margaretën, ju lutem?

Zoti Starken shkon te dera, ku dëgjoj disa murmurima dhe fill më pas, hyn Margareta. Në fytyrën e saj, lexoj tronditje dhe befas, filloj të dridhem në mënyrë të pakontrolluar.

- Këta po thonë se Xheku ka vdekur, - i them asaj. - Por nuk ka mundësi, nuk ka mundësi.

- Gjithçka është në rregull, - murmurin ajo dhe ulet pranë meje, duke më hedhur krahun shpatullave. - Gjithçka është në rregull.

- Si thoni sikur të porositim ndonjë çaj? - pyet vajza e re dhe ngrihet, shkon pranë telefonit dhe flet me dikë nga recepsioni.

- Ka bërë aksident me makinë? - pyes e hutuar Margaretën. - Kështu ka ndodhur? Është përplasur rrugës për në aeroport, ndaj nuk ka ardhur?

- Nuk e di, - ma kthen ajo me zë të qetë.

- Ndoshta... - vazhdoj duke tundur kokën me bindje, - ...ndoshta ka nxituar të kapte avionin. Do të ketë dalë vonë nga shtëpia, do të ketë qenë me shpejtësi dhe është përplasur. Kështu ka ndodhur?

Margareta i hedh një vështrim zotit Starken e më pas më thotë:

- Të them të drejtën, nuk e di.

Befas, dhëmbët fillojnë të më kërcasin.

- Kam ftohtë.

Ajo ngrihet rrëmbimthi, sikur është e kënaqur që po bën diçka.

- Të të sjell një xhaketë? Ke ndonjë në dollap?

- Po, një bluzë ose një triko më mirë.

- Patjetër, - përgjigjet dhe shkon në tualet, ku gjen një robdëshambër dhe ma hedh krahëve.

- Faleminderit! - belbëzoj unë.

- Je më mirë tani? - më pyet.

- Po, por Xheku nuk mund të ketë vdekur. Duhet të ketë ndonjë gabim, duhet të ketë patjetër një gabim.

Sapo dëgjohej një e trokitur në derë, ajo duket sikur shpëton nga vërshimi i fjalëve të mia. Vajza e re e hap dhe në dhomë hyn zoti Ho dhe një vajzë, e cila shtyn një tavolinë shërbimi me ca filxhanë çaji përsipër.

- Nëse ju duhet diçka tjetër, ju lutem, më lajmëroni, - thotë me qetësi zoti Ho. E ndiej shikimin e tij mbi mua, por nuk e ngre kokën për asnjë çast, derisa ai del nga dera.

Vajza e re fillon të përgatisë çajin dhe më pyet nëse e dua me sheqer.

- Jo, faleminderit, - i përgjigjem.

Ajo më vendos një filxhan përpara dhe unë përpiqem ta marr, por dridhem aq shumë, saqë një pjesë e çajit më derdhet nëpër duar. Pasi përvëlohem, e lëshoj gjithë zhurmë filxhanin në pjatën e tij.

- Më falni! - them dhe sytë më mbushen me lot. - Më falni!

- Nuk ka gjë, - thotë Margareta dhe merr një kartëpecetë të më fshijë duart, ndërsa unë përpiqem të mbledh veten.

- Më falni, se nuk jua mbaj mend emrin, - i drejtohem zotit Starken.

- Alastar Starken, - thotë ai.

- Zoti Alastar, ju thatë se im shoq ka vdekur, - i them dhe e vështroj, që të më konfirmojë atë që sapo thashë.

- Po, kështu është.

- Atëherë, mund të më thoni, ju lutem, se si ka vdekur? Dua të them, ishte një vdekje e shpejtë, u dëmtua dhe ndokush tjetër në aksident, kur ndodhi? Dua ta di, dua ta di se si ka ndodhur.

- Nuk ka qenë një aksident me makinë, zonja Ejnxeill.

- Nuk ishte aksident? - pyes e ligështuar. - Po atëherë, si vdiq?

Zotin Starken duket sikur nuk e mban vendi.

- Nuk është e lehtë kjo që do t'ju them, por më duket se bashkëshorti juaj ka vrarë veten, - thotë ai.

Këtu nuk përmbahem dot dhe shpërthej në lot.

E SHKUARA

Sapo e kuptova se mund t'ia hidhja pa u lagur, e kalova gjithë natën duke vrarë mendjen për detajet, se si ta çoja Xhekun aty ku doja dhe pikërisht në kohën e duhur. Për arsye se plani im varej nga humbja e çështjes “Tomasin”, mora një fletë nga blloku i tij dhe planifikova gjithçka. Mendova me kujdes edhe se ç'do të bëja, nëse ai fitonte, ndaj vendosa se, nëse ndodhte ashtu, gjithsesi do ta drogoja dhe ndërkohë që do të ishte i pavetëdijshëm, do t'i telefonoja policisë. Nëse do t'u tregoja dhomën në bodrum dhe dhomën ku më mbante mua, ndoshta do të më besonin. Nëse nuk do të arrija t'ia jepja tabletat para se të niseshim për në aeroport, do të bëja ç'ishte e mundur që t'ia jepja ato në avion dhe do të kërkoja ndihmë sapo të mbërrinim në Tajlandë. Edhe pse e vrava mendjen, asnjë nga variantet nuk më dukej i duhuri, por nuk kisha zgjidhje tjetër. Prisja vetëm që ai të humbiste, por edhe atëherë, nuk e kisha të sigurt se do të vinte lart për t'u ngushëlluar me gotat me uiski.

Mëngjesin e së nesërmes, ditës së madhe, e kalova duke shtypur tabletat e duke i kthyer në pluhur, aq sa kisha mundësi, më pas, i

mbështolla me shami e i futa nën mëngë. Diku nga pasditja, kur dëgjova uturimën e portës së hekurt që po hapej dhe zhurmën e zhavorrit që bënte makina tek ecte mbi të, zemra filloi të më rrihte aq fort, sa mend po më dilte nga kraharori. Më në fund, çasti i shumëpritur kishte ardhur. Kishte fituar apo humbur, unë do ta çoja deri në fund atë që kisha nisur.

Ai hyri në holl, mbylli derën kryesore dhe grilat. Dëgjova që hapi derën e gardërobës, eci sërish nëpër holl dhe hyri në kuzhinë. Këto zhurma u ndoqën nga ajo e derës së frigoriferit që u hap e u mbyll, më pas nga ajo e kubave të akullit që fillimisht i nxori nga mbajtësja e tyre, pastaj i hodhi duke tringëllirë në gotë - dhe këtu mbajta frymën - ishin dy gota. Më pas, dëgjova hapat e tij të rëndë, të cilët më rrëfyen gjithë ç'kisha pritur deri atë çast. Fillova të fërkoja me tërsëllëm syrin e majtë, që, kur ai të hynte në dhomë, të dukej i skuqur.

- Atëherë? - e pyeta. - Si shkoi?

Ai më zgjati njërën nga gotat dhe tha:

- Humbëm.

- Humbëm? - përsërita pas tij dhe kapa gotën. Pa më dhënë asnjë shpjegim tjetër, ngriti gotën dhe e vuri në buzë, ndërsa unë, e frikësuar se mund ta kthente me fund para se të hidhja tabletat në të, kërceva nga krevati. - Seç më ka syri; kam gjithë mëngjesin, - i thashë duke e përpëlitur shpejt syrin e majtë. - Pa shikoje njëherë.

- Çfarë?

- Mund të ma shohësh pak syrin? Them mos më ka hyrë ndonjë mizë a diçka e tillë.

Teksa më këqyrte nga afër syrin, që po e mbaja gjysmë të mbyllur, nxora nga mënga shaminë me tabletat e pluhurosura dhe e kalova në pëllëmbën e dorës.

- Pa he, çfarë ndodhi? - e pyeta dhe, ndërkohë, përpiqesha ta hapja me gishta shaminë.

- Dena Andersoni më fundosi, - tha ai me hidhërim. - Mund ta hapësh edhe pak syrin?

Me lëvizje të shkurtra, lëviza paksa gotën që po mbaja në dorën tjetër dhe shkunda në të pluhurin e tabletave. - Nuk mundem. Më dhemb shumë, - i thashë ndërkohë që përzieja me gisht uiskin me pluhurin. - E shikon dot? Ma jep mua gotën më mirë. Ai psherëtiu si i bezdisur dhe ma zgjati gotën. Pastaj ma hapi syrin duke përdorur të dyja duart.

- Unë nuk shoh asgjë.

- Po të kisha një pasqyrë, do ta shihja vetë, - shfryva. - Lëre fare. Ndoshta ikën vetë. - Ai zgjati dorën të merrte sërish gotën, ndërsa unë i zgjata timen. - Për çfarë do të ngremë dollari?

- Për hakmarrje! - tha me zë të ashpër.

Ngrita gotën që mbaja në dorë, dhe ia ktheva:

- Për hakmarrje, atëherë! - dhe e ktheva përnjëherë gjysmën. U kënaqa pa masë kur pashë se edhe ai bëri të njëjtën gjë.

- Askush nuk mund të më bëjë për budalla. Edhe Anton Tomasini do të ma paguajë.

- Por ai ishte i pafajshëm, - kërceva përjetë teksa pyesja veten se si ta mbaja me muhabet derisa tabletat të bënë efekt.

- Po ç'lidhje ka kjo? - ma priti dhe ndërsa e ktheu sërish gotën, sa nuk më ra pika kur pashë thërmijat e bardha që vërtiteshin në lëngun pa ngjyrë. - A e di se cila është pjesa më e bukur e punës sime?

- Jo, cila? - e pyeta me zë të qetë.

- Që kur qëndroj përballë atyre femrave të sakatuara, përfytyroj sikur ajo është vepra ime, - dhe pas kësaj fjalie, e ktheu me fund gotën. - Edhe fotot, të gjitha ato fotot e bukura me plagët e tyre, janë shpërblime të kësaj pune.

U revoltova aq shumë, sa ngrita gotën dhe ia hodha uiskin fytyrës, gjë që nuk e kisha planifikuar ta bëja. Pija i hyri drejt e në sy dhe duke përfituar që ai nuk shihte dot, e shtyva me gjithë fuqinë time. Ndërsa zgjatej drejt meje duke hungërirë, renda jashtë dhomës dhe u turra drejt shkallëve për të zbritur në holl. E dija se po ngutesha, pasi duhej kohë që tabletat të jepnin efekt, por nuk kisha ç'bëja. Nuk më mbetej veçse të lutesha që të vepronin më shpejt nga sa e kisha llogaritur.

E ndieja se e kisha shumë pranë dhe bëra sikur doja të mbërrija te dera kryesore, por, në fakt, shpresoja të më kapte para se të shkoja atje. Isha thuajse në gjysmë të rrugës kur më kapi për flokësh dhe filloi të më tërhiqte drejt derës që të çonte në bodrum. Fillova të bërtisja e t'i përgjëroheshja, i thashë se më vinte keq dhe, teksa flisja rrëmujujshëm, i lutesha të mos më çonte atje, sepse nuk e përballoja dot të shihja ato portrete kur e dija se, të njëjtën gjë, do t'i bënte dhe Milit. Madje i premtova se do të bëja gjithçka, gjithçka vetëm që të mos më mbyllte në atë dhomë.

Me sa shihja, po ia arrija asaj që doja. Pasi më shtyu poshtë nëpër shkallë, luftova aq shumë, saqë atij nuk i mbeti gjë tjetër veç të më çonte në dhomën tjetër, në pjesën e pasme të bodrumit. E tërhoqi derën me forcë dhe kur u mat të më shtynte brenda u mbërtheva pas tij me sa fuqi kisha, sepse e dija se, nëse më plaste aty, isha e mbaruar. Duke thirrur me sa kishte në kokë, u përpoq të më shkëpuste nga vetja aq sa po rrëshqisja nëpër këmbët e tij dhe kur mbërrita te gjunjët, e mbërtheva edhe më shumë. Ai u përkul mbi mua që të më shkëpuste nga këmbët, kurse unë e shtyva fort dhe ai u plas përtokë gjithë zhurmë. I trullasur nga goditja, iu deshën disa sekonda që të merrte veten, por aq m'u deshën edhe mua. U ngrita rrëmbimthi në këmbë dhe dola me vrap nga dhoma duke përplasur derën pas meje.

Teksa ngjisja me të shpejtë shkallët, e dëgjoja që grushtonte derën dhe më thërriste të kthehesha e ta nxirrja prej aty. Zëri i tij dhe britmat gjithë tërbim më kallën datën, ndërsa lotët më rridhnin çurg. Sapo mbërrita në holl, i dhashë një shkelm derës që të çonte në bodrum, e cila u mbyll me tërsëllëm.

Duke i ngjitur shkallët dy e nga dy, shkova në dhomën time, gjeta gotat e hedhura në dysHEME dhe i çova në kuzhinë. Gjatë kësaj kohe, mundohesha të injoroja përpjekjet e dëshpëruara të Xhekut për të dalë nga bodrumi. Shpëlava gotat, i thava me kujdes dhe i vendosa sërish në dollap. Duart po më dridheshin aq shumë, saqë thashë se gotat do të më thyheshin.

Më pas, u ngjita sërish në dhomën time, rregullova krevatin, mora shampun, copën e mbetur të sapunit, peshqirin dhe i çova në tualetin e Xhekut. Hoqa pizhamet dhe i futa në koshin e rrobave të palara. Më pas, shkova në dhomën ku ishin rrobat e mia dhe u veshja sa hap e mbyll sytë. Hapa gardërobën dhe nxora një palë këpucë nga një prej kutive, disa ndërresa dhe një fustan, të cilat i hodha kuturu nëpër dhomën e gjumit. Kur u ktheva në dhomën ku rrija unë, mora valixhen që Xheku më kishte detyruar të bëja gati një natë më parë, dhe zbrita poshtë.

Nuk shqetësohesha se si do të dilja nga shtëpia, por si do të shkoja deri në aeroport pa para. Më shkoi mendja se xhaketa e Xhekut duhej të ishte e varur në gardërobën e katit të parë, por nuk doja të rrëmoja në rrobat e tij. Kështu, po shpresoja që, kur të kërkoja pasaportën dhe biletën time, të gjeja edhe ca para, sado që të ishin. Hyra në studion e

tij dhe ndeza dritën. Kur pashë se të dyja pasaportat dhe biletat ishin mbi tavolinë, sa nuk qava nga gëzimi. Pranë tyre, më zuri syri edhe një zarf dhe brenda tij, ca bahte. Me mëngën e trikos, hapa një nga dollapët e studios, por nuk gjeta para të tjera dhe nuk po guxoja të kontrolloja gjëkund tjetër. Kështu, mora biletën, pasaportën, bahtet dhe dola sërish në holl. Por si mund të shkoja në aeroport pa para? Hapa gardërobën në holl, ku ishte varur edhe xhaketa e tij, nxora me kujdes portofolin dhe mora katër kartëmonedha pesëdhjetëpaundshe. Sa do të mbyllja portofolin, më zunë sytë një tufë kartëvizitash dhe një çast, mendova se kushedi, ndoshta ndonjë ditë do të më duhej t'i telefonoja zyrës, ndaj mora njerën prej tyre.

Kur u kujtova se as që e kisha idenë se sa ishte ora, u ktheva edhe njëherë në kuzhinë e i hodha një sy orës së mikrovalës. Më zuri paniku kur pashë se kishte shkuar thujse katër e gjysmë. Ishte pikërisht koha për t'u nisur për në aeroport, sepse, në shtatë, duhej të isha në sportelin e kontrollit. Kisha vrarë mendjen për çdo gjë, por, me sa dukej, nuk kisha menduar se me çfarë do të shkoja në aeroport. Tekefundit, do të merrja edhe ndonjë taksì, por nuk kisha asnjë numër telefoni të ndonjë kompanie të tillë. Për transport publik, as që bëhej fjalë, sepse stacioni më i afërt i trenit ishte pesëmbëdhjetë minuta larg më këmbë dhe kisha frikë se me atë valixhe që nuk e di si do ta mbaja, do të tërhiqja vëmendjen e njerëzve, por, mbi të gjitha, nuk do të arrija në kohë. Të gjitha këto përsiatje po më hanin shumë kohë, kështu, u ktheva sërish në holl dhe mora telefonin, duke pyetur veten nëse ekzistonin ende operatorët telefonikë. Teksa qëndroja para telefonit dhe nuk dija cilit numër t'i bija, m'u kujtua Esteri. Nuk e dija nëse e mbaja mend saktësisht numrin e saj, por gjithsesi i rashë dhe po lusja Zotin që ta ngrinte.

- Alo?

U mbusha thellë me frymë.

- Ester, jam Grejsi. Të shqetësoj?

- Jo, aspak. Po dëgjoja në radio që Anton Tomasini u lirua. - Për një çast, heshti, sikur nuk ishte e sigurt se ç'duhej të thoshte. - Ma do mendja se Xheku duhet të jetë zhgënjyer shumë.

Tëmthat sa nuk po më plasnin.

- Po, kam frikë se po.

- Je mirë, Grejs? Më dukesh pak e mërzhitur.

- Prej Xheikut, - thashë unë. - Më tha se nuk mund të niset sot për në Tajlandë, pasi ka shumë dokumente për të sistemuar. Kur rezervoi udhëtimin, kish menduar se çështja nuk do të zgjaste deri tani, por për arsye se u gjetën prova të reja, që Dena Andersoni kishte dashnor, u shty deri më sot.

- Kushedi se sa duhet të jesh zhgënjyer! Gjithsesi, mund të shkoni edhe më vonë me pushime.

- Xheku do që unë të nisem që sonte, siç e kemi planifikuar, dhe tha se do të mbërrijë atje të martën, pasi t'i ketë kopsitur të tëra. I thashë se është më mirë ta pres, por ai mendon se është budallallëk që t'i djegim të dyja biletat. Ai do të presë një biletë tjetër për të martën.

- E di që e ke të vështirë të shkosh pa të.

- Po, sigurisht, - ia ktheva dhe qesha paksa. - Por në gjendjen që është, ndoshta ky udhëtim do t'i bëjë mirë. Dua të marr një taksì që të më çojë deri në aeroport, se ai nuk më çon dot. Ka pirë shume uiski që kur ka ardhur. Puna është se nuk kam asnjë numër taksie dhe nuk guxoj ta shqetësoj Xhekun në studio, ndaj po mendoja se ti duhet të kesh ndonjë.

- Do që të të shoqëroj unë? Fëmijët janë kthyer nga shkolla dhe Rufusi po punon nga shtëpia sot, kështu që nuk e kam problem.

Nuk doja asgjë më shumë se aq.

- Je shumë e sjellshme, por nuk ka kuptim të të bie më qafë deri në aeroport, - thashë nxitimthi.

- Nuk besoj se do të të vijë ndonjë taksì në kaq pak kohë. Kur do të nisesësh?

- E po, sa më shpejt të jetë e mundur, në fakt, - thashë me gjysmë zëri. - Në orën shtatë, duhet të jem në sportelin e kontrollit.

- Atëherë, më mirë po të çoj unë.

- Por jo, mund të marr edhe taksì, nëse më jep një numër.

- Dëgjo, do të të çoj unë, nuk e kam problem, vërtet.

- Jo, jo, lëre fare.

- Pse nuk më lejon të të ndihmoj, Grejs?

Toni i zërit të saj nuk më pëlqeu aspak.

- Jo, thjesht nuk doja të shqetësoja.

- Nuk më shqetëson fare, - më tha prerë. - A i ke bërë të gjitha gjërat gati?

- Po, i kam bërë që dje.

- Atëherë, sa t'i them Rufusit që do të të shoqëroj deri në aeroport dhe erdha. Maksimumi, për pesëmbëdhjetë minuta jam aty.

- Në rregull, - ia prita. - Faleminderit, Ester. Po i them edhe unë Xhekut.

Ula receptorin dhe nuk po e mblidhja dot veten. Nuk e imagjinoja dot se si mund të shtiresha se gjithçka shkonte për bukuri, dhe përpara kujt? Esterit!

E TASHMJA

Stjuardesa përkulet drejt meje dhe më thotë me qetësi:

- Për afro dyzet minuta mbërrijmë në aeroportin “Heathrow”.

- Faleminderit, - ia kthej dhe ndiej se papritur më kaplon një valë paniku. Përpiqem të qetësohem e të marr frymë thellë, sepse nuk mund të lejoj të më shkojë dëm gjithçka që kam arritur deri tani. Paçka se e kam vrarë mendjen shumë që kur u ndava me Margaretën në aeroportin e Bangkokut, rreth dymbëdhjetë orë më parë, nuk kam nxjerrë asgjë në dritë dhe nuk kam as idenë më të vogël se si do ta luaj lojën kur të zbres. Në aeroport, do të më presin Adami dhe Diana, ndaj duhet ta mendoj mirë se çfarë do të them për orët e fundit që kam kaluar me Xhekun. Pastaj, çdo fjalë që do t’u them atyre, do t’ia përsëris edhe policisë.

Në çast, ndizet sinjali që tregon se duhet të vendos rripin e sigurimit dhe avioni fillon të ulet në “Heathrow”. Mbyll sytë dhe lutem që fjalët që do t’u them Dianës dhe Adamit, të jenë të duhurat, sepse policinë e ka njoftuar Adami. Shpresoj shumë që gjërat të shkojnë mirë dhe të mos më thonë që policia mendon se vdekja e Xhekut duket e dyshimtë. Në një

rast të tillë, nuk jam e përgatitur se çfarë të them. Nuk mund të bëj asgjë, veç të shoh si do të shkojnë punët e pastaj të reagoj, por kam frikë se do të ketë shumë gjëra për të cilat nuk jam në dijeni.

Euforia që më kaploi kur zoti Starken më tha se Xheku kishte vrarë veten, që do të thotë se plani im ka funksionuar për mrekulli dhe unë ia kam hedhur paq, u venit kur u kujtova se ai kish përdorur fjalën “më duket”. Nuk e di nëse këtë e tha, sepse u përpoq të ishte sa më i kujdesshëm apo se policia angleze mendonte se ishte një vdekje e dyshimtë. Nëse kanë pyetur kolegët e punës, miqtë apo njerëz të tjerë, atëherë kanë arritur në përfundimin se Xheku nuk hynte në kategorinë e njerëzve që shfaqnin shenja për ndonjë vetëvrasje të mundshme. Policia do të më pyesë patjetër se ç’ë ka shtyrë atë të vrasë veten, kështu që do të më duhet t’i bind që humbja e parë e një çështjeje gjyqësore ishte një arsye e fortë. Ndoshta, do të më pyesin nëse martesë jonë ka pasur probleme, por nëse e pranoj këtë dhe u tregoj gjithçka, do ta konsiderojnë si vrasje dhe jo vetëvrasje. Kjo do të thotë se duhet të marr përsipër një rrezik të madh. Zoti Starken më tha se Xheku kishte vdekur nga një mbidozë, por nuk më dha hollësi të tjera dhe unë nuk e di se ku e kanë gjetur trupin e tij, madje nuk m’u duk e arsyeshme ta pyesja. Po sikur Xheku të kishte gjetur një mënyrë e të kishte dalë nga dhoma në bodrum? Po sikur aty të ketë pasur një dalje të fshehtë që unë nuk e kisha gjetur dot? Po sikur para se të dorëzohej, të ishte ngjitur nëpër shkallë e të kishte mbërritur deri në holl? Ndoshta para se të vdiste ka lënë ndonjë pusullë ku më akuzon mua.

Duke mos ditur shumë gjëra, nuk jam aspak e përgatitur për atë që më pret. Edhe nëse trupin e Xhekut e kanë gjetur në dhomën në bodrum dhe gjithçka shkon sipas planit, policia do të më pyesë se për çfarë shërben ajo dhomë. Nuk e di në është më mirë të pranoj se kam qenë në dijeni të ekzistencës së saj apo të mohoj gjithçka. Nëse pranoj se e dija, duhet të sajoj edhe disa histori, që Xheku hynte fillimisht aty para se të shkonte në gjykatë, për t’u përgatitur psikologjikisht dhe t’i kujtonte vetes punën e denjë që bënte në mbrojtje të grave të dhunuara. Nëse them se nuk jam në dijeni të asaj dhome, do të ishte e tmerrshme që në shtëpinë tonë të bukur ekzistonte një dhomë e atillë. Në fund të fundit, e fshehur në pjesën e pasme të bodrumit, të gjithë mund ta besojnë që nuk kam ditur gjë. Fill pas kësaj, përballem me një dilemë tjetër: po sikur policia të ketë marrë gjurmë të gishtave nga ajo dhomë?

Ata mund të kenë gjetur edhe gjurmët e mia që tregojnë se kam qenë aty. Është më mirë që të tregoj të vërtetën, por jo të gjithën. Nëse nuk e përshkruaj Xhekun si një bashkëshort të dashuruar, ashtu si e njihnin të gjithë, e nëse u them qëllimin e vërtetë të asaj dhome, ata do të mendojnë se atë e kam vrarë unë për të mbrojtur time motër. Ndoshta gjykata do të tregohet dashamirëse ose ndoshta do të më cilësojnë si “gjuetare thesaresh”, që e kam vrarë tim shoq për t’i marrë pasurinë. Teksa ulemi në aeroport, ndihem edhe më në ankth, ngaqë duhet të tregohem e kujdesshme dhe të them e të bëj gjënë e duhur.

Në sportelin e kontrollit të pasaportave, vonohem një copë herë. Më pas, nisem drejt portave dyshe dhe shoh me vëmendje njerëzit që po presin, duke kërkuar fytyrat e Adamit dhe Dianës. Jam aq e tensionuar, saqë do të shpërthej në lot kur t’i shoh dhe ky gjest shkon shumë me rolin e gruas që ka humbur bashkëshortin. Por kur në vend të Dianës, drejt meje vjen Esteri, më kaplon frika.

- Besoj se nuk e ke problem, - më thotë dhe më përqafton. - Nuk kisha asnjë punë sot, ndaj thashë të të merrja e të të çoja te Diana. Më vjen shumë keq për Xhekun!

- Ende nuk më besohet, - them e hutuar dhe tund kokën. Lotët që po shpresoja të derdhja, m’u thanë fare kur më doli ajo para syve. - Nuk më besohet që ai ka vdekur.

- Duhet të ketë qenë një goditje e rëndë për ty, - thotë dhe ma merr valixhen nga dora. - Eja e ulemi në ndonjë bar. Pimë një kafe para se të nisemi për rrugë.

E humb toruan, sepse e kam më të vështirë të luaj rolin e së vesë së dëshpëruar me Esterin, sesa me Dianën.

- Nuk është më mirë sikur të shkojmë drejt e te Diana? Duhet të flas me Adamin dhe të shkoj edhe në rajonin e policisë. Adami më tha se inspektori që po merret me çështjen, dëshiron të flasë me mua.

- Tani në mëngjes vetëm sa do të ngecim në trafik, kështu që më mirë pimë ndonjë kafe, - thotë ajo dhe drejtohet nga restoranti. Gjejmë një kafene dhe ajo bën me shenjë nga një tavolinë në mes të sallës e, sa hap e mbyll sytë, gjendemi të rrethuara nga ca fëmijë të zhurmshëm shkolle. - Ti ulu, ndërsa unë po shkoj të marr kafetë. Nuk vonohem.

Nuk më mban vendi, por e di që nuk mund të iki. Nëse Esteri ka ardhur të më marrë dhe më sugjeron që të pimë kafe, ka diçka për të më

thënë. Përpiqem ta mbaj veten e të mos trembem, por e kam të vështirë. Po sikur ta kuptojë që e kam vrarë unë Xhekun? Po sikur të ketë kuptuar diçka nga sjellja ime e asaj dite kur më përcolli për në aeroport? Mos ndoshta do të më thotë se e di se çfarë kam bërë? Mos ndoshta do të më kallëzojë në polici apo do të më bëjë shantazh? E shoh tek paguan kafetë dhe vjen drejt meje, kurse unë ndihem si në gjemba.

Ulet pranë meje dhe më zgjat kafën.

- Faleminderit, - i them dhe i buzëqesh vakët.

- Grejs, sa di ti për vdekjen e Xhekut? - më pyet, hap bustinën e sheqerit dhe e hedh në filxhanin e saj.

- Çfarë do të thuash? - belbëzoj unë.

- Besoj se e di se si vdiq ai?

- Po, mori mbidozë.

- Po, ashtu është, - pohon ajo, - por nuk e gjeti gjë nga kjo.

- Nuk po të kuptoj.

- Me sa duket, nuk e kishte llogaritur mirë sasinë e tabletave që i duheshin, ndaj nuk kishte vdekur, jo nga mbidoza të paktën.

Unë tund kokën.

- Nuk po të kuptoj.

- E po, për arsye se nuk kishte pirë aq tableta sa për t'i marrë jetën, kishte ardhur sërish në vete.

- Po atëherë, si vdiq?

- Nga dehidratimi.

- Nga dehidratimi?! - pyeta e tronditur.

- Po, rreth katër ditë pasi kishte marrë mbidozën.

- Por nëse nuk kishte vdekur, pra ishte ende gjallë, pse nuk ka shkuar të merrte një gotë ujë?

- Sepse nuk kishte mundësi. Trupi i tij nuk u gjet në shtëpi, por në një dhomë në bodrum.

- Dhomë në bodrum?

- Po. Por puna është se ajo nuk hapej nga brenda, që do të thotë se nuk mund të dilte, edhe pse ishte shumë i etur. - Ajo kap lugën dhe fillon të përziejë kafën. - Me sa di unë, është përpjekur të dalë.

- I gjori Xhek, - them me zë të mekur. - I gjori, i gjori Xhek! O Zot, kushedi sa duhet të ketë vuajtur!

- Si thua, pse e ka bërë diçka të tillë?

- Nuk e kam idenë. Po ta dija se kishte ndër mend të vriste veten, nuk do ta kisha lënë kurrë vetëm, nuk do të isha nisur kurrë për në Tajlandë.

- Si ishte kur u kthye nga gjykata?

- E po, ishte i zhgënjyer për humbjen, sigurisht.

- Duket se nuk ishte nga ata tipa që vrasin veten. Të paktën kështu do të mendojnë njerëzit. Unë mendoj se do të ketë qenë më shumë sesa thjesht i zhgënjyer, apo jo? E kam fjalën, sepse ishte çështja e parë që humbiste, në mos gaboj?

- Po, ashtu është.

- Pra, ai duhet të ketë qenë i shkatërruar. Ndoshta të ka thënë edhe se karriera e tij tani kaq e pat, por ti ke menduar se e ka thënë në një çast dëshpërimi, ndaj nuk i ke kushtuar shumë rëndësi. Kështu të tha, apo jo, Grejs? A nuk të tha se karriera e tij kaq e pat?

- Po, - them dhe pohoj ngadalë me kokë. - Kështu tha.

- Ndoshta ndaj ka dashur të vrasë veten, sepse nuk e përballonte dot dështimin.

- Kështu duhet të ketë qenë, - pohova.

- Kjo shpjegon edhe pse donte që ti të niseshe patjetër. Di gjë se ku i ka gjetur tabletat? Kishte pirë më parë tableta për gjumë?

- Ndonjëherë, - improvizoj aty për aty. - Nuk ia kishte rekomanduar askush, thjesht i blinte në farmaci. Ishin njësoj si ato që pinte Mili. E mbaj mend se pyeti edhe zonjën Gudrih për emrin e tyre.

- Fakti se e dinte që dera e bodrumit nuk mund të hapej nga brenda, tregon se e kishte kuptuar se nuk kishte pirë mjaftueshëm, por, në një mënyrë a një tjetër, ishte i vendosur t'i jepte fund jetës, - thotë Esteri dhe rrufit një gllënjë kafe. - Policia do të të pyesë patjetër për atë dhomë. Ti e dije se ekzistonte një dhomë e tillë, apo jo? Xheku ta kishte treguar.

- Po.

Ajo luan me lugën dhe vazhdon:

- Ata do të pyesin edhe se për çfarë shërbente ajo. - Për herë të parë, duket e pasigurt. - Ajo ishte lyer me të kuqe, madje edhe dysHEMEJA dhe kanatat, dhe në mure ishin varur piktura të grave të rrahura brutalisht.

Vë re se në zërin e saj ndihet njëfarë mosbesimi dhe unë pres që të më thotë se çfarë t'i them policisë. Por ajo nuk po e bën një gjë të tillë, sepse nuk ka asnjë shpjegim të arsyeshëm për këtë dhe heshtja mes nesh bëhet gjithnjë e më thellë. Kështu, i them atë që kam menduar kur isha në avion.

- Për Xhekun, ishte si një lloj terapie. Ma tregoi jo shumë kohë pasi ishim shpërngulur në atë shtëpi. Më thoshte se ndihej mirë dhe hynte aty para se të nisej për në gjykatë për të shqyrtuar dosjet dhe provat fotografike. Më thoshte gjithashtu se e kishte të vështirë të përgatitej në shtëpi, ndaj dhe kishte krijuar atë studio paksa të veçuar në bodrum.

Ajo tund kokën në shenjë aprovimi.

- Po pikturat?

Tani më kaplon paniku. Më kanë dalë nga mendja portretet që Xheku më ka detyruar të pikturoja. Esteri më sheh ngultas dhe më detyron që edhe unë ta shoh në sy.

- Unë nuk kam parë asnjë pikturë. Xheku duhet t'i ketë varur më vonë.

- Besoj se nuk t'i ka treguar, sepse kanë qenë tepër të rënda dhe nuk ka dashur të të shqetësojë.

- Ndoshta, - ia kthej. - Xheku ishte shumë i kujdesshëm për këto gjëra.

- Mund të të pyesin nëse e dije që dera nuk hapej nga brenda.

- Jo. Kam zbritur aty vetëm një herë dhe nuk kam vënë re asgjë të tillë. - E shoh që nga ana tjetër e tavolinës dhe pres të më konfirmojë që këto janë fjalët e duhura.

- Mos u shqetëso, Grejs. Policia nuk do të të bjerë shumë më qafë. E mban mend se ai ka thënë që shëndeti yt mendor është i lëkundur? Ata do të tregohen shumë të kujdesshëm, - thotë ajo dhe ndalon një çast. - Ndoshta duhet ta shfrytëzosh këtë.

- Ku i more vesh të gjitha këto? Si ka vdekur Xheku, ku është gjetur trupi, portretet, çfarë do të më pyesë policia?

- M'i ka thënë Adami. Nesër do të shkruajnë të gjitha gazetatat për këtë, kështu që ai mendon se duhet të jesh e përgatitur. - Ajo ndalon sërish. - Adami donte të fliste vetë me ty për këto, por unë i thashë se, meqë unë e ti ishim personat e fundit që e pamë gjallë Xhekun, mendova se më takonte mua të të merrja në aeroport e të t'i thosha.

E shoh ngultas dhe e pyes:

- Të fundit që e pamë Xhekun ngjallë?

- Po, të premten, kur të shoqërova për në aeroport. Ai na përshëndeti me dorë pasi futëm valixhen në bagazh. Ishte në dritaren e studios, apo jo?

- Po, - them ngadalë. - Atje ishte.

- Dhe nëse e mbaj mend mirë, ti the se nuk erdhi të të përcillte te porta, sepse do të zbriste direkt poshtë që të vazhdonte punën. Por nuk e mbaj mend nëse kishte veshur xhaketë apo jo.

- Jo, nuk kishte veshur. Nuk kishte as kollare. I hoqi sapo u kthye nga gjykata.

- Ai të përshëndeti e pastaj të puthi me dorë.

- Po, është e vërtetë. - Gjithçka që ajo po bën për mua, gjithë ç'po më ofron në këto çaste, më lënë pa fjalë, aq sa filloj të dridhem. - Faleminderit, - i pëshpërit.

Ajo më afrohet edhe pak dhe më kap duart.

- Gjithçka do të shkojë mirë, Grejs. Të premtoj.

Tani nuk i mbaj dot lotët.

- Nuk po e kuptoj. Të ka thënë gjë Mili ty? - e pyes duke mërmëritur dhe mendoj se, edhe nëse e ka bërë, edhe nëse i ka thënë se Xheku e ka shtyrë nga shkallët, kjo nuk e justifikon faktin se ajo po gënjen për mua.

- Ajo më tha vetëm që nuk i pëlqente Xhorxh Kluni, - thotë dhe qesh.

E shoh si e shushatur dhe e pyes:

- Atëherë, pse?

Ajo më sheh ngultas dhe vazhdon:

- Çfarë ngjyre është dhoma e Milit, Grejs?

Fjalët mezi më dalin nga goja:

- E kuqe, - i them me zë të dridhur. - Dhoma e Milit është e kuqe.

- Kështu mendova edhe unë, - ma kthen ajo butësisht.

CIP Katalogimi në botim BK Tiranë

Paris, B. A.

Pas dyerve të mbyllura: roman / B. A. Paris;

Përkth. Pranvera Palushi; Red. Bledar Çepele, Edvina Sojati
– Tiranë: Living, 2017

231 f.; 15,2 x 22,8 cm.

Tit. origj.: Behind Closed Doors

ISBN 978-9928-216-25-0

1.Letërsia angleze 2.Romane

821.111(417) -31

